

Hồi thứ nhất

Cuồng sinh

Tứ Hải Quán...

Tám biển với hàng chữ thảo trau chuốt, lúc nào cũng tụ tập đông đảo khách giang hồ. Tứ Hải quán nổi tiếng nhất Trường An. Bất cứ ai đặt chân đến Trường An, nếu có một chút ý tưởng lập nghiệp phát tài, tất không thể không đến "Tứ Hải Quán". Tứ Hải quán không phải là kỹ viện, có các nàng kỹ nữ sắc nước hương trời, cũng chẳng hề có cao lương mỹ vị phục vụ những kẻ sành điệu âm thực, nhưng ở Trường An không một ai không biết đến Tứ Hải quán, bởi nó là một sông bạc nổi tiếng nhất ở kinh thành.

Để có cái tiếng đó không phải là dễ, Tứ Hải quán được như vậy bởi quán chủ là Đỗ Hạo Thiên. Tất cả những người ngụ tại Trường An thành đoán chắc một điều chỉ có Đỗ Hạo Thiên mới đáng là Quán chủ Tứ Hải, và trong giang hồ cũng duy nhất chỉ có mỗi họ Đỗ mới xứng danh là "Thiên hạ đệ nhất cờ bạc".

Danh tiếng ấy cùng với cơ ngơi của Tứ Hải quán, Đỗ Hạo Thiên đáng là bậc đại gia đệ nhất Trường An, có thể sánh ngang với Kim Lăng vương phủ. Mặc dù có danh tiếng là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc, nhưng chưa một người nào thấy Đỗ Hạo Thiên trở tài đồ bác. Bởi một lẽ duy nhất, dù người có tài đồ bác hay đến mấy cũng chỉ sánh ngang với những tên đệ tử hạng hai của họ Đỗ mà thôi. Muốn đấu với Đỗ Hạo Thiên e rằng đó là chuyện trong mơ, vì khi Đỗ Hạo Thiên ra tay, ít nhất cao thủ kia phải qua được cái ải cuối cùng là năm gã đệ tử chân truyền cai quản Tứ Hải, mà đẳng cấp cờ bạc của những người đó cũng thuộc hàng cái thế vô song.

Tứ Hải sừng sững giữa thành Trường An như muốn khiêu khích, và cũng đón tiếp mọi người đến với khát vọng phát tài. Tất nhiên có người được chút kim ngân, nhưng cũng có người chẳng còn gì để mất, đến ngay cả cái mạng nhỏ cũng phải giao cho quán chủ Tứ Hải để y muốn giết thì giết, muốn tha thì tha, nhưng đại đa số đều gọi lại Tứ Hải quán đòi tay của họ. Con người sống chỉ dựa vào đôi tay, nay gọi hai cánh tay lại "Tứ Hải quán" chẳng khác nào người sống mà chờ chết. Nếu họ tham sống chỉ còn mỗi một con đường đầu nhập vào "Cái bang" để hy vọng kiếm bữa qua ngày.

Cùng với danh tiếng lẫy lừng của Đỗ Hạo Thiên, quán chủ Tứ Hải, đứng hàng thứ hai là Bang chủ Cái Bang Lập Cư. Nhờ Tứ Hải quán mà Cái Bang bỗng chốc trở thành bang phái lớn nhất của Trường An, nên thế lực của Cái Bang cũng chẳng thua ai, ngoại trừ Quán chủ Đỗ Hạo Thiên.

Mặc dù biết rõ đến "Tứ Hải quán" đường phát tài thì mong manh, đường gia nhập Cái Bang thì thênh thang rộng mở, nhưng mọi người vẫn cứ ùn ùn kéo đến, vì ai chẳng mơ được thế Đỗ Hạo Thiên cai quản cơ ngơi đại phú. Ngay cả những người cao trọng nhất, nhưng khi đi ngang qua Tứ Hải quán thấy tám bảng tiêu đề khắc lưu bút của Đỗ Hạo Thiên:

"Ai đồ bác thắng Đỗ Hạo Thiên sẽ là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc, và được thay quyền Đỗ gia cai quản Tứ Hải quán".

Thấy câu biểu ngạo đời đó thì ai cũng mơ đến một ngày nào đó sẽ thay thế họ Đỗ kia là một lẽ, nhưng đã vào cuộc thì mới vỡ lẽ mình chỉ là con thiêu thân lao vào ánh đèn mà thôi. Nhưng đã mơ tất phải thử thời vận may mắn được đấu với Đỗ Hạo Thiên để có cơ may trở thành Thiên Hạ đệ nhất cờ bạc, và con đường tất phải đến là Cái Bang, thêm một tên ăn may mắn hạng với hai cánh tay tội nghiệp gọi lại Tứ Hải quán.

Tứ Hải quán đã trụ tại Trường An kinh thành suốt ba niên rồi, nhưng chưa một ai được may mắn thi thố với họ Đỗ, mặc dù thỉnh thoảng vẫn có một hai cao thủ, nhưng cũng chỉ chạm mặt với Ngũ tướng Tứ Hải đã thúc thủ rồi, và chấp nhận cái qui ước tàn nhẫn vô tâm.

Bất ngờ, tiết Đoan ngọ năm nay, đúng vào ngày giỗ vị tể tướng liêm khiết của nước sở Khuất Nguyên, bỗng xuất hiện một nho sinh môi hồng, mắt phượng, phong thái đỉnh đặc. Dung diện và phong thái của y có thể được xếp vào hạng Mỹ nam tử thành Trường An.

Gã Mỹ nam tử đó dù đẹp như tiên đồng chắc cũng chỉ được lời khen chứ chẳng ai quan tâm đến làm gì, nhưng sự xuất hiện của nho sinh kia khiến Trường An xáo động hẳn lên, bởi trên tay y lúc nào cũng có tám vải trắng ghi rõ hàng chữ "Thiên hạ đệ nhất đồ bác".

Chính tám vải trắng với hàng chữ ngạo mạn kia mới khiến mọi người chú tâm vào y, và mọi người chú tâm hơn vào y bởi y đã tuyên thệ trước mấy mươi người, đúng ngày tiết đoan ngọ sẽ thâu tóm "Tứ Hải quán".

Ai cũng nghĩ rằng đó là một trò đùa vui để làm tăng thêm uy thế của Đỗ Hạo Thiên, nhưng không, đúng vào sáng tiết Đoan Ngọ, gã thư sinh đã xuất hiện, thư thái thả bước về phía Tứ Hải quán.

Mọi người dân cư ngụ trong thành Trường An thấy gã đi ngang không thể không đổi mắt nhìn, cùng với tiếng chắc lưỡi tội nghiệp.

Thậm chí có người thở dài:

- Tội nghiệp.... Còn trẻ, khôi ngô tuấn tú như vậy mà sắp sửa cụt tay để đi ăn may.

Gã nho sinh phớt lờ những lời đó, thản nhiên đi thẳng đến Tứ Hải quán. Sự kiện đó khiến mọi người dân trong kinh thành Trường An bất giác tò mò, muốn đến xem gã sẽ bị hành xử như thế nào, chỉ trong khoảnh khắc đã có trên trăm người đứng sau lưng gã nho sinh, háo hức chờ xem chuyện lạ.

Gã thư sinh gắn chiếc cờ trắng vào vách quán Tứ Hải, rút quạt xòe ra, thư thả như người nhàn du ghé thăm chốn lạ.

Gã đại hán đứng canh cửa nhìn gã nho sinh bằng cặp mắt cá chết, cất tiếng ngạo mạn:

- Thiếu công tử muốn thử vận may ?

Gã thư sinh gạt đầu:

- Thiếu gia muốn lấy trọn quán Tứ Hải này.

Gã đại hán gác cửa cười mỉa nói:

- Thiếu công tử có bao nhiêu kim ngân và bao nhiêu cái mạng để thực hiện tham vọng đó ?

- Một nén vàng, và một mạng. Được chứ ?

Dứt lời gã thản nhiên bước lên bậc tam cấp vào trong Tứ Hải quán.

Gã bước vào Tứ Hải quán thản nhiên trước những ánh mắt hau háu chiếu vào gã.

Bằng một động tác rất từ tốn, gã gấp quạt, xá tất cả mọi người :

- Các vị cứ tự nhiên....

Vừa lúc đó có một con bạc đã thua cháy túi, bị hai gã đại hán lực lưỡng lôi phất đến cái góc có che rèm đỏ.

- A.... A.... A.... A Sau tiếng la thất kinh, làm hoảng sợ cả những người đang tìm vận may thì con bạc đó đã bị hai gã đại hán lôi xềnh xệch ra ngoài Tứ Hải quán. Hai tay con bạc chỉ còn hai cục thịt đỏ ối, máu rưới vào hai cái chậu đeo lưng lẳng trước ngực.

Hai gã đại hán kéo con bạc ra khỏi Tứ Hải quán, quẳng xuống bậc tam cấp, chẳng cần biết con bạc kia sống chết ra sao.

Gã đại hán gác cửa khẽ điểm một nụ cười, liếc trộm về phía gã nho sinh.

Không khí trong Tứ Hải quán căng thẳng hẳn lên, nhưng rồi cũng nhanh chóng trôi qua mau, sau lời răn của thị nữ vận xiêm y trắng ngồi trên bệ cao:

- Các vị cứ tự nhiên chọn vận may của mình. Chỉ những ai đánh bạc bằng mạng sống của mình mới bị như tên vừa rồi mà thôi.

Những con bạc lại quên bẵng đi cảnh tượng thê thảm vừa rồi, tiếp tục lao vào cuộc sát phạt đỏ đen tìm cơ phát tài.

Gã nho sinh cầm quạt phe phẩy, tưởng chừng như bước vào Tứ Hải không phải để tìm vận may phát tài mà chỉ muốn mục kiến cho rõ Tứ Hải quán mà thôi.

Thiếu nữ vận bạch y chớp đôi thu nhãn chiếu vào gã nho sinh đó. Gã đáp lại nàng bằng một nụ cười thật tươi, nụ cười của những trang mỹ nam tử bất nữ nhân không thể nào không nhớ.

Chiếc quạt trên tay y vẫn phe phẩy như muốn xua đi hơi nóng hầm hập từ những con bạc phát ra. Y thả bước đến một quây đồ bác.

Quây đồ bác mà gã nho sinh chọn tọa lạc ngay chính diện nhưng chẳng có con bạc nào đứng thử thời vận. Có lẽ những con bạc muốn tránh quây đồ bác này.

Thấy gã thư sinh bước đến quây mình, gã đại hán thu quây hờ hững như bắt được kho tàng vô giá. Gã hí hửng nói:

- Công tử muốn thử thời vận với tại hạ ?

Gã nho sinh gật đầu:

- Thấy quây của các hạ vắng vẻ quá, tại hạ mới đến thử vận may của mình.

Gã đại hán nhếch mép:

- Quây của tôi vắng vẻ như thế này, bởi tôi đồ vận quá nên chẳng có ai muốn đến thử nữa.

Gã thở dài nói:

- Vĩ Bảo Phục quả là vô phúc nên mới vận đỏ như vậy, nhưng hôm nay biết đâu Vĩ mỡ lại gặp vận đen và công tử phát tài.

Vĩ Bảo Phục ngấm gã nho sinh từ đầu đến chân rồi nói:

- Công tử phải là bậc thế gia vọng tộc mới có phong thái như thế này. Hôm nay Đỗ quán chủ sẽ không còn trách Vĩ mỡ nữa.

Nho sinh mỉm cười nhìn Vĩ Bảo Phục:

- Tại hạ sợ Vĩ các hạ đây sẽ bị Đỗ quán chủ đuổi ra khỏi Tứ Hải quán này mất.

Vĩ Bảo Phục ngửa mặt cười khanh khách:

- Nếu công tử đồ bác thắng Vĩ Bảo Phục thì chỉ có Ngũ tướng mới đủ bản lĩnh đối mặt công tử mà thôi.

- Vậy sao ? Vĩ các hạ khảng khái như vậy, tại hạ cũng không dẫu các hạ làm gì. Tại hạ vốn là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc, nghe tiếng Tứ Hải quán từ lâu, hôm nay nhả hứng muốn đến thăm Tứ Hải quán đó.

Vĩ Bảo Phục tròn mắt nhìn gã nho sinh:

- Lần đầu tiên Vĩ mỡ mới nghe một lời nói khách khí, trường thượng như vậy. Qui lệ ở đây, công tử chắc đã biết ?

- Tôi đã thấy rồi. Chúng ta bắt đầu vào cuộc chứ ?

Quầy đồ bác sát bên nghe gã nho sinh nói, bất giác mấy con bạc đều quay lại nhìn gã.

Vĩ Bảo Phục nhìn gã nho sinh:

- Công tử đặt bao nhiêu ?

- Ván đầu tiên à ? Tại hạ đặt một nén vàng.

Vĩ Bảo Phục cười ruồi:

- Các hạ chỉ đánh một nén vàng thì có đánh đến răng long tóc bạc cũng không thể thâm tóm được Tứ Hải quán.

Vĩ Bảo Phục vừa dứt lời thì những con bạc đứng gần đó bật ra tràng cười khanh khách.

Có con bạc nói:

- Chỉ một nén vàng mà đòi thâm tóm Tứ Hải quán của Đỗ quán chủ, còn dám tự nhận là Thiên hạ đệ nhất đồ bác nữa.... Chắc hôm nay có thêm nhân mạng đầu nhập Cái Bang quá.

Gã nho sinh phớt lờ câu nói của con bạc đó. Y nhìn Vĩ Bảo Phục:

- Thỉnh các hạ đồ trước ! Vĩ Bảo Phục gật đầu:

- Thỉnh ! Gã hốt hai con xúc xắc, lắc lắc trên tay, tùm tùm cười nhìn gã nho sinh:

- Vĩ Bảo Phục đồ xúc xắc có thể nói chỉ đứng sau Ngũ tướng và Đỗ quán chủ mà thôi.

- Tại hạ đang chờ thấy tài nghệ của Vĩ các hạ.

Vĩ Bảo Phục gật đầu, lắc lắc bàn tay rồi đổ hai con xúc xắc xuống chiếc chén sành.

Hai con xúc xắc quay tròn, một lúc mới chịu nằm yên.

Vĩ Bảo Phục cười ruồi nói:

- Hôm nay tại hạ vận đen rồi.... Chỉ đổ được có ba điểm mà thôi. Tối lượt công tử.

Nho sinh mỉm cười cầm hai con xúc xắc, lắc đều rồi đổ xuống chiếc chén sành. Gã đổ được ba điểm như Vĩ Bảo Phục.

Gã nho sinh lắc đầu:

- Tôi và Vĩ các hạ cùng vận mạng như nhau.

Vĩ Bảo Phục cười khàn khàn:

- Vậy chúng ta thử đánh lớn xem ai là người có vận đỏ.

Gã nho sinh gật đầu:

- Tại hạ đặt cược mười ngàn nén vàng. Nếu không có số kim ngân đó xin gửi lại đôi tay này.

Vĩ Bảo Phục nhìn gã nho sinh:

- Tại hạ tiếc cho công tử quá.... Đôi tay của công tử chỉ đáng mười lượng mà thôi.

- Ít vậy sao ?.... Tứ Hải quán keo kiệt quá đấy. Được rồi, tại hạ đặt thêm hộp Dạ minh châu này vậy.

Gã nho sinh vừa nói vừa lấy một chiếc tráp vàng trong ống tay áo đặt lên bàn.

- Vĩ các hạ kiểm qua coi đó đủ không ?

Vĩ Bảo Phục mở nắp tráp. Những viên Dạ minh châu óng ánh dưới mắt, khiến cho nhãn lực của Vĩ Bảo Phục muốn tối sầm lại.

Vĩ Bảo Phục đẩy nắp hộp dạ minh châu:

- Số ngọc quý này đáng giá mười vạn lạng rồi.

- Vĩ các hạ phỏng chừng bao nhiêu ?

- Mười ngàn lạng vàng Gã nho sinh gật đầu:

- Cũng được.... Tại hạ đánh thêm mười lạng nữa, trị giá bằng đôi tay của mình.

Bây giờ thì không còn ai có thể chú tâm vào cuộc đổ đen nữa, mà đều quay mặt nhìn gã nho sinh. Dưới ánh mắt của mấy con bạc, gã nho sinh kia đúng là một gã điên không sao tưởng tượng được. Gã dám đem một số ngọc trị giá mười ngàn lạng vàng ra đánh cuộc đổ đen lại còn muốn thí thêm đôi tay chỉ với giá mười lạng.

Những con bạc đang tìm vận may, bất giác đều tập trung vào gã nho sinh gàn bướng.

Vĩ Bảo Phục giờ không còn vẻ cao ngạo nữa, mà đã chuyển qua trạng thái cẩn trọng vô cùng.

Y thở hắt ra nói:

- Chúng ta đổ bác như thế nào ?

Thư sinh nhìn Vĩ Bảo Phục:

- Các hạ muốn đổ như thế nào ?

Bác Phục cười mỉm nói:

- Ở Tứ Hải quán, đối với những người đánh lớn như công tử thì được quyền chọn phương pháp ăn thua.

- Tại hạ không khách sáo. Vậy ai đổ nhỏ điểm nhất người đó thắng.

- A.... Đó chính là sở trường của Vĩ mỗ. Vĩ mỗ chưa vào cuộc đã được công tử tặng cho thế thượng phong rồi.

Y chồm tới trước:

- Công tử thua chắc rồi.... Hay công tử rút lại mười lạng thế đôi ngọc thủ đi.

Gã nho sinh lắc đầu:

- Tại hạ có cố tật, nói ra không bao giờ rút lời lại.

- Vĩ mỗ tiếc cho hai cánh tay của công tử thôi

- Không sao.... Đa tạ Vĩ các hạ đã lo lắng. Chúng ta bắt đầu chứ?

Vĩ Bảo Phục cười mỉm:

- Thịnh công tử ! Gã nho sinh cười mỉm:

- Vĩ các hạ cứ tự nhiên đổ trước đi. Nếu tại hạ cảm thấy thua thì chẳng cần đổ làm gì nữa mà mọi người chê cười.

- Khí phách.... Vĩ mỗ xin công tử chỉ giáo.

Vĩ Bảo Phục cầm hai con xúc xắc lắc đều trên tay rồi nghiêm mặt thả xuống chén.

Y vừa thả xúc xắc thì hai cánh mũi phả ra một luồng chân hỏa nóng hực, chứng tỏ y đã dụng đến nội công để đổ bác.

Hai con xúc xắc quay tròn trong chiếc chén sành. Tất cả những con bạc đều bỏ cuộc chơi, tập trung nhìn vào chiếc chén sành. Có con bạc phi thân lên trần, đu vào cây xà ngang để mục kiến tận mắt Vĩ Bảo Phục trở tài.

Hai con xúc xắc quay một lúc mới chịu dừng lại. Cả hai con xúc xắc đều lật mặt chữ Nhất.

Vĩ Bảo Phục bật cười khanh khách:

- Công tử đã thua Vĩ mỗ rồi. Hai con xúc xắc này có sáu mặt, tổng số điểm là mười hai, điểm nhỏ nhất là hai chữ nhất. Vĩ Bảo Phục lại đổ ra hai chữ nhất. Xem ra công tử đâu còn cửa nào thắng được Vĩ mỗ.

Gã nho sinh cười mỉm:

- Vận đỏ mau đến với Vĩ các hạ quá!

- Công tử chịu thua chứ ?

Vĩ Bảo Phục hướng mắt nhìn về phía thiếu nữ vận bạch y. Y thở dài:

- Tại hạ tiếc cho đôi ngọc thủ của công tử.

Vĩ Bảo Phục vừa nói vừa lắc đầu, cùng lúc hai gã đại hán cầm đại đầu đao xông sộc đầy dạt mấy con bạc ra hai bên, bước lại đứng kề hai bên gã nho sinh.

Sự xuất hiện của hai gã đại hán cầm đại đầu đao khiến cho những con bạc đang vây quanh đều chú nhãn nhìn gã nho sinh tuần tú.

Có người thở dài nói:

- Tội nghiệp quá ! Có người lắc đầu buông luôn một câu lạnh nhạt:

- Tại gã quá tự thị mà thôi. Cụt tay cũng đáng đời.

Vĩ Bảo Phục nhìn gã nho sinh:

- Vĩ mỗ không có cách gì giúp được công tử.

Gã nho sinh mỉm cười, cầm quạt chỉ vào chiếc bát sành:

- Trong bát còn những hai điểm vận đỏ của Vĩ các hạ chưa đến lúc tuyệt đỉnh đâu.

Để tại hạ thử qua thời vận của mình coi.

Vĩ Bảo Phục cau mày:

- Còn điểm nào nhỏ nhất nữa mà công tử nghĩ sẽ thắng được tại hạ.

Nho sinh cầm quạt phe phẩy:

- Hai điểm, tất còn một điểm nhỏ hơn, thậm chí chẳng còn điểm nào nữa.

Gã vừa nói vừa cầm hai con xúc xắc, lắc đều cổ tay, miệng lẩm nhẩm nói:

- Vận đỏ hãy đến với thiếu gia.... Hãy đến với thiếu gia nghe.

Hơn mấy chục con bạc đang vây quanh nghe gã nho sinh nói, đồng loạt bật cười bởi nghĩ gã công tử đã phát cuồng nên mới nói nhảm như vậy.

Trong lúc mọi người đang chú nhãn vào đôi tay của gã nho sinh, thì ngoài cửa Tứ Hải quán bước vào một lão già chống trượng, lê bước. Hai chân của lão xem chừng quá yếu nên có vẻ như run rẩy mặc dù đã có cây trượng chống đỡ phần nào.

Lão chớp chớp đôi mắt, lim dim nhìn những con bạc đang vây quanh quây đồ bạc của Vĩ Bảo Phục, chắc lưỡi nói:

- Tứ Hải hôm nay đích thị có nhiệt náo đây. Lão phu thích cảnh nhiệt náo lắm.

Thích lắm.

Lão vừa nói vừa chống trượng, và không biết bằng thuật pháp gì mà chỉ loáng một cái đã len qua những khe hở giữa mấy con bạc, chiếm chỗ thuận lợi nhất có thể nhìn rõ những con xúc xắc mà gã nho sinh sắp đổ vào chén sành.

Hải Thử hai

Lão Quái

Thấy gã nho sinh cứ lắc cổ tay chưa chịu buông hai con xúc xắc xuống chiếc chén sành, tên đại hán cầm đại đao đứng bên phải hối thúc:

- Đổ bác nhanh lên đi, để chúng ta còn chặt tay ngươi.

Giọng của gã nghe thật là lạnh lùng chẳng một chút tính người. Mặc dù nghe gã đại hán hối thúc như vậy, gã thư sinh vẫn bình nhiên. Y còn nhìn gã đại hán đó, nói:

- Các hạ có muốn đánh cược thêm nữa không ?

Gã đại hán nhếch mép, chê môi:

- Ngươi còn muốn đánh cược gì nữa ?

- Đôi tay của các hạ!

- Ha.... ha.... ! Được. Đôi tay của ta đánh cược đôi chân của ngươi chắc?

Gã nho sinh gật đầu:

- Tại hạ rất sẵn sàng.

Gã nho sinh nhìn lại mọi người đang vây quanh:

- Có ai muốn theo tại hạ ván đồ bác này không.

Tất cả mọi người nhìn gã bằng ánh mắt lạ lẫm. Trong mắt của những con bạc hàm chứa ý niệm, gã nho sinh kia là một tên loạn thần không biết sự lợi hại của Tứ Hải quán.

Có con bạc buông luôn một câu lạnh lùng:

- Chỉ có những người điên mới theo ngươi mà thôi.

Con bạc vừa dứt thì lão già động đầu trượng lè nhè nói:

- Ê.... Công tử cho lão phu theo với được không ?

Gã nho sinh nhìn lão:

- Mời ! Lão trượng thò tay vào ruột trượng, mò mẫm một lúc rồi lôi ra một ngọn trủy thủ, có chiếc chuôi nạm ngọc. Lão đặt ngọn trủy thủ xuống cạnh cái tráp của gã nho sinh.

- Lão đặt con dao này. Ngươi coi nó đáng bao nhiêu?

Vĩ Bảo Phục nhìn chằm chằm ngọn trủy thủ của lão trượng vừa đặt cược.

- Vĩ mỗ đoán không lầm, ngọn trủy thủ này chính là.... chính là....

Lão trượng nhìn Vĩ Bảo Phục:

- Xem chừng huynh đệ đây biết giá trị của ngọn trủy thủ này. Vậy nó đáng giá bao nhiêu?

Vĩ Bảo Phục lấp bắp, mãi một lúc mới nói:

- Ngọn đao này đáng giá liền thành.... Vĩ Bảo Phục không có quyền đánh cược tới mức độ đó.

Lão già cười khẩy, gật gù nhìn Vĩ Bảo Phục:

- Nếu người nhận ra giá trị của ngọn trủy thủ, lão phu chỉ tính người một lạng vàng thôi, đủ số kim ngân để lão mua rượu ấy mà.

Vĩ Bảo Phục chớp mắt liên tục:

- Lão nói chỉ tính một lạng thôi à ?

Lão già gật đầu:

- Người đồng ý chứ ?

- Dạ.... dạ.... Tất nhiên tôi đồng ý rồi.

Lão già bất ngờ quay sang tên đại hán thứ hai đứng bên cạnh gã nho sinh:

- Lão còn một món nữa muốn đánh cược với người. Người có muốn tham gia vào ván đồ bác này không ?

Gã đại hán gằn giọng:

- Lão đặt cược đi ! Lão già lại lần tay vào ruột trượng, lấy ra một pho tượng ngọc, khắc hình một thiếu nữ khỏa thân. Lão đặt pho tượng xuống bàn.

Mọi người vừa thấy pho tượng mỹ nhân bạch ngọc, mắt đã mở trừng trừng tưởng chừng muốn dùng ánh mắt để thâu tóm pho tượng mỹ nhân bạch ngọc vào đáy con người.

Có người buột miệng nói:

- Trăm bà xã cũng không bằng pho tượng này nữa.

Lão già nhả mặt cười nói với Vĩ Bảo Phục:

- Giá trị pho tượng của lão đáng bao nhiêu ?

Vĩ Bảo Phục chớp mắt:

- Dạ.... dạ.... Đáng bằng Tứ Hải quán này.

- Thấp như thế à ?

- Vĩ Bảo Phục chỉ nói bừa mà thôi

- Người làm lão phu hết hồn, tưởng pho tượng này là pho tượng giả chứ.

Lão quay lại gã đại hán:

- Ê.... Lão phu đánh cược với người pho tượng này người chịu không ?

- Ta không có đủ kim ngân để đặt cược.

Lão già cười hề hề:

- Lão đâu có ép người đánh bằng kim ngân. Nếu người thích cứ đặt hai cánh tay của mình. Vị công tử đây thua, người có pho tượng bạch ngọc mỹ nhân, còn nếu người thua chỉ mất có hai cánh tay.

- Được.... Ta đồng ý đánh cược với lão.

Từ lúc lão già xuất hiện tham gia vào ván đồ bách, thì không khí căng thẳng hẳn lên.

Mặc dù Vĩ Bảo Phục đồ hai con nhất, hai số điểm nhỏ nhất rồi, nhưng lão già lại theo gã nho sinh đánh cược hai món báu vật, thì ít ra lão phải thấy được cái gì đó mới làm như vậy.

Từ ý nghĩ đó, mọi người đều dồn mắt nhìn lão già. Lão vuốt râu, nhếch mép cười, ngược mắt nhìn gã nho sinh:

- Nào.... Mời công tử thả xúc xắc ! Gã nho sinh công tử mím hai cánh môi, chúm chím như quả đào chín.

Tay y lắc nhẹ một lần nữa rồi thả hai con xúc xắc xuống chiếc chén sành.

Hai con xúc xắc cứ quay vun vút trong chiếc chén sành, hai gã đại hán cầm đại đầu đao mắt không rời hai con xúc xắc đang quay kia, ngỡ như bốn con người của họ sắp lộn ra ngoài.

Hai con xúc xắc từ từ chậm lại. Hai chữ lục từ từ hiện rõ trong những vòng quay chậm chậm của đôi xúc xắc.

Hai tên đại hán cầm đại đầu đao quắc mắt. Tên đứng bên phải gã nho sinh trừng mắt, lẩm nhẩm nói:

- Hai chữ lục.... Hai chữ lục.... Người tiêu tùng rồi. Tên đại hán đứng bên trái thộp tay pho mỹ nhân bạch ngọc:

- Hai chữ lục.... Báu vật thuộc về ta rồi. Tay gã vừa chạm vào pho mỹ nhân bằng ngọc thì đầu trượng của lão già đã cản lại :

- Ê.... đôi xúc xắc chưa ngừng hẳn mà.

Lão già vừa dứt lời thì trong chén, đôi xúc xắc đã ngừng hẳn.

Hai gã đại hán trợn trừng hai mắt:

- Ý..... Kỳ vậy ?

Trong chén một hột xúc xắc hiện rõ chữ nhất, còn hột kia thì chẳng có chữ gì cả.

Vĩ Bảo Phục nhìn chằm chằm vào chén sành:

- Sao kỳ vậy ? Mặt chữ này đâu rồi ?

Nho sinh lắc đầu:

- Vận hên của tại hạ đến đúng lúc, xóa luôn chữ nhất trên hột xúc xắc. Bây giờ thì điểm số của tại hạ chỉ có một thôi, thắng Vĩ các hạ rồi chứ ?

Những con bạc ồ lên:

- Y thắng rồi.... Y thắng rồi Lão già chống trượng lồm khồm dòm lên:

- Hê.... Lão phu thắng người rồi đấy nhé ! Hai gã đại hán thất sắc, bất chợt cả hai cùng rút binh khí ra khỏi vỏ.

- Thắng cũng chết.... Thua cũng chết. Gã vừa dứt lời thì hai tên cùng rú lên thảm khóc. Hai cây đại đầu đao rơi xuống đất.

Keng....

Kèm theo hai thanh đại đầu đao là bốn cánh tay của hai gã đại hán.

Bốn vòi máu phun ra tưới khắp mặt đất và khi Vĩ Bảo Phục lôi hai gã ra được bên ngoài thì chúng đã ngất lịm rồi. Mọi con bạc đứng chung quanh quây đố bác đều bị đao máu của hai gã đại hán nhuộm đỏ, như lão trượng và gã nho sinh thì chẳng có chút máu nào bám được vào trang y. Điều đó đúng là một sự lạ lùng vô cùng. Và càng kỳ lạ hơn nữa là hai món báu vật, ngọn trủy thủ và pho tượng bạch ngọc mỹ nhân đã được lão già cho vào túi ruột tượng từ lúc nào.

Lão vươn vai một cái, nhướn mắt nhìn Vĩ Bảo Phục:

- Y da.. Ai mà nhanh tay như thế chứ ? Chớp mắt đã chặt tay hai tên khỉ đột rồi.

Gã nho sinh mỉm cười:

- Tại hạ đã chặt tay chúng đó.

Lão trượng cau mày:

- Hả.... Lẹ như vậy à.... Công tử dùng thứ gì chặt tay hai người đó?

Lão thở ra một tiếng:

- Không tốt.... Không nên chặt tay chúng làm gì

- Họ đã chặt tay nhiều người quá, nên giờ mới bị tôi chặt tay lại.

Gã nho sinh vừa nói đến đây, thì Vĩ Bảo Phục và bốn gã đại hán thét lũ con bạc đang đứng vây quanh lão trượng và gã nho sinh:

- Tránh ra.... Tránh ra. Gã nho sinh cúi xuống nói vào tai lão trượng:

- Lão trượng đã cao niên nhưng còn nhanh tay hơn cả tại hạ nữa.

Lão trượng cười khì một tiếng:

- Ấy.... Lão đâu muốn ngọc trủy thủ vấy máu chứ. Huống gì kiếm của công tử cũng sắc bén quá rồi.

Vĩ Bảo Phục đến trước hai người, ôm quyền xá một cái:

- Đồ quán chủ thỉnh nhị vị lên chính lầu.

Lão già cau mày:

- Ê.... Muốn lão đi thì chung trước chứ!

- Lão trượng cứ lên chính lầu.... Tứ Hải quán chưa bao giờ không chung kim ngân cho người thắng cuộc.

Lão trượng lắc đầu:

- Lão không tin đâu.... Cá cược cờ bạc phải chung đủ rồi muốn thỉnh đi đâu cũng được.

Vĩ Bảo Phục quay qua gã nho sinh:

- Còn công tử có cần chung ngay bây giờ không ?

Gã nho sinh khoát tay:

- Không.... Tại hạ đã nói là muốn lấy hết Tứ Hải quán kia mà.

- Thế thì mời công tử lên chính lầu.

Vĩ Bảo Phục quay sang lão trượng, nhét vào tay lão một nén vàng.

Lão nhận nén vàng của Vĩ Bảo Phục nói với con bạc đứng gần lão nhất:

- Phiền tiểu huynh đệ mua cho lão năm cân rượu ngon, còn bao nhiêu người giữ lấy.

Một lúc sau khi công tử này xong Tứ Hải quán, lão phu sẽ xuống lấy rượu.

Con bạc mừng rỡ đón nén vàng của lão, lần luôn ra ngoài.

Vĩ Bảo Phục quay lại những con bạc:

- Đồ quán chủ lệnh hôm nay đóng cửa Tứ Hải quán.... Các vị ra về đi.

Những con bạc nhốn nháo hẳn lên, nhưng lệnh của Đồ Hạo Thiên thì đâu có ai dám chống. Họ lần lượt rời Tứ Hải quán mà trong lòng cứ buồn bực, bởi không được chứng kiến tận mắt trận đấu cờ bạc giữa gã nho sinh công tử và Đồ Hạo Thiên.

Hồi thứ ba

Nhật điểm nhị phân

Đỗ Hạo Thiên đón gã nho sinh và lão trượng ngay ngưỡng cửa. Gã vận trường y bằng lụa Hàn châu, có thêu hoa văn, tướng mạo của họ Đỗ vừa kiêu hãnh, vừa trượng thượng, và cũng chẳng thiếu nét tự mãn là bậc đại phú gia của Trường An.

Gã nho sinh mỉm cười nhìn gã. Y ôm quyền xá một cái:

- Các hạ đây chính là Thiên hạ đệ nhất đồ bác Đỗ Hạo Thiên ?

Đỗ Hạo Thiên xá lại gã nho sinh:

- Đích danh Đỗ mỗ. Xin hỏi cao danh quý tánh của nhị vị ?

- Tại hạ họ Đồng tên Mã Kỳ.

Đỗ Hạo Thiên nhìn lại lão trượng:

- Xin lão tiên bối cho biết cao danh quý tánh.

Lão nheo một mắt rồi thở ra:

- Ai da.... Lão phu năm nay không biết bao nhiêu tuổi cũng không nhớ họ tên.

Nhưng lão phu có thể cho Đỗ gia biết, người giàu nhất thiên hạ là lão phu, và người nghèo nhất thiên hạ cũng là lão phu. Vậy thì tên lão là gì thế ?

Nho sinh Đồng Mã Kỳ nhìn lão.

Lão cười khẩy một tiếng rồi nói:

- À.... Có Đồng công tử đây cũng là người học rộng, chắc có thể đặt được cho lão một cái tên.

Đồng Mã Kỳ mỉm cười nói:

- Giàu nhất thiên hạ và cũng nghèo nhất thiên hạ, vậy Đồng mỗ tặng cho lão tiên bối Vô Danh Kim tài thượng nhân được không ?

Lão gật đầu luôn:

- Được.... Được.... Cái tên đầu có đáng gì.

Đỗ Hạo Thiên cười khẩy:

- Lão tiên bối nói rất đúng, cái tên thì ai cũng có thể đặt được, nhưng giữ cái tên đó như thế nào mới khó.

Đỗ Hạo Thiên đứng nép qua một bên rồi nói:

- Nghe thuộc hạ của tại hạ nói dưới nhà, có hai vị cao nhân xuất hiện. Vĩ Bảo Phục không phải là đối thủ, nên tôi mới thỉnh hai vị lên chính phòng để được nhìn tận mắt và thỉnh giáo cao nhân.

Lão già cười khàn khạch:

- Hay đấy.... Mà thỉnh giáo cái gì ?

- Nghề đổ bác!

- A.... đổ bác.... lão phu rất cao hứng.

Đỗ Hạo Thiên chớp cặp mắt giảo hoạt:

- Mời nhị vị ! Đồng Mã Kỳ chấp tay sau lưng thản nhiên bước vào chính phòng. Lão trượng thì lom khom chống trượng uể oải bước. Khi hai người vừa qua cửa. Đỗ Hạo Thiên đã đóng sầm lại. Đồng Mã Kỳ phớt lờ, như một kẻ lười biếng chẳng buồn bả cất tiếng hỏi họ Đỗ sao lại đóng cửa.

Đỗ Hạo Thiên hướng dẫn Đồng Mã Kỳ và lão trượng đến chiếc tràng kỷ:

- Mời nhị vị an tọa ! Lão trượng gác gậy trượng, thản nhiên ngồi xuống. Đôi mày bạc phếch của lão bất ngờ cau lại, hai cánh mũi như muốn phồng lên :

- Có rượu ngon.... Có rượu ngon.... Nhất định đây chính là Bồ đào Thổ phồn tửu đã ủ mười hai năm.

Đỗ Hạo Thiên nhìn sừng lão trượng:

- Lão tiên bối quả là cao minh.... Đỗ Hạo Thiên này bội phục !

Nho sinh Đồng Mã Kỳ ngồi xuống cạnh bên.

Đỗ Hạo Thiên vỗ tay:

- Mang rượu ra đây Hai ả thị nữ khiêng ra một vò rượu được niêm kín.

Lão trượng liếc về phía chiếc rèm hai ả thị nữ vừa bước ra.

- Ấy, trong cái rèm kia còn Thiếu Nữ nhi hồng của Thiệu Hưng nữa.

Đỗ Hạo Thiên như người nằm mơ thấy bậc tiên thiên, nhìn lão chằm chằm:

- Lão tiên bối có thể ngửi được mùi rượu khi đã niêm kín à?

Lão lắc đầu:

- Ấy.... Chẳng qua lão là con sâu rượu đấy thôi. Phàm người biết uống rượu sành điệu, biết trữ rượu thì trữ hai thứ Bồ đào Thổ phồn tửu, và Thiếu nữ nhi hồng của Thiệu Hưng.

Đồng Mã Kỳ hỏi:

- Sao phải trữ hai thứ đó chung với nhau?

- Tại công tử không phải là sâu rượu nên không biết đó thôi. Bồ đào Thổ phồn tửu thuộc loại hàn còn Thiếu nữ nhi hồng của Thiệu hưng thuộc thể hỏa. Hàn và Hỏa ở chung với nhau sẽ trung hòa, khiến rượu không bị mất mùi, và chua, và lại còn bổ ích cho nhau, tạo ra mùi thơm trung dung, không có rượu nào sánh bằng.

Đỗ Hạo Thiên vỗ tay đôm đốp:

- Hay.... Quá hay.... Đỗ Hạo Thiên bội phục lão trượng.

Lão ra hiệu cho hai ả tỳ nữ lui gót, rồi tự tay rót rượu ra ba cái chén.

Lão già nhìn chén rượu chằm chằm, rồi như quá thèm, lão thè lưỡi ra liếm mép một vòng:

- Ái chà.... Chưa uống mà lão phu đã chảy nước miếng rồi.

Đỗ Hạo Thiên bưng chén rượu của lão đưa đến trước:

- Mời lão trượng.... Mời Đồng công tử!

Lão trượng ngửa cổ uống ừng ực rồi đặt chén xuống bàn, trong khi đó Đồng Mã Kỳ chỉ nhấp một ngụm nhỏ vừa đủ ướt môi.

Đỗ Hạo Thiên nhìn Đồng Mã Kỳ:

- Công tử không biết dùng rượu ?

- Tại hạ chỉ biết uống chút chút thôi.

Y quay lại lão trượng.

- Lão tiên bối cho chút nhận xét về rượu của Tứ Hải quán.

- Trong thiên hạ có hai người biết uống rượu, thường thức được cái ngon cái thú của rượu là Tiểu Quân, người thứ hai là lão, và bây giờ có lẽ người thứ ba tạm gọi là kẻ mới biết uống rượu, đó là Đỗ gia đây Đỗ Hạo Thiên cháu mầy:

- Đỗ mỗ đã uống rượu từ năm mười tám tuổi, đến nay đã tròn bốn mươi, sao lão trượng lại nói Đỗ mỗ mới chỉ được xếp vào hạng mới biết uống rượu.

- Lão nói có lý của nó. Nói về rượu thì có nhiều rượu, rượu dành để cho bạn hiền gặp nhau, rượu để dùng trong đêm lễ cúng, rượu dùng để cưới hỏi, và rượu dùng để ma chay, người biết sành điệu tất phải biết dùng rượu gì trong hoàn cảnh nào. Chẳng lẽ đám ma mà đem Bồ đào Thổ phồn tửu và Thiếu nữ nhi hồng ra dùng sao? Đâu có được.

- Lão trượng chí minh.... Đỗ Hạo Thiên bội phục.

Lão khoát tay:

- Đỗ gia đừng khách sáo.... Đối với lão phu, có rượu là tốt lắm rồi. Lão phu từng nói mình là kẻ nghèo nhất thiên hạ nay được Đỗ gia đãi hảo tửu thì còn gì bằng nữa.

- Lão tiên bối cứ tự nhiên uống rượu!

Đỗ Hạo Thiên nhìn lại Đồng Mã Kỳ:

- Công tử.... Đỗ mỗ nghe Vĩ Bảo Phục bảo công tử có tài đồ bác, vậy chẳng hay có thể mở mắt cho Đỗ mỗ được không ?

Đồng Mã Kỳ nhip mấy ngón tay xuống mặt bàn:

- Tại hạ đến Trường An lần này cốt với mục đích thi thố với Đỗ gia mà thôi. Bây giờ tại hạ và Đỗ gia còn khách sáo nhưng khi vào cuộc.... chắc tại hạ không cần thiết phải nói nhiều.

Mặc cho Đỗ Hạo Thiên và Đồng Mã Kỳ đối đáp với nhau, lão trượng cứ uống hết chén này đến chén khác.

Đỗ Hạo Thiên liếc trộm lão, tùm tùm cười, rồi quay lại nho sinh Đồng Mã Kỳ:

- Đỗ mỗ có qui ước.... Đỗ mỗ sẵn sàng thi thố khi nào Đồng các hạ đánh bại được năm vị ngũ tướng của Tứ Hải quán.

Đồng Mã Kỳ nhướng đôi mày vòng nguyệt nhìn Đỗ Hạo Thiên:

- Năm vị ngũ tướng của Đỗ gia chắc phải là những đại kỳ thủ đồ bác nên mới được Đỗ gia tin dùng như vậy.

- Trong trung nguyên ngoài Đỗ mồ ra, không có ai sánh bằng họ.

Đồng Mã Kỳ cười khẩy, rồi nói:

- Đấu với năm người tất phải đổ năm ván, mất thời gian lắm. Đồng Mã Kỳ này chỉ đấu một ván với năm người đó thôi. Năm vị Ngũ tướng của Tứ Hải quán chọn ra một người tài giỏi nhất đấu với tại hạ.

- Được

- Đánh cuộc bằng gì ?

- Tùy Đồng công tử - Đã vào cờ bạc rồi thì đâu còn tình nghĩa gì nữa.

Đồng Mã Kỳ nhìn thẳng vào mắt Đỗ Hạo Thiên. Y nói thật chậm, cốt cho họ Đỗ nghe từng tiếng một:

- Nếu Đồng mồ thắng sẽ lấy cái mạng của năm vị ngũ tướng. Ngược lại..... Đỗ Hạo Thiên nheo mày:

- Các hạ thua sẽ gởi cái mạng lại đây?

Đồng Mã Kỳ gật đầu. Y tiếp:

- Ván sau cùng Đồng mồ sẽ đấu với Đỗ gia

- Cũng cách đánh cuộc đó?

Đồng Mã Kỳ gật đầu.

Đỗ Hạo Thiên cười khẩy, rồi nói:

- Xem chừng Đỗ gia hôm nay gặp kỳ phùng địch thủ.

Y liếc trộm về phía lão già.

Ngờ như lão trượng thấy được cái liếc mắt của họ Đỗ, nên hơi nghiêng đầu nhìn lại. Lão nhếch mép cười khinh khinh:

- Các người có cần lão phu làm chứng nhân phân định kẻ thắng người bại không ?

Đồng Mã Kỳ nhìn lão:

- Nếu lão trượng có nhã hứng

Lão đứng dậy luôn:

- Rất hứng.... Nhưng hơi tiếc....

Đỗ Hạo Thiên hỏi :

- Lão tiếc điều gì ?

- Không được theo thôi.

Lão lắc đầu:

- Nhưng không sao.... Bất cứ ai thắng lão cũng muốn thử một ván với người đó. Lão đảo mắt một lượt nhìn khắp gian phòng chính sảnh của Đỗ Hạo Thiên rồi chắc lưỡi :

- Ái chà.... Trường An mất Tứ Hải quán, chắc không còn tấp nập nữa.

Lão quay lại Đỗ Hạo Thiên:

- Đồ gia.... Bắt đầu chứ ?

Đỗ Hạo Thiên gật đầu:

- Được.... Mời ! Y hướng dẫn Đồng Mã Kỳ và lão trượng đi qua gian đồ bác sát bên.

Trong gian phòng đồ bác chỉ kê mỗi một chiếc bàn đá đặt chính giữa, ngoài cái bàn đó ra chẳng còn một vật dụng gì khác.

Năm gã ngũ tướng của Tứ Hải ngồi xếp hàng ngay bên bàn đồ bác. Ai nấy đều khoác một bộ mặt lạnh lùng, bất nhân. Trông vẻ mặt của họ, người yếu bóng vía chẳng còn đủ dũng khí để nghĩ đến chuyện đồ những con xúc xắc nữa.

Đỗ Hạo Thiên liếc trộm Đồng Mã Kỳ. Y muốn tìm một nét hốt hoảng nào đó trên khuôn mặt anh tuấn của họ Đồng, nhưng đôi mày của gã thoáng cau hăn lại, bởi chẳng hề thấy một nét gì biểu hiện sự bất loạn trên khuôn mặt anh tuấn khôi ngô kia.

Đỗ Hạo Thiên vẫn giữ nụ cười mỉm trên hai cánh môi mỏng dính.

Gã nói:

- Thỉnh Đồng huynh !

Đồng Mã Kỳ tiến đến chiếc bàn đồ bác. Y nhìn qua một lượt những khuôn mặt bất nhân kia, rồi cười khẩy nói:

- Đây là Ngũ tướng của Tứ Hải quán ?

Đỗ Hạo Thiên gật đầu:

- Không sai!

Đồng Mã Kỳ nhìn vào chiếc bát ngọc, trong có hai con xúc xắc bằng ngọc lưu ly.

- Các vị thích chơi như thế nào ?

Y quay lại Đỗ Hạo Thiên:

- Tại hạ chỉ đồ một ván thôi, để không mất thời gian của Đồ gia.

Đỗ Hạo Thiên nhìn Ngũ tướng, trầm giọng trang trọng nói:

- Đồng công tử đây chỉ đồ một ván, đánh bằng sinh mạng của công tử. Huynh đệ nào là người đứng ra thi thố với công tử họ Đồng ?

Năm gã thuộc hạ của Đỗ Hạo Thiên đều áp tay vào ngực trái, đồng loạt cất tiếng nói:

- Tôi xin thỉnh giáo ! Đỗ Hạo Thiên nhìn lại Đồng Mã Kỳ:

- Cả năm đều muốn thỉnh giáo tài nghệ đồ bác của Đồng công tử.

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu, thở ra, khuôn mặt có phần ủ dột.

- Chọn người này thì người kia sẽ trách.... Đồ mỗ chẳng biết tính sao đây.

Đồng Mã Kỳ mỉm cười :

- Đồ gia lo lắng làm gì.... Đồ mỗ có cách giải quyết chu toàn.

Đồng Mã Kỳ vừa nói vừa đặt thanh nhuyễn kiếm, vốn là chiếc thất lung của gã lên bàn.

Gã nhìn vào cái chén ngọc:

- Trong chén chỉ có hai hột xúc xắc thôi, nếu có thêm bốn hột nữa thì hay quá.

Y quay lại Đỗ Hạo Thiên:

- Nhất định Đỗ gia không thiếu những hột xúc xắc.

- Tất nhiên phải có rồi.... Phải có rồi... Đỗ Hạo Thiên đi thẳng đến một cái hộc, kéo ra, lấy bốn con xúc xắc bằng ngọc lưu ly đem đến bàn.

Y nhìn Đồng Mã Kỳ:

- Một con xúc xắc của Đỗ mỗ có thể đáng giá hai mươi lượng vàng đấy.

Y vừa nói vừa khinh khinh cười.

Đồng Mã Kỳ nhún vai, nói:

- Đồng mỗ mua lại tất cả những con xúc này.

Y vừa nói vừa lấy sáu hạt dạ minh châu đặt lên bàn, nhìn sáu hạt dạ minh châu đó, Mã Kỳ nói:

- Mỗi hạt minh châu đáng giá trăm lượng vàng, có thể mua được những con xúc xắc của Đỗ gia chứ ?

- Tất nhiên là được rồi. Đỗ mỗ rất thích những tay cờ bạc như Đồng công tử.

Y nhìn lại Đồng Mã Kỳ:

- Cách chơi của công tử như thế nào ?

Đồng Mã Kỳ nhìn lão trượng lộm khộm:

- Ở đây chỉ có một cái bát ngọc này, thế lão tiên bối muốn đổ như thế nào ?

- Lão phu có việc làm rồi.... Có việc làm rồi. Các vị đây đều là những đại cao thủ đổ xúc thì cần chi cái chén ngọc đó.

Lão lộm khộm đi đến vách tường, dùng cây trượng vẽ luôn sáu cái vòng tròn. Lão quay lại tăng hắng rồi nói với Đồng Mã Kỳ và Đỗ Hạo Thiên:

- Đồng công tử và Ngũ tướng Tứ Hải quán cứ coi sáu cái vòng của lão phu vừa vẽ là những chiếc chén đổ xúc. Mỗi người một con xúc xắc đổ vào cái vòng này, ai lớn điểm người đó thắng.

Lão vuốt chòm râu bạc trắng tiến đến bên Đỗ Hạo Thiên từ tốn nói:

- Lão phu cho Ngũ tướng Tứ Hải quán được thuận lợi đấy nhé.

Đỗ Hạo Thiên cau mày:

- Đỗ gia chẳng thấy thuận lợi gì cả.

Lão vuốt chòm râu bạc nói:

- Ấy, sao lại không thuận lợi chứ ? Khi nãy Đồng công tử đây vận đở khi chọn cách đổ nhỏ điểm thắng, nên lão mới lật ngược lại lớn điểm thắng. Thế có phải thuận lợi cho Đỗ gia không ?

- À.... thì ra là vậy....

Y quay lại Đồng Mã Kỳ:

- Đồng công tử có đồng ý không ?

- Chúng ta đã chọn lão trượng là chứng nhân phân định thì lão muốn xử sao cũng được.

- Thế thì tốt rồi. Đỗ Hạo Thiên quay lại năm tên đại cờ thuộc nhân, nghiêm giọng nói:

- Các người nên nhớ Đồng công tử đánh cược bằng cái mạng đấy nhé.

Cả năm người đồng nói:

- Chúng tôi biết. Đỗ Hạo Thiên gật đầu, rồi nhặt những hạt xúc xắc chia mỗi người một hột.

Gã quay lại Đồng Mã Kỳ:

- Thỉnh công tử !

- Đồng mỗ nhường cho các vị đại ca đây đổ trước.

Ngũ tướng Tứ Hải quán trùng mắt liếc Đồng Mã Kỳ, rồi cả năm người đồng loạt ngoác chân, đồng một động tác rất thuần phục.

Hữu thủ từ từ giơ đến trước, con xúc xắc xoay tít trên đầu ngón tay của năm người cứ ngổ như năm chiếc bông vù.

Cả năm người đồng loạt thét lớn một tiếng, phủ tay. Năm con xúc xắc lướt về phía vách tường, đập vào giữa năm cái vòng tròn.

Chát....

Đổ xúc xắc trên chén ngọc lấy mặt lục thì khó, nhưng năm gã Ngũ tướng phóng xúc xắc như phóng ám khí đúng vào tâm điểm năm cái vòng trên vách tường, mà mặt lục vẫn hiện lên lộ lộ.

Đỗ Hạo Thiên vỗ tay nhìn lão trượng:

- Lão trượng.... Năm mặt lục, vị chi tất cả là ba mươi điểm, không biết Đồng công tử đây làm cách chi có thể thắng điểm Ngũ tướng của Đỗ gia.

Lão trượng nhướng mày, nhìn Đỗ Hạo Thiên:

- Ấy.... sao Đỗ gia gấp thế ? Lão phu chưa phân định mà.

Lão quay lại Đồng Mã Kỳ:

- Đồng công tử coi xem bao nhiêu điểm.

Đồng Mã Kỳ nhún vai:

- Tiếc thật.... Năm con xúc xắc của năm vị đại đồ bác Tứ Hải quán lại không có điểm nào.

Đồng Mã Kỳ vừa nói vừa vung tay phóng hột xúc xắc về phía vách tường:

- Thỉnh lão tiên bối đến phân định !

Đỗ Hạo Thiên giật mình quay ngoắt lại vách tường. Con xúc xắc của Đồng

Mã Kỳ hiện mặt nhất đỏ au, nhưng trên năm cái vòng của Ngũ tướng Tứ Hải quán chẳng còn hột xúc xắc nào cả.

Đỗ Hạo Thiên cau mày:

- Cái gì vậy ?

Lão trượng nhún vai:

- Tiếc thật.... Năm người của Đỗ gia đổ bác còn kém quá, năm con xúc xắc mà chẳng có điểm nào. Trong khi Đồng công tử được một điểm. Tổng cộng số điểm, Đồng công tử hơn một điểm. Lão phu tuyên bố, Đồng công tử đây là người thắng cuộc.

Đỗ Hạo Thiên nhìn vào vách chằm chằm:

- Năm con xúc xắc kia đâu ?

Lão trượng cười khẩy:

- Có thể chúng hóa thành bột hết rồi! Lão lắc đầu:

- Hay.... Nội công của Ngũ tướng lợi hại thật, vừa dững mãnh vừa ảo diệu, nhưng ảo dụng không đúng chỗ, dụng quá nên chúng mới hóa thành bột.

- Chính mắt Đỗ gia thấy năm mặt lục hiện lên mà

- Vậy thỉnh Đỗ gia kiểm tra. Lão kéo tay Đỗ Hạo Thiên đến vách tường.

Đỗ Hạo Thiên tròn tròn hai mắt. Quả đúng như lão trượng nói. Năm con xúc xắc chỉ còn là mớ bột trắng tinh lấp lánh, khiến cho Đỗ Hạo Thiên không tin được.

Gã nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ nội lực của gã Đồng công tử này có thể dùng xúc xắc chuyển tiếp qua vách tường mà nghiền nát năm hột xúc xắc bằng ngọc lưu ly hay sao ?" Trong lúc Đỗ Hạo Thiên đang suy nghĩ, thì lão trượng chợt hét lên:

- Ý.... còn một điểm. Lão vừa nói vừa nhú hai ngón tay như gấp một vật gì rất nhỏ dính trên vách tường.

- Đây rồi.

Lão quay lại Đồng Mã Kỳ:

- Đồng công tử và Ngũ tướng Tứ Hải quán huề nhé.

Lão chìa bàn tay đến trước mặt Đồng Mã Kỳ:

- Đây là một điểm....

Mã Kỳ neho mày, thở dài một tiếng khi thấy giữa lòng bàn tay của lão có một chấm son đỏ au.

Mã Kỳ mỉm cười :

- Lão tiên bối phân định rất công bằng.

Lão bật cười khanh khách:

- Lão phu lúc nào cũng công bằng cả. Đỗ Hạo Thiên hứng khởi, nói với Đồng Mã Kỳ:

- Lão trượng đây đã quyết định Đồng công tử và Ngũ tướng của Đỗ gia bằng điểm nhau, xem như ván này huê.

Đỗ Hạo Thiên xoa tay:

- Tiếc cho Đồng công tử.... Nếu không có lão trượng đây phát hiện ra còn một điểm trên vách tường thì Ngũ tướng của Đỗ gia mất mạng rồi.

Đồng Mã Kỳ nhìn Đỗ Hạo Thiên:

- Tại hạ còn một ván nữa với Đỗ gia.

Lão trượng khoát tay:

- Đâu thể nào đấu được ván đó!

Đồng Mã Kỳ quay lại nhìn lão:

- Sao lại không đấu được ?

- Kẻ muốn đấu với Đỗ gia đây phải thắng Ngũ tướng Tứ Hải quán, mà Đồng công tử thì chỉ huê thôi, đâu có tư cách thách đấu với Đỗ gia chứ? Lão quay lại Đỗ Hạo Thiên:

- Lão phu phân định như vậy có đúng không ?

Đỗ Hạo Thiên ôm quyền xá lão một cái:

- Đa tạ lão tiên bối ! Gã quay lại Đồng Mã Kỳ:

- Lão tiên bối đây rất anh minh, đã phân xử như vậy, tại hạ và Đồng công tử đã chọn lão tiên bối làm chứng nhân, tất không thể phản bác lại sự phân định thắng thua đó.

Đồng Mã Kỳ nhìn lại lão trượng, hừ nhạt một tiếng:

- Được lắm.... Đồng mỗ không có ý phản bác sự phân định của lão trượng đây Y ôm quyền xá Đỗ Hạo Thiên nói:

- Kiếu từ ! Đồng Mã Kỳ dậm bước, thì Đỗ Hạo Thiên cản lại:

- Nếu Đồng công tử có nhã hứng đồ bác hãy lưu lại chốn cư ngụ, Đỗ gia nhất định sẽ đến thỉnh giáo Đồng công tử.

Đồng Mã Kỳ cười mỉm, nói:

- Đồng mỗ đang ngụ tại "Bách đăng lâu" Y quay lại lão trượng:

- Hy vọng Đồng mỗ chẳng bao giờ gặp lại lão tiên bối. Y dứt lời, chấp tay sau lưng thả bước ra cửa.

Đỗ Hạo Thiên tiễn Đồng Mã Kỳ ra cửa rồi quay lại. Đỗ Hạo Thiên kính cẩn xá lão trượng một xá:

- Đỗ mỗ đa tạ lão trượng đã giúp đỡ.

Lão khoát tay:

- Ấy.... Đỗ gia đừng khách sáo, lão phu chỉ phán xử công bằng mà thôi. Lão phu kiếu từ....

Lão chống trượng lẹm khộm bước ra ngoài. Đỗ Hạo Thiên theo sau lưng lão. ánh mắt sáng ngời chăm chăm nhìn vào gáy lão trượng.

Ra đến ngoài hàng hiên, đột nhiên lão trượng quay ngoắt lại nhìn Đỗ Hạo Thiên:

- Nếu như Đỗ gia muốn bảo toàn cái mạng thì dẹp Tứ Hải quán đi.

Đỗ Hạo Thiên căng thẳng ra mặt, nhưng rồi y cũng lấy lại vẻ bình thản:

- Đỗ mỗ có cách riêng của mình.

Lão trượng lắc đầu:

- Tùy ngươi vậy. Lão phu chỉ giúp ngươi một lần này thôi. Đỗ Hạo Thiên mỉm cười:

- Đỗ Hạo Thiên đa tạ lão tiên bối.

Y quay vào trong:

- Người đâu....

Hai ả thị nữ bưng hai chiếc mâm có phủ vải điều bước ra.

Đỗ Hạo Thiên nhìn lão trượng nói:

- Phần quà mọn Đỗ Hạo Thiên gửi tặng lão trượng.

Lão trượng nhún vai:

- Ngươi tặng thì lão không từ chối đâu.

Lão nhìn hai cái mâm vàng của Đỗ Hạo Thiên:

- Lão nhờ Đỗ gia cho người mang hai cái mâm vàng đến "Bách Đăng lâu" thuê toàn bộ gian lầu đó trong ba ngày.

Đỗ Hạo Thiên cau mày:

- Chỉ một mình lão tiên bối mà thuê chi cả Bách Đăng lâu trong ba ngày ?

Lão cười khẩy:

- Lão phu đã từng nói lão là người giàu nhất thiên hạ kia mà.

Lão vuốt chòm râu bạc trắng:

- Kiểu từ !

- Đỗ mỗ sẽ cho người đưa kim ngân đến Bách Đăng lâu.

Lão cười khẽ một tiếng rồi chống trượng thả bước đi, chẳng màng quay đầu lại.

Đỗ Hạo Thiên chợt gọi giật hỏi :

- Lão tiên bối.... xin lão cho biết đại danh.

Lão nhún vai. Đỗ Hạo Thiên toan mở miệng hỏi tiếp thì chỉ trong chớp mắt, lão đã phi thân đi rồi. Không biết lão dùng khinh công bộ pháp gì mà chỉ chớp nhoáng thôi đã khuất dạng.

Hồi thứ tư

Tiểu Quân, Tiểu Linh

ách Đăng lầu.

Một sự kiện ở Trường An không một ai có thể tin được là đột nhiên "Bách Đăng lầu lại hoang vắng đến lạ lùng. Tất cả những khách thập phương đến Trường An quá vắng "Bách Đăng lầu" đều nhận được một cái lắc đầu từ chối của chủ nhân.

Tất nhiên mọi người phải thắc mắc, nhưng chỉ nhận được một lời lý giải là tòa lầu đã được thuê trọn hết rồi.

Và ai dám bỏ ra số kim ngân khổng lồ để thuê trọn tòa lầu nổi tiếng Trường An này?

Chủ nhân "Bách Đăng Lầu" chỉ mỉm cười buông một câu rất tự thị:

- Còn ai nữa, ngoài Đỗ Hạo Thiên?

Đỗ Hạo Thiên bỏ kim ngân thuê tòa lầu đó, nhưng trong Bách Đăng Lầu nguy nga rộng lớn chỉ có hai người cư ngụ. Một là lão trượng, hai là Đồng Mã Kỳ. Hai gian phòng sát vách nhau nhưng hai người chẳng ai nói với ai. Thậm chí lão trượng chạm mặt Đồng Mã Kỳ vẫn chẳng hề tỏ thái độ đã quen biết người này. Cả hai thật là lạnh nhạt, có lẽ bởi sau lần gặp mặt ở Tứ Hải quán, Mã Kỳ chẳng muốn nhìn lão già đã phân định một ván đồ bác mà gã gần như nắm chắc phần thắng trong tay.

Nhưng thà là ở xa, chứ ở chung một tòa lầu, lại sát vách nhau thì càng bức bối hơn.

Đồng Mã Kỳ quả là không muốn cái lão già gần bướng, quái gở ở sát bên mình chút nào.

Đồng Mã Kỳ đứng bâng quơ nhìn dòng Hoàng giang mà suy tưởng mong lung. Ánh dương quang từ từ chìm xuống cuối chân trời, chỉ còn lại một nửa, từ chỗ đứng của Mã Kỳ trông vầng dương quang đó ngỡ một nắm mộ khổng lồ, phát quang sáng rực, sự liên tưởng đó khiến gã bất giác thở dài.

Đồng Mã Kỳ vừa thở dài thì sau lưng gã có tiếng ngân nga:

"Nhật mộ hương quan hà xứ thị. Yên Ba giang thượng xử nhân sầu" Đồng Mã Kỳ vừa nghe mấy câu thơ ngâm nga, liền quay ngoắt lại. Ý nhận ra lão trượng đứng ngay sau lưng mình:

- Cũng là lão.... Đồng mỗ không muốn thấy mặt lão.

Gã vừa nói vừa quay lưng bỏ đi.

Lão trượng bất ngờ gọi giật lại:

- Ê.... Đồng công tử.... Túi phấn thơm của ngươi bị rơi ra kia.

Đồng Mã Kỳ quay ngoắt lại. Nhãn lực của y chạm phải nụ cười hóm hỉnh, đôi mày vòng nguyệt bất giác cau lại, cùng với sự chuyển sắc của hai gò má hây hây

đó. Đúng là bộ mặt của nữ nhân cải nam trang.

Lão già nheo một mắt:

- Ý.... Người chặt tay người không góm tay, thế mà cũng biết e thẹn như nữ nhân.

Lão vuốt chòm râu một cách giễu cợt:

- Lão phu đoán người chắc chắn là nữ nhân cải dạng nam trang. Nếu không là nữ nhân thì người là hạng người.... Hạng người....

Lão bỏ lửng câu nói ở đó, ra vẻ suy tưởng trầm mặc.

Đồng Mã Kỳ gất gỏng:

- Lão nói bốn thiếu gia là hạng người gì ? Nói mau ! Bốn thiếu gia là hạng người gì....

- Khó nói quá.

- Tại sao khó nói ?

Lão vuốt chòm râu bạc, thở dài một tiếng:

- Lão phu chỉ có thể khám người mới biết được thôi.

- Khám bốn thiếu gia ?

Lão thần nhiên gật đầu:

- Về ngoài thì nam nhân, nhưng chẳng có nam nhân nào lại dụng phần thơm cả.

Đích thị nếu người không phải là nữ nhân thì cũng là hạng người biến thái ái nam ái nữ.

Lão vừa nói dứt lời, Đồng Mã Kỳ quát lớn:

- Bốn thiếu gia sẽ cắt lưỡi lão.

Cùng với câu nói đó, thanh nhuyễn kiếm trong tay Đồng Mã Kỳ đã lia ra ba chiêu nhanh thần tốc. Kẻ sử dụng nhuyễn kiếm tất biết được sự ảo diệu của binh khí mình sử dụng, nhuyễn kiếm là một trong những thứ binh khí đặc dị dành cho nữ nhân, kẻ sử dụng nó phải là một kiếm thủ tuyệt luân, đồng thời còn phải có nội công thâm hậu, lúc thì biến chuyển nội lực vào chiêu kiếm để khiến nó trở nên cứng rắn, khi thì sử dụng sự mềm dẻo vốn có của nhuyễn kiếm để phát những chiêu bất ngờ ngoài sự tiên liệu của đối phương.

Chỉ trong chớp mắt, Đồng Mã Kỳ công ra ba chiêu, chia thành ba đường thượng trung và hạ công vào lão.

Khi Đồng Mã Kỳ thu nhuyễn kiếm, lão già đứng trợn mắt nhìn họ Đồng. Hai tay lão ôm bụng, ngỡ như đan điền sắp vỡ tung, hoặc lục phủ ngũ tạng sắp đổ ra ngoài.

Lão thều thào nói:

- Đồng công tử ác quá.... ác quá ! Đồng Mã Kỳ biến sắc, lắc đầu nói:

- Ba chiêu kiếm vừa rồi Đồng mỗ không có ý sát tử lão. Lão đừng trách ta! Lão lắc đầu, nheo giọng nói từng tiếng:

- Đồng công tử không có ý giết lão phu.... nhưng kiếm chiêu quá tàn độc nên lão mới chết bởi nhuyển kiếm của công tử.... Lão chết đã đành rồi.... Nhưng cái chết của lão mà đến tai.... Mà đến tai Tiểu Quân.... lão.... lão sợ.... Tiểu Quân không tha....

không tha....

Lão ngoảnh đầu qua một bên từ từ khụy xuống.

Đồng Mã Kỳ thất sắc, phi thân đến toan đỡ lấy lão. Bất ngờ y thốt lên một tiếng:

- Ý....

Đồng Mã Kỳ không ngạc nhiên sao được khi đại huyết kiên tĩnh bị ai đó điểm rồi.

Tay cầm kiếm của Đồng Mã Kỳ buông thanh nhuyển kiếm ngã xấp xuống đè lên mình lão trượng. Khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của Đồng Mã Kỳ càng thẹn đến độ phủ một màu đỏ sậm khi nhận ra đôi mắt của lão trượng mở to chớp chớp nhìn y một cách hóm hỉnh.

Lão buông một câu lạnh nhạt khiến họ Đồng càng lúng túng hơn:

- Nam nữ, thọ thọ bất thân, thế mà giai nhân lại đè lão nhân.

- Lão.... lão giả vờ....

Lão phớt lờ câu nói của Đồng Mã Kỳ, thản nhiên đưa tay gỡ chiếc nón thư sinh. Mái tóc dài, đen mượt, óng ả xỏa ra phủ xuống mặt lão.

- Đích thị là nữ nhân. Lão phu đoán không lầm. Ui cha ơi.... Đẹp.... Đẹp lắm.... Lão phu điểm phúc.... Điểm phúc.. Nàng nghiêng răng ken két, rồi rít giọng nói:

- Lão dám tặc mau giải huyết cho bốn cô nương.

Lão nhướng mày:

- Sao lão phu lại giải huyết chứ.... Lão năm nay đã ngoài trăm tuổi, gân đất xa trời, mới được một trang giai nhân ôm ấp, điểm phúc đó ví như thiên tử đang cùng ân ái với ái phi, cố sao lại bỏ qua chứ.

Lão cười hì hì, nói tiếp:

- Tiểu Quân mà thấy cảnh này chắc chắn y sẽ trở mặt ra mà bái lão phu là sư phụ, đừng truyền cho cái nghề chinh phục nữ nữ.

- Lão giải huyết cho bốn cô nương ngay!

Lão tròn mắt:

- Lão có điểm huyết nàng đâu. Tại nàng thích ta nên cứ đè lão thôi. Bộ nàng tưởng đè lão như vậy lão thích lắm à.

Lão thở hắt ra một tiếng:

- Nàng thông cảm.... Lão phu già rồi đâu còn sức đẩy nàng đứng lên.

Thà không nghe lão nói còn hơn, đằng này lại nghe lão bốn cọt, Đồng Mã Kỳ càng thẹn đến tím mặt.

Nàng rút một luồng dưỡng khí, bật đứng dậy. Động tác vừa rồi của nàng chỉ vì quá bức tức chứ không nghĩ đến huyết đạo đã được giải từ lúc nào.

Nàng vừa bật đứng lên thì lão trượng cũng nhóm dậy theo nàng. Thuận tay lão vội thộp lấy thanh nhuyễn kiếm, dẩu ra sau lưng.

Đồng Mã Kỳ trừng mắt nhìn lão.

Mặc cho Đồng Mã Kỳ trừng mắt nhìn, lão trượng còn ôm quyền xá nàng một cái:

- Đa tạ cô nương đã cho lão điểm phúc! Lão dứt lời, lẩn luôn vào trong phòng đóng sầm cửa lại.

Đồng Mã Kỳ phi thân tới, đập vào cánh cửa:

- Lão dâm tặc.... Mở cửa ra ngay.... Mở cửa ra ngay lập tức.... Mở cửa ra.... Bằng không đừng trách bốn cô nương.

Mặc cho nàng quát tháo, cánh cửa vẫn đóng im ỉm như khiêu khích, khiến cho nàng càng tức giận hơn.

Nàng thét lên đầy nghiến:

- Lão tặc.... lão tưởng cánh cửa này có thể giữ không cho bốn cô nương đòi nợ à ?

Đồng Tiểu Linh không rửa cái nhục này thì không thêm sống làm gì nữa.

Tiểu Linh vừa nói vừa vận chuyển nguyên âm vào đôi ngọc thủ, tổng thẳng vào cánh cửa phòng một đạo kinh âm với mười thành chân âm.

Bình....

Cánh cửa bật tung ra, nàng nhảy thót vào trong gian thư phòng:

- Lão tặc....

Đồng Tiểu Linh sững sờ, bởi trong gian phòng chẳng có ai. Đôi mày vòng nguyệt của Tiểu Linh cau hằn lại.

Nàng nghĩ thầm:

"Lão già đó mới ở đây, sao không thấy lão đâu hết vậy." Đôi thu nhãn của nàng rọi thẳng vào chiếc bàn kê ngay cửa sổ. Trên bàn có một chiếc bát ngọc và thanh nhuyễn kiếm của nàng.

- Hừ.... ! Lão tặc, lão trốn ở đâu ? Mau ra đây chịu tội với bốn cô nương đi ! Tiểu Linh bước lại bên chiếc bàn. Nàng nhìn vào chiếc chén ngọc.

- Ý....

Trong chiếc chén ngọc là hai hột xúc xắc. Hai hột xúc xắc đó trông chẳng khác gì những hột xúc xắc bình thường nhưng với Tiểu Linh thì khác, bởi nó là vật bất ly thân của Đồng Mã Kỳ.

Ngoài hai hột xúc xắc đó ra, thanh nhuyễn kiếm sắc bén của nàng đã bị mẻ ba chỗ ngay đầu mũi kiếm trông thật là dị hoặc.

Tiểu Linh còn đang sững sờ, thì nghe tiếng ngáp dài phía sau bức rèm nhưng.

- A.... A....

Tiểu Linh rút lên bằng chất giọng cay độc:

- Lão tặc chạy đâu thoát khỏi tay Tiểu Linh chứ Tiểu Linh vừa quát vừa vươn trảo công thộp vào tấm rèm nhung, hữu thủ chuẩn bị phát tác một đạo kinh âm nhu, quyết lấy mạng đối phương.

Rèm nhung bị nàng kéo giật xuống.

Tiểu Linh đứng thộn mặt. Gò má ửng sắc đỏ thẹn thùng, nàng muốn nhắm mắt lại nhưng không được, thậm chí còn mở to hơn nhìn tráng niên khôi ngô tuấn tú đang nằm ưỡn trên tràng kỷ. Trên người gã chỉ có mỗi chiếc quần.

Tráng niên nheo mày nhìn Tiểu Linh:

- Nam nữ thọ thọ bất thân, thế mà cô nương cứ nhìn Tiểu Quân như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Y nhếch mép:

- Nhìn hoài vậy.... bộ chưa bao giờ thấy nam nhân à.

Gã vừa nói vừa vươn vai, rồi thản nhiên thả chân xuống đất.

- Ái dà.... Đang đến hồi gay cấn thì bị người ta phá đám.

Tiểu Linh quay mặt chỗ khác:

- Người là ai ?

Gã với tay lấy chiếc áo khoác vào người, vừa mặc áo, Tiểu Quân vừa nói:

- Cái câu hỏi đó đáng lẽ nàng phải cho ta mới đúng. Con gái gì mà kỳ cục, tự tiện vào phòng nam nhân trong lúc người ta chẳng mời. Nếu lỡ như Tiểu gia không vận trang y thì sao chứ.

Y cười khì một tiếng:

- Ê.... Hồi nãy cô nương có thấy gì không ?

- Bỏn cô nương hỏi người là ai ?

- Ta à.... Tiểu gia là Tiểu Quân. Nghe lại đây.. Tiểu gia là Tiểu Quân.

Gã bước vòng qua đối mặt với Tiểu Linh:

- Này cô nương.... Nói chuyện với tại hạ cũng phải quay mặt lại chứ....

Y nghiêng đầu nhìn nàng:

- Mặt hoa, da phấn, mày ngài, mắt phượng, đẹp lắm, đẹp lắm.... Tiểu gia hôm nay gặp kỳ duyên nên mới có mỹ nhân viếng thăm.

Tiểu Linh nhướng mắt nhìn Tiểu Quân:

- Bỏn cô nương không phải vào đây để phá bĩnh người. Bỏn cô nương vào đây để tìm lão tặc tử....

Tiểu Quân cau mày:

- Lão tặc tử.... Lão tặc tử nào ?.. Trong phòng này chỉ mỗi mình thiếu gia mà thôi.

- Mỗi mình người ?

- Không tin thì cô nương cứ xét. Ờ.... mà cô nương tìm lão tặc tử nào. Bộ lão đó là trượng phu của cô nương, đến Bách Đẳng lâu ghẹo nguyệt trên hoa nên....

- Im ngay.... không đúng như vậy

- Không đúng thì thôi, cứ sao giận dữ như vậy Tiểu Quân vươn vai bước đến ngồi bên chiếc bàn. Gã thở ra rồi cất giọng uể oải :

- Đang lúc gay cấn mà phá đám người ta.... giờ còn hần học nữa. Giai nhân mỹ nữ gì mà kỳ cục quá.

Tiểu Linh quay ngoắc lại:

- Người vừa nói gì ?

- Thì tại hạ nói cô nương đó. Người ta đang nằm mơ đến hồi quyết liệt thì bị cô phá bình.

- Ta.... ta phá bình người?

Tiểu Quân trợn mắt gật đầu:

- Đúng đó.... Tại hạ đang mơ một giấc mơ đẹp. Một lão tiên ông từ trên thượng giới ghé bước trần gian, bất ngờ gặp một nàng tiên. Ai da.... nàng tiên kia trong lúc tức giận gì không biết, thúi cho lão tiên một chưởng, nhưng lại yêu lão tiên. Thế có chết không chứ.

- Người nói nhảm gì vậy ?

- Ờ.... không nghe thì thôi, sao lại nói tiểu gia nói nhảm.

Tiểu Linh chỉ tay vào mặt Tiểu Quân:

- Lão tặc lần vào gian phòng này, đích thị người có quan hệ với lão.

Tiểu Quân khoát tay:

- Ờ.... Đừng nói bậy bạ nghe. Cô nương vào phòng của tiểu gia còn nói này nói nọ nữa.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân chằm chằm nói:

- Người không có quan hệ với lão tặc, sao lão vừa lần vào phòng người thì đã mất dạng rồi. Trên bàn còn thanh nhuyễn kiếm của bốn cô nương.

Tiểu Quân nhìn thanh nhuyễn kiếm:

- Ờ mà ngộ thiệt.... Chẳng lẽ giấc mơ của mình thành sự thật sao. Trong mơ Tiểu Quân thấy....

- Người thấy gì....

- Vị tiên nữ thọc một kiếm vào đan điền lão tiên, chính vì vết thương nàng tạo ra mà nảy sinh tình cảm với lão trượng. Nghĩ cũng tức cười, lão tiên thì già lồm khộm, thế mà lại có một tiên nữ yêu gã.... lão hoảng quá bỏ chạy, nhưng tiên nữ lỡ yêu rồi, đâu thể bỏ người tình, liền ba chân bốn cẳng rượt theo miệng la ới ới.... Giống.... Giống Gã ngược mắt nhìn Tiểu Linh.

Tiểu Linh then chín mặt:

- Người nói giống gì ?

- Thì giống cô nương đó.... lúc tại hạ đang nằm mơ đến hồi gay cấn thì nghe tiếng cô nương la ối ối, giống như nàng tiên nữ trong giấc mơ của tại hạ.

Gã cười hề hề:

- Mà giống thật đấy chứ.

- Im ngay.... Lão tặc kia đâu, người mau kêu lão ra đây Tiểu Quân chỉ vào đầu mình:

- Lão ở trong đầu tại hạ nè.... Lão tiên đó đó

- Bỏ cô nương không xàm ngôn với người đâu.

Tiểu Quân đứng lên:

- Ai da.. Bộ lão già đó đã làm gì cô nương rồi à ?

- Người.... người muốn chết à ?

Tiểu Quân khoát tay, rồi khoanh lại trước ngực. Phong thái của gã như người bàng quan chẳng cần biết Tiểu Linh đang tức giận đến tím mặt.

Gã lảm nhảm nói:

- Nghĩ cũng lạ thật.... Mơ mà thành thật không sao hiểu được ! Tiểu Quân quay lại:

- Cô nương nói thanh nhuyễn kiếm này của cô nương à ?

- Đúng như vậy.

Tiểu Quân cau mày:

- Trong giang hồ sử dụng nhu thuật kiếm pháp chỉ có một người duy nhất, đó là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc Đồng Mã Kỳ. Vậy cô nương có quan hệ gì với Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Linh bước đến bên Tiểu Quân. Nàng nhìn gã chằm chằm:

- Người biết Đồng huynh ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Biết.... Mà con rất thân nữa....

Gã chiêm ngưỡng dung nhan của nàng:

- Cô nương có quan hệ với Đồng huynh ?

- Tiểu Linh từ Quỷ Sơn vào Trung Nguyên này cũng vì Đồng huynh mà thôi.

- Cô nương nói cho tại hạ biết được không ?

Tiểu Linh chỉ hai hột xúc xắc :

- Sao các hạ có hai hột xúc xắc này ?

- Của Đồng Mã Kỳ tặng cho tại hạ đó.

- Tiểu Linh và các hạ đổ một ván chứ ?

Tiểu Quân nhướng mày:

- Hay lắm.... Tại hạ đang rất cao hứng đấy.... Đổ như thế nào ?

- Tiểu Linh đổ hai con lục, còn các hạ thì đổ hai mặt nhất.

- Thế thì dễ quá ! Tiểu Quân vừa nói vừa hốt hai hột xúc xắc thả luôn xuống chén. Y vừa thả vừa nói:

- Long thiên phụng vũ ! Hai hột xúc xắc như đan chéo qua lại với nhau, rồi chạm thẳng vào nhau, quay tít như hai đóa đồng vị, một lúc sau thì dừng lại hiện rõ hai mặt nhất.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Linh:

- Tại hạ đã đổ xuống rồi đấy.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân chằm chằm:

- Đồng huynh đã truyền thụ nghệ thuật đổ bác cho các hạ ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng như vậy.

Tiểu Linh hốt hai hột xúc xắc thả xuống chén, miệng nói:

- Di hoa tiếp ngọc ! Hai hột xúc xắc quần lấy nhau như đôi cánh hoa xoáy tròn trong một cơn lốc nhỏ, rồi chúng hiện lên hai mặt lục.

Tiểu Quân nhìn nàng:

- Cô nương cũng có bản lĩnh đấy. Cô nương quan hệ thế nào với Đồng Mã Kỳ?

- Sư muội của Đồng huynh.

- Sư muội. Thế thì tại hạ và cô nương là người nhà của nhau rồi.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân:

- Các hạ biết Đồng Mã Kỳ đang ở đâu không ?

- Hành tung Đồng huynh khó mà biết được, nhưng cô nương tìm Đồng huynh có chuyện gì không ?

Tiểu Linh gật đầu:

- Có.... Nhưng chuyện này Tiểu Linh không thể nói ra được.

Tiểu Quân nheo mắt:

- Cô nương không nói cũng được.... Đồng Mã Kỳ là thiên hạ đệ nhất đổ bác, tìm y nhất định phải đến những nơi cờ bạc nổi tiếng Trung Nguyên. Trong Trung Nguyên có bốn chỗ nổi tiếng về đổ bác, trong bốn chỗ đó có Tứ Hải quán là lẫy lừng nhất.

Tiểu Linh gật đầu:

- Đúng như vậy. Đáng ra Tiểu Linh có thể dụng hai hột xúc xắc để ép Đỗ Hạo Thiên phải nói ra những gì gã biết về Đồng Mã Kỳ.... Nhưng....

- Cô nương bị người phá bĩnh ?

- Đúng.. Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân:

- Lão....

Tiểu Quân mỉm cười nói:

- Tiểu Linh cô nương bức ép Đỗ Hạo Thiên nói ra hành tung của Đồng Mã Kỳ....

Chưa chắc gã đã chịu nói, mà có thể còn liên lụy đến Mã Kỳ nữa là đằng khác.

Gã vuốt mũi:

- Người xưa có câu "Rút dây động rừng". Cô nương đi tìm Đồng Mã Kỳ sợ chỉ nhận được cái xác của Đồng huynh mà thôi.

Tiểu Linh chớp mắt:

- Nghe các hạ nói, Tiểu Linh có thể phỏng đoán các hạ cũng đang đi tìm Đồng huynh của Tiểu Linh.

- Đúng như vậy.

- Các hạ tìm Đồng huynh để làm gì ?

- Đấu với Đồng Mã Kỳ một ván đổ bác.

- Chỉ có thể thôi sao ?

Tiểu Quân nhìn nàng gật đầu:

- Chỉ có thể thôi.

- Nếu như Đồng Mã Kỳ không còn trên cõi đời này nữa thì sao ?

- Tiểu Quân không còn đối thủ.

- Đỗ Hạo Thiên cũng không phải là đối thủ của các hạ ?

- Tại hạ không nói như vậy, nhưng Đỗ Hạo Thiên không thể so sánh với Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Linh:

- Nhưng Đỗ Hạo Thiên có thể lấy mạng bất cứ người nào giả danh Đồng Mã Kỳ.

Y vừa nói đến đây thì lão điểm chủ Bách Đăng lâu hối hả bước vào.

- Đồng công tử có đây không ?

Lão sừng sờ nhìn Tiểu Quân và Tiểu Linh không chớp mắt rồi cất tiếng hỏi :

- Hai vị là ai ?

Tiểu Quân cười khẩy, đứng lên nhìn lão nói:

- Lão không nhận ra tại hạ à ?

Y bước ra sau rèm, chưa đầy một tuần trà quay trở ra, đã biến thành lão trượng già lợm khòm.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân không chớp mắt. Nàng lảm nhảm:

- Thì ra lão... chính là...

Tiểu Quân trong bộ lột lão trượng nhìn lão điểm chủ.

- Có phải đến tìm Đồng công tử phải không ?

Lão điểm chủ dụi mắt:

- Lão có.... có nằm mơ không ?

- Để lão phu gõ một trượng vào đầu lão thì lão sẽ hết nằm mơ thôi.

Lão điểm chủ khoát tay:

- Không.... không.... Đừng, đừng....

Lão nhìn Tiểu Linh:

- Vị cô nương này....

- Lão hỏi làm gì ? Có chuyện gì hãy nói với ta.

Lão điểm nhị nhìn Tiểu Quân:

- Dưới nhà có người muốn gặp Đồng công tử.

Tiểu Quân vượt chòm râu giả. Trông cách vượt râu của y, ra vẻ một bậc trưởng thượng, đạo cốt. Y hỏi lão điểm chủ:

- Người đó như thế nào ?

Lão điểm chủ lắc đầu:

- Lão phu không biết. Người đó vận trường y màu đỏ, mang theo thanh kiếm cũng màu đỏ luôn.

- Y chính là....

Tiểu Quân quay lại Tiểu Linh:

- Cô nương bây giờ có người thi thố rồi nhé. Được Tử Kiếm đến thăm, cô nương đúng là có phúc đấy.

Y quay lại lão điểm chủ Bách Đăng lâu:

- Lão trượng xuống dưới nói, Đồng công tử sẽ xuống ngay.

Hồi thứ năm

Tử kiếm Thường Nhẫn

Tên bàn ba bầu hồ lô rượu đã cạn, trên tay gã vẫn còn bầu rượu thứ tư đang nhâm nhi từng ngụm lớn. Bất cứ ai nhìn khuôn mặt của Tử Kiếm đều không khỏi sùng gai óc đầy người, bởi khuôn mặt của hắn được tạo ra bằng những nét khắc khổ, lạnh lùng, tưởng như một pho tượng trét sáp chẳng có thần sắc. Khuôn mặt của Tử kiếm có lẽ là biểu tượng cho những kẻ giết người, và lấy chuyện giết người làm thú tiêu khiển cho qua ngày tháng cô độc.

Nội ánh mắt lạnh lẽo của gã thôi, cũng đủ khiến người khác chẳng còn giữ được hồn vía khi đối nhãn. Ngoài khuôn mặt đó ra còn thanh huyết kiếm. Kiếm vẫn nằm trong vỏ nhưng sát khí đã tỏa ra rồi. Thanh kiếm đó có lẽ đã giết quá nhiều người nên mới tiềm ẩn sát kiếm khủng bố như vậy. Người cùng với kiếm đều có sát khí, nên không một ai muốn gặp Tử kiếm, bởi vậy có lẽ y là người cô độc nhất trên trần gian này. Chắc có lẽ vì thế mà y phải dùng rượu để giải khuây trong lúc cô đơn buồn tẻ, hay dùng rượu để khóa lấp đi phần nào sát khí vốn đã có trong từng góc ngách trên người y.

Tiểu Linh trong bộ lột Đông Mã Kỳ cùng với Tiểu Quân trong bộ lột lão trượng từ trên cầu thang bước xuống. Tiểu Linh vừa đặt chân tới bậc thang cuối cùng thì thoáng chùng bước.

Nàng không chùng bước ngập ngừng sao được khi cảm nhận sát khí lạnh lẽo toát ra từ con người đang cầm bầu rượu kia. ánh mắt của Tiểu Linh dừng lại trên thanh huyết kiếm của gã. Nàng liếc nhìn trộm qua Tiểu Quân.

Tiểu Linh càng bất nhẫn hơn, bởi bộ mặt dửng dưng chẳng có chút biểu hiện gì của Tiểu Quân. Nàng nghĩ thầm:

"Tiểu Quân biết mình sắp đối mặt với một sát thủ kiếm thuật lấy mạng người trong chớp mắt, lại dửng dưng như vậy sao".

Ý niệm đó khiến nàng bất nhẫn vô cùng. Nàng có cảm tưởng, nếu gã sát thủ Tử Kiếm kia lạnh lùng băng giá với ánh mắt sát nhân thì Tiểu Quân là con người lãnh cảm bằng quang chẳng màng đến sinh mạng của người khác.

Ý tưởng ấy khiến Tiểu Linh bất giác thở dài một tiếng.

Ngỡ tiếng thở dài của mình sẽ lọt vào tai Tiểu Quân, nhưng không, Tiểu Quân chẳng một chút gì biểu lộ, hay nhìn nàng sau tiếng thở ra đó.

Tiểu Quân đến bàn Tử Kiếm ngồi đối mặt với gã sát thủ trong khi Tiểu Linh còn tần ngần.

Tử Kiếm vẫn bình nhiên nhấp từng ngụm rượu. Nhìn y uống rượu, Tiểu Quân cảm tưởng trước khi gã ra tay giết người phải uống rượu và uống đúng số rượu cần uống.

Cách uống rượu của Tử Kiếm càng khiến cho Tiểu Linh ớn lạnh cột sống bởi

bình thời kẻ uống rượu thì phải say, nhưng gã uống rượu để giết người thì rõ ràng nếu y không giết được người muốn giết thì gã sẽ là người phải chết.

Tiểu Quân mặc nhiên cho Tử Kiếm uống rượu chẳng màng lên tiếng.

Gã điểm chủ bưng ra thêm hai cân rượu, Tiểu Quân ngược lên nhìn lão điểm chủ:

- Hai cân rượu này của tại hạ ?

Gã điểm chủ gật đầu, rồi rít nói:

- Vâng.... vâng đây là hai cân rượu của tiểu.... ê.... của lão trượng.

Tiểu Quân vuốt râu :

- Có thể chứ....

Tử Kiếm uống đến giọt rượu cuối cùng rồi đặt bầu rượu xuống trước mặt.

Y nhìn thanh huyết kiếm rồi nói:

- Người chịu giúp ta chứ ?

Tiểu Quân mở nắp hai bầu rượu đẩy đến trước mặt Tử Kiếm một bầu.

Tiểu Quân im lặng. Tử Kiếm cũng im lặng, không khí trở nên nặng nề vô cùng. Tiểu Linh rùng mình một cái khi tay Tử Kiếm đặt vào chuôi kiếm.

Tử Kiếm buông một câu lạnh nhạt:

- Ai là Đồng công tử ?

- Không có ai cả.

Đôi mày của y thoáng chau lại.

- Không thể không có.

- Không có là không có ! Y từ từ nhìn lên, chiếu ánh mắt sát nhân vào Tiểu Linh:

- Các hạ chính là Đồng công tử ! Tiểu Linh rùng mình một lần nữa khi chạm vào đôi mắt lạnh lẽo của Tử Kiếm. Bất giác nàng lắc đầu.

Tử Kiếm nói:

- Các hạ không phải là Đồng công tử ?

Tiểu Linh gật đầu.

Tử Kiếm nhìn lại Tiểu Quân:

- Đồng công tử là lão ?

Tiểu Quân lắc đầu, bất ngờ y chỉ tay vào Tiểu Linh:

- Y không phải là Đồng công tử.... Nhưng cũng là Đồng công tử.

Tiểu Linh trợn mắt nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân....

Tử Kiếm nhìn lại Tiểu Linh:

- Các hạ không dám nhận mình là Đồng công tử.

Tiểu Linh bậm môi, gằn giọng nói:

- Ta chính là Đồng công tử Đồng Mã Kỳ.... Người đã đại náo Tứ Hải quán....
Đỗ Hạo Thiên sai các hạ đến lấy mạng ta ?

Tử Kiếm nhìn Tiểu Linh chằm chằm. Y chợt lắc đầu:

- Người không phải là Đồng công tử....

Tiểu Linh nheo mày:

- Chính tại hạ là Đồng Mã Kỳ đây....

Tử Kiếm lắc đầu:

- Đồng công tử là nam nhân, người lại là mỹ nhân.

Tiểu Linh giật thót trong bụng một cái. Nàng không ngờ Tử Kiếm có thể chỉ trong thời khắc ngắn ngủi thôi đã nhận ra chân mạo nữ nhân của nàng. Biết chẳng còn gì để dấu, Tiểu Linh lột bỏ chiếc mũ thư sinh:

- Đúng.... ta là nữ nhân cải dạng Đồng Mã Kỳ. Và người Đỗ Hạo Thiên muốn các hạ giết là bốn cô nương.

Tử Kiếm nhìn lại thanh huyết kiếm của mình.

Thấy gã nhìn thanh huyết kiếm, Tiểu Linh đặt tay vào đốc chuôi nhuyễn kiếm, vận chuyển nguyên âm chuẩn bị đề phòng đối phương phát triển sát nhân.

Tử Kiếm thở dài:

- Thường Nhẫn chỉ nhận lời đi giết Đồng Mã Kỳ mà thôi. Cô nương không phải Đồng Mã Kỳ thì tránh xa ra đi. Thường mỗ không muốn ai đứng gần.

Tiểu Quân nheo mắt với Tiểu Linh. Y nói:

- Lão phu biết tính tình của Tử Kiếm Thường Nhẫn. Y không giết người bừa bãi.

Tử Kiếm nhìn Tiểu Quân:

- Lão biết Thường mỗ ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Lão phu đã đi khắp chốn giang hồ, đâu đâu cũng nghe thiên hạ nhắc đến một sát thủ vô tâm là Tử Kiếm Thường Nhẫn. Một khi Thường Nhẫn giết ai, người đó đừng hòng sống sót.

Tiểu Quân bưng bầu hồ lô ngựa cổ uống ừng ực. Tiểu Quân so với Thường Nhẫn về tử lực xem chừng y còn hơn cả gã Tử Kiếm, mượn rượu để xua đuổi nỗi cô đơn.

Y đặt bầu rượu rộng tuếch xuống bàn, rồi chỉ bầu rượu trước mặt Thường Nhẫn:

- Tử Kiếm các hạ uống rượu nữa không ?

- Ta đã đủ số rượu cần uống trong ngày.

- Thế thì lão đành bất kính vậy.

Tiểu Quân với tay lấy bầu rượu, nhưng chưa kịp bưng lên thì Tử Kiếm Thường Nhẫn đã thộp trảo vào hõ khẩu của y.

Gã gần giọng nói:

- Ai là Tiểu Quân ?

Tiểu Linh chợt dạ hỏi luôn:

- Thường các hạ cũng muốn giết Tiểu Quân ?

Tử Kiếm gật đầu.

- Tiểu Quân cũng có trong danh sách những người Thường mỗ phải giết.

Tiểu Linh hỏi :

- Người nào thuê các hạ giết Tiểu Quân ?

Tử Kiếm Thường Nhấn ngược nhìn nàng:

- Ta không có quyền thổ lộ.

Y nhìn lại Tiểu Quân lạnh lùng nói từng chữ một:

- Tiểu Quân như con tiểu long, hàng tung xuất quỷ nhập thần, võ công thì lợi hại vô song, có thể nói là vô địch thiên hạ. Tiểu Quân chỉ nghe tiếng mà không bao giờ thấy hình, nhưng y có một yếu điểm để Thường mỗ nhận biết là cách uống rượu.

Tử Kiếm Thường Nhấn chớp mắt nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân uống rượu như một con sâu rượu đói khát, bởi y uống rượu để tiêu sầu lãng quên một quá khứ nhiều đau khổ và xót xa. Tiểu Quân uống rượu mãi, uống nhiều, nên chẳng còn ai là kẻ đối ẩm với y vì trong giang hồ không có người đạt đến tửu lượng như y.

Tiểu Quân dùng hữu thủ vuốt mũi:

- Tử Kiếm các hạ nói đúng đó.... Nhưng có cái sai.

- Sai thế nào ?

- Tiểu Quân không phải uống rượu để quên mà dùng bảo tửu để đón tình bằng hữu.

Tiểu Quân nheo mắt với Tiểu Linh:

- Cô nương có thể nói dùm lão không ?

Thường Nhấn nhìn chằm chằm Tiểu Quân, gần giọng nói:

- Tiểu Quân chính là người !

- Tử Kiếm Thường Nhấn quả là danh bất hư truyền. Ta chính là Tiểu Quân.

Tiểu Quân vừa nói vừa dùng hữu thủ lột chòm râu, và mái tóc bạc trắng hếu.

Y đặt mấy món hóa trang xuống bàn.

Tử Kiếm Thường Nhấn buông hồ khẩu Tiểu Quân:

- Tiểu Quân.... Thiên hạ đệ nhất Mỹ nam tử, vô địch thần kiếm, Đàn chỉ thần công, Huyền huyền tử, Tục hóa cốt, Di hình biến tướng.....

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng, rồi nói:

- Tại hạ còn nhiều môn nữa, chứ không phải bao nhiêu đó đâu.

Tiểu Quân cầm bầu rượu ngửa cổ uống ừng ực. Gã đặt bầu rượu rỗng xuống bàn, rồi nhìn Tử Kiếm Thường Nhẫn nói:

- Tên của Tiểu Quân có trong danh sách những kẻ cần giết của các hạ ?

Tử Kiếm Thường Nhẫn gật đầu.

- Đúng như vậy.

- Các hạ có muốn giết Tiểu Quân không ?

Thường Nhẫn gật đầu:

- Không giết không được.

- Thế thì bắt buộc phải sát tử rồi. Mà tại sao phải là tại hạ chứ. Có ích gì ?

- Thường mỗ cũng chẳng biết, nhưng ta đã nhận sứ mạng phải giết Tiểu Quân.

- Nếu như Tử Kiếm không sát tử được Tiểu Quân ?

- Huyết kiếm vĩnh viễn không xuất hiện trên giang hồ nữa.

- Nghĩa là sao ?

- Thường mỗ không đáng sống.

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Nói như các hạ thì một người tìm giết một người, nếu không giết được thì tự kết liễu đời mình.

- Đó là tôn chỉ của Thường mỗ.

Tiểu Quân quay vào trong, gọi lớn:

- Điểm chủ....

Lão điểm chủ Bách Đăng lâu tất tả bước ra. Lão nhìn Tiểu Quân bằng cặp mắt lạ lẫm:

- Thiếu gia đây vừa rồi chính là lão.... Lão trượng phải không ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Tất nhiên rồi.

Y chỉ mấy vật dụng hóa trang:

- Thiếu gia hóa trang cũng hay đấy chứ.

- Lão lấy cho Thiếu gia tám cân rượu Bồ đào Thổ phần tửu, và hai cân Đan sa.

Lão điểm chủ Bách Đăng lâu trở mắt nhìn Tiểu Quân:

- Thiếu gia.... Bách Đăng lâu chỉ có rượu thôi chứ làm gì có dạng "Đan sa".
Thiếu gia....

- Ô.... Tiểu gia quên đây không phải là phái Kim Sa, mà là Bách Đăng lâu.
Được rồi.... Lão hãy bung ra đây tám cân rượu cho Tiểu gia.

- Vâng.... Vâng....

Lão quay vào trong, một lúc sau bung ra tám bầu hồ lô rượu Bồ đào Thổ phần tửu đặt xuống bàn Tiểu Quân và Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Tiểu Quân mở nắp một lúc tám bầu rượu. Y khoát tay nói với lão điểm chủ:

- Lão quay vào trong đi.
- Thưa vâng.... Tiểu gia có cần gì cứ gọi lão.
- Tất nhiên rồi.... Tiểu gia đã thuê trọn tòa Bách Đăng lầu này mà.

Lão quay lưng bỏ vào trong.

Tiểu Quân đẩy bốn bầu rượu về phía Tử Kiếm Thường Nhẫn:

- Mời !
- Sao ngươi lại mời Thường mỗ uống rượu ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Tử Kiếm thủ trước khi giết người phải uống bốn cân rượu. Uống rồi mới giết, để khi giết xong thì cũng vừa say rượu khi tỉnh dậy chẳng còn nhớ gì nữa.
- Thường mỗ muốn như vậy. Thường mỗ uống rượu để tiễn đưa một người xuống diêm phủ, có thể thôi.
- Tử Kiếm đang muốn tiễn đưa tại hạ thì phải uống bốn cân rượu chứ. Chẳng lẽ Tiểu Quân là một ngoại lệ.
- Đối với Thường mỗ chẳng một ai trên cõi đời này có ngoại lệ cả. Nhưng ta chỉ uống rượu của ta mà thôi.

Tiểu Quân khoát tay:

- Ê.... Tử Kiếm cứ cho lần này là một ngoại lệ đi, bởi tại hạ biết chắc rằng trong Bách Đăng lầu chẳng còn cân rượu nào đâu.
- Thường mỗ uống rượu của người tất không thể giết được người. Vì Thường mỗ đã nợ người.
- Tại hạ thết Tử Kiếm Thường Nhẫn đấy mà. Tiểu Quân ngao du khắp chốn giang hồ thích kết bạn với tất cả mọi người không phân chánh tà, hắc bạch. Mặc dù Thường huynh đầy sát khí rừng rục nhưng lại là một hảo thủ quang minh chính đại, không dụng tiểu xảo để đắc dụng, Tiểu Quân rất bội phục, nên mới thết người bốn cân rượu.
- Thường mỗ uống bốn cân rượu của ngươi, rồi giết ngươi chết, thì Thường mỗ sẽ trả lại rượu cho ngươi bằng cách nào ?
- Tiểu Quân chết rồi thì cứ lấy rượu đổ lên mộ Tiểu Quân coi như đã trả xong.
- Ngươi cho Thường mỗ đặc ân đó à ?

Tiểu Linh ghé miệng vào tai Tiểu Quân:

- Ngươi có điên không mà thách thức Tử Kiếm chứ ?

Tiểu Quân ngược nhìn nàng:

- Hừ.... Tiểu Quân mà điên à ? Đẳng nào thì tiểu gia cũng có tên trong danh sách những người phải chết, nhân dịp đây giải quyết luôn cho rồi, cứ để đây đưa, Thường huynh hóa ra bạn bực với Tiểu gia.

Y quay lại Tử Kiếm Thường Nhẫn:

- Tại hạ tạo cơ hội cho Thường huynh. Thường huynh chắc không khách sáo ?

- Ta không bao giờ khách sáo. Phàm bất cứ người nào chạm mặt Tử Kiếm Thường Nhẫn, tất biết mình sắp chết, nhưng lần này chỉ có mình ngươi là đứng vững, xem ra ngươi chẳng màng gì đến chuyện sống chết, nên mới tạo thuận lợi cho Thường mỗ.

Trăm nghe không bằng mắt thấy, ngươi đúng là một đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất.

- Tại hạ không dám nhận những lời hảo ngôn đó.

Y xe lổ tai:

- Ngón càng lớn cái chết càng đến gần.

Tiêu Quân cầm bầu rượu ngửa cổ tu một hơi hết nhẫn. Y nhìn bốn bầu rượu trước mặt Thường Nhẫn:

- Mời Thường huynh.

- Đa tạ ! Thường Nhẫn cầm bầu rượu, nhấp từng ngụm lớn, đến khi hết nhẫn mới đặt xuống bàn.

Y nhìn Tiểu Quân nói:

- Lần đầu tiên Thường mỗ uống rượu thấy ngon. Ngon thật đấy.

Tiểu Quân cười hăng hắc:

- Thế thì đừng để cho cái ngon tan biến mất. Mời Thường huynh.

Y cầm tiếp bầu rượu thứ hai cũng uống chỉ một hơi, rồi đặt xuống bàn.

Thường Nhẫn cầm bầu rượu, tiếp tục nhấp từng ngụm lớn.

- Trong giang hồ có ai uống rượu bằng ngươi không ?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Không ai tự thị tửu cao bao giờ, nhưng có lẽ có một người uống hơn tại hạ - Ai ?

- Thường Nhẫn.. Tử Kiếm Thường Nhẫn lắc đầu:

- Tửu lượng của Thường mỗ không thể so sánh với Tiểu Quân được.

- Sao không được ?

- Tửu lượng của Thường mỗ chỉ đáng xách rượu cho người uống mà thôi.

Tiểu Quân bật cười khanh khách. Y lại với bầu rượu thứ ba uống một hơi cạn hết số rượu, rồi đặt xuống bàn.

Thấy Tiểu Quân uống, Thường Nhẫn cũng cầm bầu rượu lên uống tiếp.

Tiểu Quân nhìn Tử Kiếm Thường Nhẫn nói:

- Tiểu Quân uống rượu xong chỉ biết lăn quay ra ngủ, còn Thường huynh có thể dụng đến sát chiêu kiếm thuật lấy mạng người trong chớp mắt, thế thì ai tửu lượng cao hơn ai.

Thường Nhẫn đặt bầu rượu xuống bàn:

- Ngươi biết như vậy sao vẫn uống rượu với Thường mỗ.

- Có gì mà không dám uống chứ. Mỗi người có một cái thú uống rượu kia mà. Thường huynh uống rượu để giết người còn Tiểu Quân uống để quên người.

- Người cũng có tâm sự à ?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Sống trên đời này ai chẳng có tâm sự.

Y quay lại Tiểu Linh:

- Đúng vậy không, cô nương ?

Tiểu Linh thoáng ngỡ ngàng, rồi gật đầu.

Thường Nhãn nhếch mép. Hình như cái nhếch mép đó chính là nụ cười của gã, một nụ cười không bao giờ trọn vẹn, bởi gã giết quá nhiều người. Một kẻ giết quá nhiều người thì còn có đâu một nụ cười bình thường chứ.

Y thở ra nhìn Tiểu Quân nói:

- Đúng.... ai cũng có tâm sự.

- Thường huynh cũng có tâm sự ?

Thường Nhãn gật đầu:

- Tâm sự của Thường mỗ gói vào thanh kiếm này.

- Tội nghiệp cho thanh kiếm quá. Chính vì tâm sự của huynh mà nó trở thành Huyết kiếm.

Tử Kiếm Thường Nhãn đứng bật dậy:

- Tiểu Quân.... Người....

- Cái thú của Thường huynh uống rượu xong giết người để khuây khỏa đang voi bót tâm sự mang nặng trong lòng.

- Thường mỗ không thể nói với người được.

- Tiểu Quân không ép Thường huynh nói.

Với bầu rượu, Tiểu Quân ngửa cổ tu tiếp một hơi dài, rồi đặt bầu rượu xuống bàn, cặp mắt lơ đãng đi. Y cất tiếng lè nhè:

- Mời.... Mời Thường huynh.

Thường Nhãn cầm bầu rượu cuối cùng nhấp từng ngụm lớn, khi gã đặt bầu rượu xuống bàn, tay đặt vào thanh Huyết kiếm thì Tiểu Quân đã gục đầu xuống ngáy o o.

Tiểu Linh biến sắc, lay vai gã:

- Tiểu Quân.... Người say thật rồi à.... Người muốn chết sao. Trời đất ơi.... Người ta giết người mà người uống rượu đến độ say mềm như thế này.. Tiểu Quân.... Tỉnh lại đi.

Thường Nhãn nhìn Tiểu Quân chằm chằm. Tiếng ngáy o o của Tiểu Quân đập vào thính nhĩ của gã.

Thường Nhãn gằn giọng:

- Tiểu Quân.... Người giả vờ đó sao ?

Thường Nhẫn đặt ngang thanh Huyết kiếm, tay nắm vào đốc kiếm, lạnh lùng nói:

- Thường Nhẫn sắp lấy mạng ngươi đây.

Mặc cho Thường Nhẫn hăm dọa nhưng Tiểu Quân vẫn gục mặt ngủ chẳng màng đến hành động của gã.

Thanh Huyết kiếm từ từ kéo dần ra.

Tiểu Linh khẩn trương nói:

- Thường các hạ giết người trong lúc say rượu đâu phải là một kiếm thủ.... Thiên hạ nghe được chuyện này, càng xem thường ngươi hơn.

Thường Nhẫn gằn giọng nói từng tiếng:

- Tiểu Quân hãy tỉnh dậy quyết một trận với Thường mỗ rồi ta sẽ cho ngươi biết vì sao ta phải giết ngươi.

Thanh Huyết kiếm được rút ra thêm một gang tay nữa.

Tiểu Linh biết nếu thanh kiếm đỏ kia rút ra khỏi vỏ nhất định nếu không có máu của Tiểu Quân sẽ không bao giờ tra vào. Chính vì thế nàng càng khẩn trương hơn.

- Tiểu Quân.... Sao ngươi hồ đồ như vậy.... Hãy mau tỉnh rượu đi.

Mặc cho Tiểu Linh khẩn trương hồi thúc, tiếng ngáy của Tiểu Quân như một âm thanh giễu cợt, khiêu khích. Tiểu Linh liếc trộm qua Thường Nhẫn.

Thanh Huyết kiếm đã kéo quá nửa rồi.

Hồi thứ sáu

Nhục thân chinh kiếm

ách....

Tiểu Linh nhìn Tử Kiếm Thường Nhẫn. Nàng không ngờ gã lại tra kiếm vào vỏ.

Tử Kiếm Thường Nhẫn chiếu cặp mắt lạnh lẽo vào Tiểu Quân rồi ngược lên nhìn Tiểu Linh:

- Khi y tỉnh rượu.... Cô nương nói lại, Thường mỗ hẹn y tại "Hồ lạc thủy". Tại hạ thực hiện sứ mạng của mình, nhưng không thể hạ thủ y trong lúc này.

Tử Kiếm Thường Nhẫn nói xong mấy lời đó, thản nhiên khoát thanh Huyết Kiếm, rồi lạng lẽ đứng lên quay lưng thả bước đi ra ngoài.

Phàm khi chia tay, người bình thường phải ôm quyền kiếu từ, nhưng với Tử Kiếm Thường Nhẫn thì không. Bởi hắn không bao giờ là kẻ khách sáo, trái tim của hắn đã băng giá, lạnh lùng theo năm tháng với trò tiêu khiển chết chóc.

Thường Nhẫn đi rồi, Tiểu Linh mới thở phào một tiếng. Lần đầu tiên nàng đối mặt với một kiếm sát tử, mới thấm thấu dạng nỗi sợ hãi nảy sinh trong suy nghĩ.

Tiểu Linh nhìn lại Tiểu Quân. Nàng nheo mày, lắc đầu vì không tin trên cõi đời này có một người như gã. Y hình như chẳng màng đến chuyện sống chết, hay ít ra y cũng biết được cá tánh của Tử Kiếm không bao giờ xuất thủ với người chờ chết như gã.

Tiểu Linh thở hắt ra một tiếng. Nàng đặt tay vào vai Tiểu Quân:

- Tiểu Quân....

Tiểu Quân nhóm dậy, trợn mắt nhìn Tiểu Linh.

Tiểu Linh ngạc nhiên:

- Ngươi....

Y lắc đầu:

- Sao cô nương ngu như vậy chứ !

- Ngươi chửi ta ngu ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng.... Ta chửi ngươi ngu đó.... Một kẻ ngu nhất trong thiên hạ.... Thế mà cũng đòi san bằng Tứ Hải quán.

- Tại sao ngươi chửi Tiểu Linh ngu chứ....Hừ ta lo cho ngươi mà bị ngươi chửi nữa à.

Tiểu Quân nhún vai:

- Cô nương chẳng biết gì hết. Chuyện đã lỡ rồi, nếu ngươi không ngu thì ta ngu.

Nhưng xem chừng chính ngươi là người ngu.

Tiểu Linh nạt ngang:

- Im miệng.... Biết vậy Tiểu Linh đã để mặc cho Tử Kiếm ra sát chiêu giết quách ngươi cho rồi.

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng:

- Nếu như Tử Kiếm Thường Nhẫn xuất thủ giết ta lúc này, tất nhiên ta sẽ chết mà không bao giờ chết thiệt. Nhờ cái chết đó mà Tiểu Quân sẽ được loại ra khỏi danh sách những người hèn phải hạ thủ.

Tiểu Linh cau mày:

- Ngươi nói Tiểu Linh không hiểu gì cả. Chẳng lẽ ngươi biết Thường Nhẫn sắp giết ngươi, nên mới uống rượu say chờ chết à.

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng vậy đó.... Nếu như Tiểu Quân không uống say mềm thì nhất định giữa tại hạ và Thường Nhẫn phải có một người chết. Tiểu Quân chết lại không muốn điều đó xảy ra.

Y thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Cô nương tự nhiên lại cản tay hèn, giờ thì khó mà có được cơ hội thứ hai.

- Cơ hội gì ?

- Tử Kiếm Thường Nhẫn một khi ra tay giết người tất phải uống bốn cân rượu để lý trí và tình cảm của y không còn dằn vặt sau khi tay nhuộm máu. Cô nương nên nhớ, Thường Nhẫn một khi rút Huyết kiếm thì chỉ có một ý niệm sát nhân, ý niệm đó biến y thành một sát thủ vô địch nên không một ai đỡ nổi một chiêu của gã, nên Tiểu Quân mới giả vờ say để hạ bớt ý sát nhân của y thôi.

Gã lắc đầu:

- Trong khi ta đoán chắc Thường Nhẫn sẽ ra tay thì cô nương lại bị bỏ khiến y không ra tay được. Mà kiếm thuật của Tử Kiếm tập trung chỉ có một chiêu mà thôi.

- Y chỉ có mỗi một chiêu kiếm à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng.... Thường Nhẫn chỉ có một thức kiếm thôi, nhưng ngay cả Tiểu Quân, mặc dù đã có ba chiêu kiếm của Vũ Kinh, Thiên hạ đệ nhất kiếm cũng chưa chắc giữ được mạng mình. Nàng biết rồi chứ ?

- Chiêu kiếm của Thường Nhẫn lợi hại vậy sao ?

- Không lợi hại thì Thường Nhẫn không là Tử Kiếm.

Tiểu Quân lắc đầu nhìn Tiểu Linh:

- Tiểu Quân muốn nhân cơ hội này, giả vờ say để giảm ý niệm sát nhân trong khi Thường Nhẫn ra chiêu sát tử. Nhân dịp đó ta có thể tìm cách hóa giải chiêu kiếm độc nhất đó, thế mà nàng lại...

- Tiểu Linh lo sợ cho người mà thôi.

Tiểu Quân đứng lên phủ tay:

- Ta đâu cần nàng lo. Mà cũng lạ thật, vừa mới đây nàng khăng khăng đòi cắt lưỡi Tiểu Quân, thế mà tự nhiên thay đổi đột ngột.... Đã không đòi hạ thủ Tiểu Quân lại còn lo lắng cho ta nữa. Lý do gì vậy ?

Y chỉ tay vào cánh mũi, hóm hỉnh nói:

- Bộ nàng thấy ta có chân diện mục mỹ nam tử rồi sinh lòng trắc ẩn sao.

Tiểu Linh trợn mắt:

- Người.... Người nói xàm.

- Nói xàm.... ờ nói xàm thì đừng bao giờ xen vào chuyện của Tiểu gia đấy nhé.

Tiểu Quân chấp tay sau lưng thả bước ra ngoài.

Tiểu Linh theo chân gã:

- Tiểu Quân người đi đâu vậy ?

Tiểu Quân quay lại :

- Ta đi đâu thì mặc ta, nàng hỏi chi vậy. Ờ nếu nàng có muốn theo ta thì theo.

- Người đi đâu ?

Y vuốt mũi:

- Đến kỹ viện.... Nàng có thích đến đó không ?

Mặt Tiểu Linh ửng hồng:

- Đến kỹ viện ?.. Tiểu Quân gật đầu:

- Nàng có thích đến Kỹ viện không.... Nơi đó vui lắm, ta thì có các mỹ nhân hầu hạ, còn nàng có nhã hứng thì kiếm.... Kiếm....

Tiểu Linh quát lớn:

- Im miệng....

Tiểu Quân chìa mặt nói:

- Không đi thì thôi làm gì gắt gỏng như vậy. Nàng không thích đến Kỹ viện thì cứ ở đây chờ gã Đỗ Hạo Thiên sai người khác đến lấy mạng.

Y nheo mắt cười mỉm nói:

- Ở tại đây nhé.... Nếu có tư tưởng thì cứ qua thư phòng của Tiểu gia.... Tiểu gia có để lại một bộ trang y cũ, cứ lấy bộ trang phục đó mặc, tất coi như Tiểu Quân ở cạnh nàng.

- Tiểu Quân người....

Tiểu Linh vừa nói vừa vận chuyển nguyên âm toan tống một chương công thẳng vào phần trung đặng của Tiểu Quân, nhưng ngọc thủ của nàng vừa dựng lên thì Tiểu Quân đã thoát đi rồi. Chỉ trong chớp mắt, bóng của gã đã mất hút, chẳng để lại dấu tích gì.

Tiểu Linh dậm chân:

- Tiểu Quân.... Tiểu Linh thề sẽ hành hạ người sống không ra sống, chết chẳng ra chết đó.

Tiểu Quân rời Bách Đăng lâu, trở khinh công thoát về phía đông Trường An. Vừa ra khỏi cổng thành, Tiểu Quân băng đến bờ sông Hoàng Phố. Y vừa đặt chân đến bến thuyền nan đang bồng bênh trên dòng nước.

Tiểu Quân mỉm cười cúi xuống gỡ một miếng ván bắc làm cầu thuyền, thả xuống sông, rồi trở khinh thuật thoát luôn lên mảnh ván đó.

Mảnh ván nhỏ bé xem chừng không thể đỡ nổi tấm thân vạm vỡ của Tiểu Quân, nhưng không, chân gã vừa chạm vào mảnh ván hai tay đã phát triển kinh khí, đẩy miếng ván băng băng về hướng chiếc thuyền nan.

Còn cách chiếc thuyền hai trượng, y chỉ hơi đảo bộ một cái, thân pháp như con chim cú, cất lên khỏi mảnh ván và nhẹ hạ xuống giữa khoang thuyền.

Tiểu Quân vừa trụ thân vừa nói:

- Tiếng tiêu của Thất Thất tỷ tỷ nghe càng lúc càng hay càng khoáng đạt, có thể sau này nếu tỷ tỷ chết, không còn ai có được tiếng tiêu thanh nhã như vậy trên cõi đời này nữa.

- Vừa gặp mặt, người đã nói lời xúi quẩy. Bộ Tiểu Quân đệ đệ muốn Thất Thất này chết lắm sao vậy?

Tiểu Quân khoát tay:

- Thất Thất tỷ tỷ đừng hiểu lầm.... Tiểu Quân này đâu bao giờ muốn như vậy....

Thậm chí còn muốn tỷ tỷ sống hoài.... Sống đến khi giang hồ không còn mạng nào nữa....

- Thất Thất không ham đâu.... Một mình Thất Thất sống cô độc lắm.... Chỉ cần người chết, Thất Thất sẽ chết theo người.

Tiểu Quân nhăn mặt:

- Ấy.... Tiểu Quân sống đến trăm tuổi, Thất Thất tỷ tỷ cũng trăm tuổi, lúc đó tức cười lắm.

- Tức cười cái gì ?

- Thất Thất không còn xinh đẹp nữa, mà hóa thành một lão bà lưng còng, tay chống trượng.

Y thở dài một tiếng:

- Điều đó không ai tránh được.

- Tất nhiên là không ai tránh được rồi, nhưng đến lúc đó chắc đệ phải....

- Phải làm sao....

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Không dám nhìn mặt Thất Thất tỷ tỷ nữa....

- Tại sao không dám nhìn tỷ tỷ ?

Tiểu Quân nheo mày, suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Xấu lắm.... Mất công Tiểu Quân phải tìm hoài niệm trong Kỹ viện.

Thất Thất trừng mắt nạt ngang:

- Tiểu Quân.... Ngươi....

Gã bước lại bên Thất Thất:

- Tiểu Quân nói xa vậy chứ, bây giờ Thất Thất tử tử nhan sắc chưa úa tàn mà.

Gã cười khẩy rồi bước đến ngồi bên Thất Thất.

- Tiểu Quân vẫn thấy tử tử là người đẹp mãi không già.

- Tiểu Quân thấy Thất Thất đẹp sao cứ bỏ đi hoài vậy ?

- Chẳng lẽ cứ đeo bám tử tử mãi hay sao.

Gã đổi giọng:

- Thất Thất tử tử đã tìm ra được manh mối nào chưa ?

Thất Thất gật đầu:

- Có manh mối rồi.

Tiểu Quân nhìn nàng:

- Hôn tử tử một cái.

Cùng với câu nói đó, y hôn phớt qua má Công Tôn Thất Thất. Nhận cái hôn của Tiểu Quân, Thất Thất khẽ nhắm mắt lại như thể nàng đang tận hưởng sự ngọt ngào nhất trong cuộc đời này.

Tiểu Quân nheo mắt, tủm tủm cười, ghé miệng vào tai Thất Thất:

- Tử tử thích chứ.

Thất Thất bẽn lễn:

- Tiểu Quân đúng là một con quỷ khiến cho bao nhiêu nữ nhân hồn phi phách lạc chỉ vì ngươi.

- Tại nhi nữ thường tình chứ Tiểu Quân có làm gì họ đâu.

Thất Thất mỉm cười nhìn gã:

- Tử tử cũng là nhi nữ....

Nàng thở dài một tiếng.

- Thất Thất lại không được may mắn như những cô gái khác.

Tiểu Quân nắm tay Thất Thất.

- Tử tử đừng nhớ đến quá khứ nữa.. Bây giờ trên giang hồ, bất cứ ai nhắc đến "Băng tâm ngọc nữ" đều tâm phục khẩu phục, mọp lưng sát đất. Tử tử là một nữ hiệp xuất quỷ nhập thần, cứu nhân độ thế, lắm lắm....

- Tiểu Quân đừng nói nữa.

Gã nhìn ra ngoài sông:

- Tử tử không cho Tiểu Quân nói thì thôi.

- Ngươi biết vì sao Thất Thất không muốn ngươi nói không ?

- Vì sao vậy ?

- Thất Thất là "Băng tâm ngọc nữ" ai cũng tâm phục khẩu phục, nhưng ta vẫn thấy thiếu thốn.

- Tỷ tỷ thiếu cái gì. Nói ra đi, Tiểu Quân sẽ tìm cho tỷ tỷ.

- Thất Thất không nói được.... Nhưng Thất Thất cô đơn lắm, Tiểu Quân biết không ?

Nàng vừa nói vừa nép đầu vào ngực Tiểu Quân.

- Tiểu Quân hiểu Thất Thất không ?

Tiểu Quân thở dài một tiếng. Y lơ đãng nhìn dòng nước Hoàng Phố.

Tiểu Quân khẽ nói:

- Tỷ tỷ....

Thất Thất ngược lên. Trong đêm tối đôi thu nhãn của nàng như hai vì sao đêm lóng lánh, như muốn nói với Tiểu Quân điều gì đó mà không thốt thành lời.

- Tiểu Quân.. Thất Thất nhòm người, băng quơ nhìn ra dòng sông Hoàng Phố.

- Tiểu Quân coi xem trong túi này là cái gì ?

Tiểu Quân đón lấy túi gấm, mở ra xem. Trong túi óng ánh một chất bột như bầy đom đóm bị nhốt tỏa ánh sáng lân tinh.

Y cau mày nói:

- Đan Sa..

Thất Thất gật đầu:

- Đúng như vậy.... Đây là Đan Sa. Tất cả những quân thần của vương triều Đại Lý đều bị trúng độc Đan Sa.

Tiểu Quân cau mày:

- Chẳng lẽ quốc vương Đại Lý muốn tất cả mọi người trường sinh bất lão.

- Sự thể như thế nào, tiểu đệ nói cho tỷ tỷ biết được không.

Tiểu Quân thở dài một tiếng rồi nói:

- Phái Kim Sa ra đời từ rất lâu, sùng bái vàng và Đan Sa.

Y nhìn lên trời thở ra, rồi nói tiếp:

- Theo Cát Hồng, bang chủ phái Kim Sa, Đan Sa là thần dược, có lợi vạn lần so với ngũ cốc, được thảo, càng luyện lâu càng kỳ diệu. Vàng cho vào lửa, không bị diệt, chôn xuống đất không bị hủy. Uống hai loại này, con người còn trị được, thì cơ thể trường sinh có thể thực hiện được.

- Tiểu Quân có tin vào điều đó không ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Chỉ khi nào con người biến thành con rắn lột da may ra mới có thể trường sinh bất tử.

- Thế thì thuật luyện đan của Kim Sa phái chỉ có ngụy tạo.

- Tất nhiên rồi.... Sinh tử bệnh lão kia mà, phái Kim Sa đâu thể đảo ngược điều đó.
- Thất Thất cũng nghĩ như Tiểu Quân.
- Phái Kim Sa đã thâm nhập vào vương triều Đại Lý với thuyết luyện đan trường sinh bất tử. Rồi đến cái chết của Quốc vương.
- Tiểu Quân nhìn Thất Thất:
- Tỷ tỷ.... Tỷ tỷ nghĩ xem Đỗ Hạo Thiên có thuộc phái Kim Sa không.
- Thất Thất trầm mặt:
- Tỷ tỷ chưa tìm hiểu điều này.... Nhưng với cơ ngơi đại phú của y.... Tỷ tỷ cũng có thể đoán chắc chắn Đỗ Hạo Thiên có quan hệ với Kim Sa phái.
- Có thể tỷ tỷ đoán đúng. Tiểu Quân cũng có tìm lai lịch của Đồng Mã Kỳ. Trước đây Đồng huynh đã từng là Phó bang chủ phái Kim Sa, nhưng lại đột ngột mất tích.... Sự mất tích này Tiểu Quân chưa tìm ra nguyên cớ. Nhưng vừa rồi Đồng Tiểu Linh đã xuất hiện, và muốn san bằng Tứ Hải quán của Đỗ Hạo Thiên.
- Tỷ tỷ biết chuyện đó. Nếu như không có Tiểu Quân xuất hiện.... Tỷ tỷ e....
- Tiểu Linh chưa có kinh nghiệm ngoài giang hồ, Tỷ tỷ để mắt tới nàng dùm Tiểu Quân.
- Thất Thất thở ra cúi mặt nhìn xuống khoang thuyền.
- Được.. Tỷ tỷ sẽ để mắt tới nàng.
- Thất Thất ngược lên nhìn Tiểu Quân. Đôi thu nhãn của nàng buồn rười rượi. Nàng khẽ nói:
- Tiểu Linh đẹp lắm hả ?....
- Tiểu Quân tròn mắt, y cười mỉm rồi nói:
- Nàng đẹp lắm.... Nhưng không thể so sánh với Tỷ tỷ.
- Tiểu Quân dứt lời cúi xuống hôn lên cánh mũi thanh tú của Thất Thất.
- Y hôn xong liền đứng dậy :
- Tỷ tỷ.... Tiểu Quân cần phải đến Tứ Hải quán.
- Tiểu Quân nói xong, khẽ điểm mũi giấy băng xuống tấm ván. Y quay đầu lại nói:
- Tiểu Linh đang ở tại Bách Đăng lâu....
- Thất Thất nói với theo:
- Tiểu Quân.... Mỹ Hằng đang chờ người ở khách điểm lão Túy tiên Thượng Quan Nhượng đó.
- Tiểu Quân nhún vai:
- Tại sao nàng cứ bám theo đệ mãi thế. Đệ đi đây, tỷ tỷ bảo trọng.

Hồi thứ bảy

Nàng tình nợ kiếm

Hồ Lạc Thủy.

Nếu chọn một phong cảnh nên thơ nhất tại đất Trường An, có lẽ chỉ có Hồ Lạc Thủy là xứng đáng nhất. Mặt hồ rộng non trăm mẫu, cùng với hàng tùng bách bao bọc quanh cất tiếng reo đùa với những ngọn gió thu. Ngồi bên bờ Hồ Lạc Thủy, ngắm nhìn từng đàn cá chép lượn lờ, và những gợn sóng lăn tăn thì bất cứ ai dù có mang tâm trạng nào nề đến đâu cũng có thể trút bỏ phần nào sự u ẩn ấy xuống đáy hồ.

Tử Kiếm Thường Nhân ngồi bên một tảng đá, nhìn ra ngoài mặt hồ. Đôi mắt của y như chìm hẳn vào làn nước trong veo, để đi vào cõi hư ảo. Không biết Tử Kiếm Thường Nhân đang nghĩ gì, nhưng vẻ mặt của y không còn chút sát khí mà thay vào đó là những nét u tịch, ủ ê.

Với khuôn mặt này, với ánh mắt này, không một ai có thể nghĩ Thường Nhân là một tay kiếm sát tử vô địch trong thiên hạ, mà chỉ là một lãng tử cô đơn thích cảnh trầm mặc, cô tịch.

Trước mặt Thường Nhân, bầu rượu đã cạn hơn nửa, hình như y chỉ muốn nhìn những con cá vàng, những gợn sóng để cùng hòa nhập vào cõi cô tịch nên thơ của Hồ Lạc Thủy.

- Một chiêu kiếm một mạng người.

Giọng nói thật thánh thót cất lên ngay bên cạnh, nhưng tuyệt nhiên y không nhìn lại mà cứ dõi mắt xuống mặt nước Hồ Lạc Thủy.

Giọng nữ nhân đó lại thảng thốt cất lên như ngọc lưu ly va vào nhau:

- Uyên ương lia đôi người bị lụy.

Thường Nhân vẫn đắm chiêu nhìn ra mặt hồ.

- Nàng muốn gì ?

- Muốn thử kiếm của Thường Nhân.

- Kiếm của Thường mỗ không để thử.

- Để giết người ?

- Đúng như vậy

- Thanh Huyết kiếm kia đã giết bao nhiêu người rồi ?

Thường Nhân lạnh nhạt nói:

- Không biết.... Nhưng kiếm đã chuyển qua màu đỏ của máu, bởi nó đã dính quá nhiều máu.

Nữ nhân cười khẩy một tiếng:

- Có một người.... Tử Kiếm Thường Nhãn không bao giờ sát tử được.
- Tiểu Quân ?
- Không sai.
- Tại hạ đang chờ y ở đây để lấy mạng y.
- Tôi không tin Tử Kiếm lấy được mạng của Tiểu Quân.
- Chưa một ai thoát được chiêu kiếm của Thường mỗ.

Mỹ nhân lắc đầu:

- Tiểu Quân là một ngoại lệ.
- Không có ngoại lệ nào cả.
- Nói như vậy thì Tiểu Quân cũng phải chết bởi Huyết kiếm à ?
- Đúng như vậy.... Nếu y không chết, Thường Nhãn sẽ vĩnh viễn rời khỏi giang hồ.

Mỹ nhân ngồi xuống bên cạnh Tử Kiếm.

- Ta nói Tử Kiếm không giết được Tiểu Quân, và còn người thứ hai nữa Tử Kiếm cũng không bao giờ hạ thủ sát chiêu.

- Lần đầu tiên Thường mỗ nghe có người nói như vậy. Những người Thường Nhãn không sát tử là những người không có trong danh sách sát nhân của Thường mỗ mà thôi.

- Nói nghe hay.... Nhưng nếu có một người muốn thử kiếm chiêu của Thường các hạ.... Các hạ có dám thử không ?

- Ta đã nói Tử kiếm không phải để mang ra thử. Kẻ nào phải chết đã có trong danh sách của Thường mỗ.

- Có một kẻ đáng chết, nhưng nằm ngoài danh sách của Tử Kiếm.

- Người đó không đáng chết.

- Người đó rất đáng chết.

- Ai?.....

- Người đó Tử Kiếm rất quen mặt. Và mỗi khi thấy mặt người đó Thường Nhãn chẳng còn là Tử Kiếm nữa.

- Thường mỗ không tin.

Mặc dù đối đáp với mỹ nhân, nhưng tuyệt nhiên Thường Nhãn chẳng hề quay mặt lại xem dung diện người đang nói chuyện với gã. Y bàng quan tọa thị đến độ đứng đưng, lạnh lùng.

- Tử Kiếm không tin, nhưng lời ta nói không bao giờ là lời nói ngoa. Thường Nhãn kiếm tử ngồi đây, ta đưa người đó tới.

Mỹ nhân đứng lên. Thường Nhãn hỏi :

- Nàng cùng đến với y.

Mỹ Nhân lắc đầu:

- Y tự đến với Tử Kiếm. Ta muốn Tử Kiếm Thường Nhẫn gặp y trước khi dụng sát chiêu lấy mạng Tiểu Quân.

- Được....

Mỹ nhân bỏ đi. Một lúc sau có tiếng leng keng khua vào nhau. Một mỹ nữ nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, đôi thu nhân u hoài, thân ảnh chẳng khác nào nhàn liễu rũ xuất hiện.

Đập vào mắt Thường Nhẫn là sợi xích vàng óng ả xiềng hai chân người đó. Y cau mày, từ từ ngẩng lên.

Hai mắt Thường Nhẫn mở to hết cỡ tưởng chừng mí mắt của gã sắp toét để cặp con người lọt ra ngoài.

Mỹ Nhân nhìn gã bằng đôi mắt buồn. Nếu Tiểu Quân chạm vào nhân quang buồn mênh mông kia, nhất định cũng chịu lây cái buồn của mỹ nữ.

Thường Nhẫn nhìn nàng không chớp mắt:

- Ngũ Phương Đài....

Y đứng bật dậy toan ôm Vĩ Linh, nhưng nàng đã kịp lùi lại một bộ.

- Thường huynh.... không được.

Nàng nhìn xuống sợi xích xiềng dưới chân:

- Phương Đài vẫn là tù nhân của người.

Thường Nhẫn bậm môi:

- Phương Đài.... Huynh sẽ giải phóng cho nàng....

- Người chưa chết.... Xích vẫn còn.

Thường Nhẫn thở dài một tiếng:

- Huynh biết.... Nhưng chút nữa thôi, y sẽ chết bởi sát kiếm của huynh.

Phương Đài lắc đầu:

- Y vẫn còn sống mà đáng ra đã chết rồi.

- Huynh không thể giết y trong lúc y say rượu. Nếu Thường huynh giết y lúc đó, huynh sẽ không quên.

- Giết ai khác cần quên, nhưng giết Tiểu Quân không cần quên. Nếu Thường huynh không giết được Tiểu Quân thì hãy ra sát chiêu giết Phương Đài đi.

Thường Nhẫn lắc đầu:

- Không.... Thường huynh sẽ giết gã. Thường Nhẫn này sẽ giết Tiểu Quân.

Tử Kiếm Thường Nhẫn như bị ma ám, quỷ nhập cứ rít lên the thé. Không hiểu hẳn bị gì, nhưng chắc chắn tình trạng tinh thần của gã gắn liền với sự xuất hiện của Phương Đài. Có lẽ gã đã yêu nàng, một tình yêu mãnh liệt nhất, tình yêu đã sai khiến gã, và cũng chính tình yêu đó biến gã thành một kiếm thủ sát tử vô địch trong thiên hạ. Thế mới nói khi yêu người ta trở nên mù quáng mà có thể thành họa kiếp.

Phương Đài nhìn Tử Kiếm Thường Nhẫn, lắc đầu:

- Xem ra Thường Nhẫn kiếm thủ khó có thể lấy được mạng của Tiểu Quân.

Nàng bật cười. Những tiếng cười của nàng nghe vừa ai oán vừa thảm thê, pha trộn trong đó một nỗi niềm bất nhẫn. Vì sao nàng lại muốn giết Tiểu Quân. Hắn đã làm gì khiến Phương Đài căm thù đến tận xương tủy như vậy.

Phương Đài cắt tràng cười, thở dài một tiếng.

Cũng vừa lúc đó, hai gã lực lưỡng xuất hiện. Cả hai đồng loạt tiến thẳng đến Phương Đài, ôm quyền cung kính xá một cái:

- Quốc trượng.... Chúng tôi sẽ thay thế Tử Kiếm Thường Nhãn hành xử Tiểu Quân cầu tặc, chỉ xin ngài gia ơn.

Thường Nhãn tròn đôi mắt sát nhọn nhìn hai gã đại lực sĩ.

Phương Đài nhìn Thường Nhãn, ôn nhu nói:

- Tử Kiếm Thường huynh có nghe nhị vị hộ tướng hình đường nói chứ. Có lẽ ta sẽ trao sứ mạng của Tử Kiếm cho nhị vị hộ tướng hình đường.

Tử Kiếm Thường Nhãn quắc mắt, lạnh lùng nói:

- Khi Huyết kiếm chưa gãy thì sứ mạng Thường Nhãn còn mang.

Cặp mắt của y lạnh lùng chiếu vào hai vị hộ tướng hình đường, cất giọng thật ôn tồn nói:

- Hai vị chặt gãy thanh tử kiếm của Thường mỗ mới có thể đảm nhận sứ mạng của Thường mỗ.

Phương Đài gật đầu.

Nàng nhìn lại hai gã hộ tướng hình đường:

- Hai vị nghĩ thế nào ?

Một người ưỡn ngực nói:

- Quốc trượng cho phép chúng tôi?

Phương Đài nheo mày quay lại Thường Nhãn:

- Tử Kiếm của Thường huynh lâu ngày chẳng thoát ra khỏi vỏ, chắc nó cũng không còn sắc nữa, nên tối qua mới để cho Tiểu Quân thuận nhiên ra khỏi Bách Đăng lâu.

Thường Nhãn tháo cây tử kiếm cầm bằng hai tay:

- Lúc đó ta không hiểu sao lại hành động như vậy. Nhưng.... lần này.... Ta sẽ....

Phương Đài mỉm cười :

- Muội khó tin vào sát kiếm của Tử Kiếm rồi.

- Tử kiếm vẫn như hồi nào. Kiếm ra khỏi vỏ phải có máu mới trở vào

- Hai vị hộ tướng này sẽ kiểm chứng lời nói của huynh trước khi Tiểu Quân đến phó hội.

- Nàng không còn tin ta nữa à ?

- Chưa một người nào trong danh sách thân chết gặp Tử Kiếm mà còn sống, ngoài trừ Tiểu Quân. Gã có bản lĩnh kinh thiên động địa mới khiến được kiếm nằm

yên trong vỏ, thứ hai bản lĩnh của Tử Kiếm Thường Nhẫn không thể đối đầu với Tiểu Quân.

Thường Nhẫn nghiêng răng ken kết:

- Lỗi ở ta.

Y từ từ dời ánh mắt chiếu vào hai gã hộ tướng hình đường.

- Nếu trong danh sách thân chết có tên hai người....

Phương Đài gật đầu:

- Danh sách thân chết có tên hai vị này, và cả tên của Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Nàng dứt lời, chấp tay sau lưng, thả bước bỏ đi.

Thường Nhẫn gọi giật lại :

- Phương Đài ! Phương Đài quay lại :

- Đây là lần gặp cuối cùng, cho đến khi nào Tử Kiếm Thường Nhẫn mang cái đầu của Tiểu Quân về, Phương Đài mới cho người hội kiến.

Tiếng xích khua leng keng, rồi từ từ im bật nhường lại sự tĩnh lặng cho Hồ Lạc Thủy.

Thường Nhẫn bậm môi, thở dài một tiếng.

Hai gã hộ tướng hình đường bật cười, một người chế giễu:

- Hữu danh vô thực.... Tử kiếm chỉ có vẻ bề ngoài nhưng chẳng có gì là một sát kiếm vô địch cả.

Thường Nhẫn chớp mắt nhìn hai người đó:

- Hai người đã có tên trong danh sách tử thân.

- Người cũng vậy.

Hai gã đồng loạt rút trường kiếm. Kiếm quang của hai hộ tướng vừa ra khỏi vỏ, thì một ánh chớp đỏ au lóe lên rồi vụt tắt.

Hai gã hộ tướng hình đường vẫn đứng sừng sững. Hai thanh kiếm trên tay họ vẫn trong tư thế thủ thượng đẳng chuẩn bị phát động sát chiêu.

Trong khi đó Thường Nhẫn đã hoành Huyết kiếm cột lại sau lưng mình. Y ngồi xuống dựa lưng vào tảng đá, với tay cầm bầu rượu ngửa cổ nhấp một ngụm lớn.

Sự im lặng bao trùm mọi cảnh vật, và tiếng từng reo ngỡ khúc nhạc của diêm chúa cất lên để lôi kéo những linh hồn còn đi lạc trong cõi trần gian.

Trong không gian tĩnh mịch, nặng nề như vậy, đã một khắc trôi qua mà tuyệt nhiên hai gã hộ tướng hình đường vẫn chưa động thủ. Bất ngờ một chiếc bóng cà sa lướt qua sát bên hai người đó.

Bóng cà sa lướt qua rất nhẹ nhàng, và dừng trước mặt Tử Kiếm Thường Nhẫn, cũng đồng thời với hai cái cây ngã xuống đất, và hai chiếc thủ cấp rời khỏi cổ lăn tròn rơi xuống hồ Lạc Thủy.

Đại sư Nhất Phàm tay lần chuỗi hạt, miệng niệm Phật hiệu

- A di đà Phật.. Người làm thiện, ắt được phước đủ, người làm điều ác, ắt gặp họa dữ.

Tử Kiếm nhướng mắt nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Hãy đi đi.... Thường mỗ không muốn nghe kinh Phật

Hồi thứ tám

Cái chết của Đỗ Hạo Thiên

Trong bóng tối đầy đặc, nhưng Tiểu Quân vẫn nhận ra bóng ai đó ngồi trên tràng kỷ. Người đó ngồi, mặt nhìn ra ngoài cửa như đang chờ đợi ai đó.

Tiểu Quân thắc mắc:

"Chẳng lẽ Đỗ Hạo Thiên thích ngồi trong bóng tối để suy tư. Hay gã có hẹn với người nào đó".

Nghĩ như vậy, Tiểu Quân tàng hắng:

- A....

Sau tiếng tàng hắng đó, y nói:

- Đỗ gia ngồi một mình không thấy buồn sao ?

Đỗ Hạo Thiên không đáp lời Tiểu Quân, thậm chí cũng chẳng hề có phản ứng gì sau câu hỏi của gã.

Tiểu Quân lặp lại lần nữa:

- Bộ Đỗ gia chết rồi hay sao mà không trả lời Tiểu Quân chứ ?

Đỗ Hạo Thiên vẫn không có phản ứng gì.

Tiểu Quân thắc mắc mon men đến gần. Y dí mặt sát vào bên tai Đỗ Hạo Thiên.

- Ý....

Tiếng kêu ngạc nhiên của Tiểu Quân vừa thốt lên khi phát hiện ra họ Đỗ chỉ còn là cái xác lạnh ngắt. Cùng lúc đó, có những âm thanh ám khí rít lên tọt bầy ong ập đến Tiểu Quân.

Ba đạo ám khí kết thành hình chữ phẩm từ ba hướng nhắm Tiểu Quân bắn xẹt tới, nhanh tọt tia chớp trời.

Chát.... Chát.... Chát....

Mặc dù bất ngờ, nhưng Tiểu Quân cũng kịp phản xạ cấp thời. Bộ pháp di chuyển theo thuật Di hình tướng, hai ống tay áo như hai chiếc vây cá giũ tròn, quét vào ba ngọn ám khí đó, đánh chúng rơi xuống đất.

Năm ngọn bạch lập bùng cháy, ánh sáng tỏ khắp gian thư phòng của họ Đỗ.

Năm gã ngũ tướng Tứ Hải quán tay cầm giá đèn, xuất hiện cùng với bang chủ Cái Bang Lập Cư và Giang Nam Tứ Hiệp.

Tiểu Quân tròn mắt nhìn những người đó.

Lập Cư chiếu đôi mắt ác cảm vào Tiểu Quân:

- Thì ra là xảo quỷ Tiểu Quân.

Lập Cư gần giọng tiếp:

- Đồ gia không thù không oán với ngươi, thế mà ngươi lại hành thích người. Hành động của ngươi đúng như lũ cướp cạn.

Lập Cư lắc đầu:

- Xảo quỷ Tiểu Quân hành động bất minh, giết người trong bóng tối thế mà lại được thiên hạ tôn phong Giang hồ đệ nhất nhân.

Lập Cư vừa dứt lời, Tiểu Quân vuốt mũi đáp lại :

- Bang chủ nói Tiểu Quân nguï không được.. Thối lắm.

Lập Cư nghe câu trả lời của Tiểu Quân, đỏ mặt, rít lên the thé:

- Chúng cứ rành rành, ngươi còn chối gì nữa? Chẳng lẽ Đồ gia bị trúng gió chết à.

- Cũng dám lắm đó....

- Xảo ngôn.... Ngươi có thể qua mắt được ai chứ không qua mắt được bản bang chủ đâu.

Tiểu Quân tròn mắt nhìn Lập Cư:

- Tiểu gia đâu cần qua mắt ngươi làm gì.... Ngươi có mắt chứ đâu phải kẻ đui mù mà nói Tiểu gia qua mắt ngươi chứ.

Lập Cư nghiêng răng ken két, chỉ tay vào mặt Tiểu Quân:

- Bản bang chủ hỏi ngươi.... Vì sao ngươi lại sát tử Đồ bằng hữu của Lập mỗ chứ ?

Tiểu Quân chớp mắt nhìn Lập Cư:

- Bang chủ nói Tiểu Quân giết người ?

- Không phải ngươi thì còn ai nữa ?

- Bang chủ nói Tiểu gia.... Vậy có thấy Tiểu gia ra tay giết người không?

- Trong thư phòng của Đồ bằng hữu chỉ có mình ngươi mà thôi. Nếu ngươi không ra tay giết Đồ Hạo Thiên thì còn ai chứ. Hừ.... trên tay ngươi còn dính máu kia.

Tiểu Quân xòe tay đến trước:

- Tay Tiểu gia có dính máu đâu. Nếu có chút máu chắc cũng không phải của Đồ Hạo Thiên.

Tiểu Quân nhún vai nhìn lướt qua một lượt.

- Còn nếu như bang chủ nói trong thư phòng của Đồ Hạo Thiên chỉ có mình ta, thì xin nhìn lại. Không phải có mình Tiểu gia đâu, mà những mười người, không tính Đồ Hạo Thiên đấy nhé.

Giang Nam Tứ Hiệp trợn mắt nhìn gã.

Nhút Hiệp cau mày nói:

- Ý xảo quỷ nói có cả chúng ta nữa à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đỗ Hạo Thiên chết trong thư phòng này cùng lúc với sự xuất hiện của Bang chủ cái bang, Ngũ tướng Tứ Hải quán, Giang Nam tứ hiệp và Tiểu Quân, nếu xét theo lời Lập bang chủ thì chúng ta ai cũng có phần hết. Giang Nam tứ hiệp có mặt ở đây cũng có phần nữa.

Nhị Hiệp Lục Tang nóng nảy nạt ngang:

- Xảo quỷ.... Người đừng ngậm máu phun người. Chúng ta và Lập bang chủ đây là bằng hữu của Đỗ gia, còn năm vị huynh đệ này là người nhà của Đỗ gia, tất không ai ra tay sát tử giết Đỗ Hạo Thiên. Người giết Đỗ gia chỉ có thể là người mà thôi.

Tiểu Quân quay lại cái xác Đỗ Hạo Thiên:

- Ê.. Đỗ gia.. Người nghe người ta nói chứ ? Nếu người linh thiêng thì hãy nói xem ai giết người?

Lập Cư quắc mắt:

- Xảo quỷ làm Lập mỗ tức cười quá. Chẳng lẽ Đỗ gia chết rồi mà vẫn có thể nói được sao ?

Tiểu Quân liếc Lập Cư:

- Xem chừng chính Lập bang chủ mới là người giết Đỗ Hạo Thiên.

- Quỷ ngôn.... Miệng lưỡi của người chỉ ngậm máu phun người. Nam tử đại trượng phu dám làm dám chịu có sao lại đổ cho người khác.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Ai da.... Người nói nghe hay lắm. Thế người có dám tự xưng là đại trượng phu không?

- Tất nhiên Lập mỗ là nam tử đại trượng phu. Có là đại trượng phu quang minh chính đại, nên Khất bang chủ mới nhường chức vị chủ môn Cái bang cho Lập mỗ.

Điều đó thì quần hào đã biết rồi.

- Được.... Khí phách.... Vậy người hãy cùng Tiểu Quân xét coi Đỗ Hạo Thiên chết bởi cái gì. Y bị chết bởi đao kiếm, chưởng ảnh hay độc môn.

Tiểu Quân ngoác Lập Cư :

- Lại đây !

- Được.... Lập mỗ sẽ cùng với người khám nghiệm tử thi Đỗ gia.

Lập Cư bước đến bên cạnh Tiểu Quân. Lập Cư cầm giá đèn, soi xuống cái xác của họ Đỗ. Y quan sát dung diện của Đỗ Hạo Thiên, rồi từ từ kéo trể trường y của tử thi.

Lập Cư bậm môi nhìn vào vùng thượng đẳng của Đỗ Hạo Thiên. Một bàn tay đỏ au hiện ngay chấn tâm họ Đỗ. Lập Cư quay qua Tiểu Quân:

- Huyết ảnh thủ.... Tuyệt công độc môn của Vô cực phái. Người cũng một thời là người của Vô cực phái, còn chối gì nữa không ?

Tiểu Quân nhìn ấn thủ chằm chằm. Y lẩm nhẩm nói:

- Huyết ảnh thủ....

Lập Cư gần giọng:

- Chúng tích đã rõ ràng.. Xảo quỷ Tiểu Quân, người không còn ngậm máu phun người nữa chứ?

Lập Cư thả chiếc trường y che lại bộ ngực của xác chết.

- Tiểu Quân.... Người tính như thế nào ?

Tiểu Quân ngược mắt nhìn lên:

- Khoan.... Chưa chắc Đỗ gia chết bởi Huyết ảnh thủ. Coi đây nè Tiểu Quân cầm tay tử thi họ Đỗ. Bàn tay xác chết có lấm chấm những vết chàm đen kịt.

- Lập bang chủ hãy xem bàn tay của Đỗ gia.... Những vết chàm này, rõ ràng Đỗ gia đã bị trúng độc Đan sa rồi mới chết bởi Huyết ảnh thủ.

Lập Cư cau mày:

- Xảo quỷ.... Người giở trò gì đây ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Tại hạ chẳng giở trò gì đâu mà chỉ muốn minh bạch thôi. Tại hạ trước đây có nghe nói Cái Bang một thời đã từng kết thân với Kim Sa phái, tất phải biết chất độc Đan sa của Kim Sa phái chứ?

- Cuối cùng người vẫn có ý gán họa cho Lập mỗ Tiểu Quân khoát tay:

- Tại hạ không có ý bậy bạ vậy đâu, chỉ muốn minh bạch mà thôi.

Y vỗ vào thất lưng của Lập Cư:

- Bang chủ.... Chuyện đâu còn có đó, không thể nhất thời gán ép cho ai được. Phải không nào....

Tiểu Quân chột ngắc lên tròn mắt nhìn Bang chủ Cái Bang Lập Cư:

- Y.. Tất cả mọi người đều giương mắt nhìn Tiểu Quân, bởi hàng động của y quá lạ lùng.

Nhút Hiệp bước đến bên Tiểu Quân và Lập Cư:

- Xảo quỷ Tiểu Quân.... Có phát hiện gì phải không ?

Tiểu Quân đặt hai cánh tay vào lỗ mũi, hít khìn khịt. Y chột chìa mặt tới người Lập Cư:

- Kỳ lạ.... Thật là kỳ lạ !

Lập Cư gần giọng:

- Kỳ lạ gì ? Người làm trò gì vậy ?

- Mùi từ người Bang chủ tỏa ra Lập Cư quắc mắt:

- Người đừng có xàm ngôn.

- Ấy.... Tại hạ nói có mùi kỳ lạ tất có mùi kỳ lạ mà.... Tiểu Quân vốn đã luyện được hai cánh mũi có thể ngửi được độc chất cách xa trăm dặm.

Nhút hiệp nhìn gã:

- Người luyện được tới đó sao ?

Tiểu Quân hình mũi:

- Tiểu gia còn ngửi được mùi độc chất.... Đúng là Đan sa chi độc của phái Kim Sa.

Lập Cư trợn mắt, chỉ tay vào mặt Tiểu Quân:

- Người.... Người dụng xảo ngôn nữa à ?

Lập Cư vừa nói vừa vung tay thì đột ngột túi phấn Đan sa từ trong người gã rơi xuống đất.

Nhứt Hiệp nhìn túi gấm chứa chất độc Đan sa:

- Túi gấm chứa chất độc.

Tiểu Quân nhặt túi gấm đó lên. Y lắc đầu nhìn Lập Cư:

- Thì ra là Lập Bang chủ....

Lập Cư nhìn túi gấm Đan sa trên tay Tiểu Quân, kinh ngạc:

- Sao.. Kỳ lạ như vậy ?

Tiểu Quân nhún vai nói với Lập Cư :

- Bang chủ đã từng tự nhận là Nam tử đại trượng phu, dám làm dám chịu, bây giờ đã có chứng cứ rành rành, bang chủ chẳng lẽ không nhận.

Y thở dài một tiếng:

- Nghĩ cho cùng cũng đúng thôi. Nếu như Đỗ Hạo Thiên hóa thành cái xác không hồn thì Lập Bang chủ lợi biết chừng nào ?

Tiểu Quân ôm quyền xá Lập Cư:

- Chúc mừng Lập bang chủ....

Mặt Lập Cư biến sắc, xanh tái.

Tiểu Quân tròn mắt nhìn gã:

- Đỗ gia chết bởi Đan sa chi độc, việc này có lợi cho Lập bang chủ quá rồi còn gì.

Lập bang chủ sắp phát tài sao lại sợ hãi như vậy.

Lập Cư quát Tiểu Quân:

- Im miệng....

Tiểu Quân nhếch hai cánh môi, lắc đầu nguây nguậy. Y quay lại nhìn Giang nam tứ hiệp và Ngũ tướng Tứ Hải quán:

- Các vị nghe đây Đỗ gia chết bởi Đan sa chi độc của Kim sa phái, mặc dù chúng ta biết người sát tử là Lập bang chủ, nhưng Đỗ Hạo Thiên đã hại bao nhiêu người rồi, chết cũng được. Nhân dịp này cứ đổ hết cho phái Kim sa, còn Lập bang chủ sẽ nắm giữ cơ ngơi của Đỗ gia.... Bang chủ phát tài tất không thể quên bằng hữu chúng ta.

Lập Cư rùng mình:

- Người....

Tiểu Quân nhìn Bang chủ Cái Bang Lập Cư, cười khẩy rồi hồ hởi nói:

- Bang chủ đừng khách sáo nghe.... Kể từ bây giờ Tứ Hải quán nổi tiếng Trường An thuộc về bang chủ rồi.... Chúc mừng.... Chúc mừng !

Lập Cư bậm môi:

- Lập mỗ.... Lập mỗ không phải là kẻ dụng Đan sa hạ thủ Đỗ Hạo Thiên.... Người ngậm máu phun người.

Lập Cư vừa nói vừa tràn bộ, trao công vươn ra thộp vào yết hầu Tiểu Quân.

Trao của Lập Cư vừa đến đột ngột dừng lại. Phía trước trao công của Lập Cư, ngọn trủy thủ chém sắc như chém bùn đã chỉ mũi vào ngay giữa bàn tay của họ Lập.

Tiểu Quân nhướng mày nói:

- Sao.... Bang chủ không thộp tiếp đi. Ngọn trủy thủ của Tiểu gia không cùn lắm đâu.

Lập Cư rút trao công lại.

Tiểu Quân cười hề hề nói:

- Các vị bằng hữu.... Lập bang chủ được của trời cho, nhưng xem ra chẳng muốn nhận lại còn tỏ vẻ sợ hãi nữa.

Y thở ra rồi nhìn Lập Cư, nghiêm giọng nói:

- Tất cả mọi người đây đều nghĩ đến Bang chủ, nhưng coi bộ bang chủ không có chút hứng khởi. Thật ra có uẩn khúc gì, Lập bang chủ cứ nói.... Có gì tại hạ và các vị bằng hữu đây sẽ giúp đỡ cho.

Lập Cư thở dốc, nghiêm giọng nói:

- Lập mỗ khẳng định lại lần nữa.... Lập mỗ không bao giờ lấy Đan sa của Kim sa phái.... Và cái chết của Đỗ gia cũng không phải do Lập mỗ.

Tiểu Quân cau mày.

Nhút Hiệp nhìn Lập Cư:

- Bang chủ không lấy Đan sa chi độc, cố sao Đan sa chi độc lại có trong người huynh ? Còn nữa.... Đỗ gia chết bởi chất độc này.... Thật ra Đỗ gia bị sát tử, Bang chủ có nhiều lợi, vậy mà bang chủ lại tỏ ra sợ hãi như vậy. Lập bang chủ.... Thật ra có uẩn khúc gì, hãy nói ra đi.

Lập Cư nhìn Tiểu Quân:

- Xảo quỷ Tiểu Quân.... Nếu như ngươi quang minh chính đại thì hãy khẳng định lại đi.... Lập mỗ không bao giờ chạm đến Đan sa chi độc của Kim sa phái

- Làm sao Tiểu gia chứng minh được bây giờ Tiểu Quân vừa nói hết lời thì từ ngoài cửa một thiếu nữ nhan sắc diễm trần bước vào. Nàng vận xiêm y màu hồng, tay cầm đôi kim châm.

Nàng vừa bước vào thư phòng của Đỗ Hạo Thiên vừa nói:

- Thúy Ngân Đài có thể chứng minh.

Hồi thứ chín

Thúy Ngân Đài

Tiểu Quân nghe Thúy Ngân Đài khẳng định như vậy, liền vuốt mũi xoa tay:

- Hay lắm.... Cô nương có thể chứng minh, tất cô nương là người của Kim Sa phái rồi.

- Bỏn cô nương không phủ nhận.... Bỏn cô nương là người của Kim Sa phái

Lập Cư bang chủ nghiêm giọng, nhìn Thúy Ngân Đài nói:

- Thúy cô nương.... Lập mỗ không phải là người lấy Đan sa chi độc của bỏn phái.

Thúy Ngân Đài dờ dờ thu nhãn chiếu thẳng vào đáy mắt bang chủ Lập Cư:

- Bỏn cô nương chưa khẳng định bang chủ có lấy Đan sa chi độc hay không.

Nàng cầm hai cây kim từ từ đi thẳng đến bang chủ Lập Cư.

Lập Cư thối lùi hai bộ khoát tay:

- Thúy cô nương.... Lập mỗ bị người ngậm máu phun mà thôi, tuyệt nhiên không hề chạm tay đến Đan sa chi độc.

Thúy Ngân Đài mỉm cười. Nàng bất thân động thân, với một bộ pháp vô cùng ảo diệu, khiến ngay cả Tiểu Quân cũng phải lỗ mắt nhìn:

- Hảo bộ pháp !

Lập Cư thất sắc sàng bộ qua bên trái. Y sờ tay khắp người tưởng như đã bị trúng đôi kim của Thúy Ngân Đài.

Thúy Ngân Đài quay lại nhìn Tiểu Quân, trên tay nàng đôi kim châm đã móc hai con mắt của xác chết.

Nàng giơ cây kim về phía Tiểu Quân:

- Tiểu Quân các hạ xem đôi mắt của Đỗ gia có màu gì ?

Tiểu Quân nhìn hai tròng mắt trên hai cây kim của Thúy Ngân Đài:

- Màu đỏ sẫm!

- Nếu là màu đỏ sẫm, thì Đỗ Hạo Thiên không phải chết bởi Đan sa chi độc.

Tiểu Quân nhún vai:

- Y chết bởi cái gì cũng được.... Chẳng quan hệ đến tại hạ.

- Vậy các hạ lý giải sao về ấn thủ trên vùng thượng đặng của Đỗ Hạo Thiên.

- Tại hạ chẳng màng đến chuyện đó. Nếu Thúy cô nương có thắc mắc thì đến Vô cực phái mà hỏi.

- Ngoài ấn thủ trên ngực Đỗ Hạo Thiên ra, còn túi Đan sa chi độc có ở đây. Đan sa là chất độc vô cùng lợi hại của Kim Sa phái, nếu luyện đúng đến thời hỏa sẽ trở thành thuốc trường sinh bất lão, nên quý vô cùng. Thế mà Đan sa lại có ở đây, giải thích như thế nào ?

Tiểu Quân chỉ Lập Cư:

- Cô nương hỏi Lập bang chủ.

Thúy Ngân Đài nheo mày:

- Kim Sa phái không phải là chỗ không người. Ai muốn đến thì đến, ai muốn đi thì đi.... Huống gì Đan sa chi độc được cất ở một chỗ không một ai có thể đến được. Lập bang chủ dù là bang chủ Cái Bang, một bang phái lớn của Trung Nguyên vẫn không đủ bản lĩnh lấy được Đan sa chi độc. Bỏ cô nương dám khẳng định như vậy.

Tiểu Quân nheo mày:

- Thế thì ai có thể vào trong chỗ tuyệt địa của Kim Sa phái lấy được Đan sa chi độc.

- Các hạ còn hỏi Thúy Ngân Đài à ?

Tiểu Quân hỏi ngược lại nàng:

- Cô nương biết người lấy hả.... ? Nếu vậy thì tốt quá.

Tiểu Quân quay lại Lập Cư, ôm quyền nói:

- Chúc mừng bang chủ.... Bang chủ hết sợ rồi đấy nhé.... Đã có Thúy cô nương chứng minh được bang chủ.... Tại hạ thấy chẳng còn việc gì ở đây nữa.... Xin kiếu từ! Tiểu Quân chấp tay sau lưng thông dong thả bước ra cửa.

Thúy Ngân Đài gọi giật lại :

- Tiểu Quân các hạ.... Hãy dừng bước !

Tiểu Quân dừng bước quay lại:

- Cô nương có chuyện với tại hạ ?

- Đúng.... Bỏ cô nương có chuyện với các hạ.

Tiểu Quân trố mắt:

- Tại hạ nghĩ chẳng có chuyện gì.

- Sao các hạ lại nói chẳng có chuyện gì. Tuyệt địa của Kim Sa phái không một ai trong giang hồ có thể đột nhập được, ngoài trừ một người.

Thúy Ngân Đài vùng tay, phẩy hai con ngươi dính trên đôi kim châm xuống sàn gạch. Nàng thả bước từ từ tiến về phía Tiểu Quân.

Thúy Ngân Đài vừa đi vừa nói:

- Trong giang hồ người duy nhất có thể lên vào cấm cung, thậm chí vào cả kho tàng của Đức Kim Thượng, và còn lấy vò Bách hoa chi tửu ngàn năm để thiết đãi bằng hữu, chỉ có y mới có đủ khả năng vào Tuyệt địa Kim Sa phái lấy Đan sa chi độc.

Tiểu Quân nhún vai:

- Nhân vật đó chắc phải có bản lĩnh siêu phàm, xuất quỷ nhập thần mới làm được chuyện đó. Thế Thúy cô nương có gặp y không. Nếu gặp cho Tiểu Quân xá một lay gọi là Kiến kỳ thanh bất kiến kỳ hình.

- Hừ.... Tiểu Quân các hạ muốn biết người đó không ?

- Tại hạ đang mơ tưởng.... Nhân vật mà cô nương vừa nói ắt phải lăm lăm liệt liệt....

- Y chẳng lăm lăm liệt liệt, cũng chẳng là đại hiệp, và cũng chưa bao giờ nhận là đại trượng phu, ngược lại y là một gã xảo quỷ có một không hai trong chốn giang hồ. Y đang đứng trước mặt bốn cô nương.... Y chính là Tiểu Quân....

Tiểu Quân tròn mắt chỉ vào ngực mình:

- Ê.... Thúy cô nương nói người xuất quỷ nhập thần đó là Tiểu gia hả ?

- Không sai.... Chính người.... Nếu không phải là người Thúy Ngân Đài sẽ tự đâm mù hai mắt mình.

Tiểu Quân bật cười khanh khách:

- Cô nương rất khí phách.... Rất đáng mặt anh thư. Vậy Tiểu gia mời cô nương thọc đui hai mắt cô nương đi.

Thúy Ngân Đài tròn mắt:

- Tiểu Quân người dám nói như vậy à ?

- Thì tại hạ đâu phải là người cô nương vừa nói. Nếu không đúng người cô nương vừa nói thì cô nương thọc mù hai mắt cô nương mà.

Thúy Ngân Đài nghiêng răng, mặt ngạt sát khí.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Nếu như người không có tên trong danh sách thân chết của Tử Kiếm Thường Nhãn thì bốn cô nương đã lấy mạng người rồi.

- Vậy sao ? Thế thì may mắn cho Tiểu Quân này quá. Thà tiêu mạng trong thanh huyết kiếm của Thường Nhãn còn hơn tàn phế mù lòa bởi đôi kim châm của cô nương.

Tại hạ mù rồi, lại chẳng có mấy cảm tình với Lập bang chủ, y chắc chắn không cho đầu nhập vào Cái Bang.

Tiểu Quân xoa bụng:

- Thế là đành chết đói, chết khát. Khổ lắm ! Vậy tại hạ kiêu từ, để đến Hồ Lạc Thủy, xin Tử Kiếm một chiêu đặng giã từ cõi đời này.

Y tùm tùm cười xá Thúy Ngân Đài một cái:

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo.

Tiểu Quân nói xong thản nhiên chấp tay sau lưng thả bước ra ngoài. Y dừng bước ngay cửa, quay mặt lại, vừa tùm tùm cười vừa nói:

- Thúy cô nương nói đúng đó.... Tại hạ thèm rượu Bách hoa chi tửu ngàn năm nên mới thâm nhập vào cấm cung tìm vò rượu quý. Nhưng tại hạ không thèm Đan sa chi độc để trở thành trường sinh bất tử đâu, do đó Tiểu Quân không mơ đến tuyệt địa Kim Sa phái.

Gã nói xong quay lưng bỏ đi tiếp.

Lập Cư bang chủ nói với Thúy Ngân Đài:

- Thúy cô nương, bây giờ mọi chuyện đã minh bạch.

Nàng quay lại nhìn vào mặt Bang chủ Lập Cư:

- Người ngoan ngoãn thì sẽ được vinh hoa phú quý.

Nói xong, nàng phi thân ra ngoài, để mong bắt kịp Tiểu Quân.

Rời khỏi nhà của Đỗ Hạo Thiên, Tiểu Quân chẳng hấp tấp mà nhàn tản đi như người thích dạo đêm, ngắm nhìn trời đầy sao.

Tiểu Quân vừa đi vừa nghĩ thầm:

"Lấy được Đan Sa chứng tỏ Thất Thất tử tử bản lĩnh võ công "Tục hóa cốt" đã luyện đến cõi thượng thừa rồi" Tiểu Quân vừa ra khỏi cổng thành được hai dặm hướng về Hồ Lạc Thủy, bất ngờ dừng bước quay lại.

Vừa lúc đó Thúy Ngân Đài đã bắt kịp Tiểu Quân.

Y nheo mắt nói với nàng:

- Ý.... Tiểu gia đi tìm cái chết mà cô nương cũng theo nữa à ?

Thúy Ngân Đài buông luôn một câu thật nhạt nhẽo:

- Bỏn cô nương muốn coi xảo quỷ Tiểu Quân, danh tiếng chấn động giang hồ chết như thế nào.

Tiểu Quân nhăn mặt:

- Chết mà cũng coi nữa.... Có gì hay ho đâu ?

- Người khác chết thì chẳng có gì đáng coi, nhưng Tiểu Quân xảo quỷ chết thì đáng coi lắm. ít nhất bỏn cô nương cũng biết người chết cái miệng còn nói gì nữa không.

Tiểu Quân nhếch mặt nhìn nàng:

- Rủi tại hạ không chết thì sao ?

- Dù bản lĩnh của người có trời long đất lở, có thể nói là pho tàng thư sống duy nhất trên giang hồ nhưng chắc chắn không thể không chết bởi Tử Kiếm Thường Nhẫn.

- Coi bộ cô nương ca ngợi Thường Nhẫn quá đấy.

- Bỏn cô nương có lý do để ca ngợi Thường Nhẫn.

- Lý do gì ?

- Tử Kiếm Thường Nhẫn chỉ luyện có một chiêu độc kiếm duy nhất để giết người.

Chiêu kiếm đó Thường Nhẫn đã trui rèn trong mười năm, và đã kiểm chứng qua trăm cuộc đấu, chỉ chờ đến lúc này thôi.

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Tội nghiệp cho Thường Nhân quá. Giết tại hạ không biết y sẽ được gì.
- Chỉ có hân mới trả lời người được thôi.
- Tiểu gia chết rồi, đâu còn nghe y nói được chứ.
- Sau này y chết.... Y sẽ nói cho người nghe.
- Chẳng cần nghe nữa. Đã làm ma rồi thì ai cũng như ai.

Tiểu Quân bất chợt nắm tay Ngân Đài.

Nàng rút tay lại :

- Người không được đụng vào bốn cô nương.

Gã trở mắt nhìn nàng:

- Ê.... Đụng chút xíu mà giận dữ như vậy.... Bộ quý lắm sao hả ?

Ngân Đài quát mắng:

- Bốn cô nương không muốn người đụng là được rồi.
- Ồ thì không đụng. Tại hạ hỏi thật nghe ! Phải cô nương đến cư gia Đỗ Hạo Thiên cốt để dẫn Tiểu Quân đến gặp Tử Kiếm Thường Nhân phải không ?

- Đúng như vậy.
- Cô nương có thể cho tại hạ biết danh sách thân chết của Thường Nhân do ai trao cho y.

Ngân Đài lắc đầu:

- Ta không biết
- Cô nương không biết mà lại đi đón Tiểu Quân. Nghĩ cũng lạ thật. Cái gì cô nương cũng biết, biết cả Tiểu Quân thâm nhập vào cấm cung lấy hảo tửu thết bằng hữu, vậy mà chuyện này thì không.
- Có biết ta cũng không nói.

Tiểu Quân tủm tủm cười:

- Tại hạ sắp chết bởi Tử Kiếm rồi, cô nương cũng không nói được à. Thế thì bất công quá. Tiểu Quân chết mà chẳng biết mình chết vì cái gì ! Làm ma mà cứ ầm ứ mãi chắc biến thành quỷ.
- Người biến thành quỷ mặc người.

Tiểu Quân cau mày:

- Nếu tại hạ mà biến thành quỷ nhất định sẽ bắt cô nương về với tại hạ để có người hủ hỉ.
- Xảo ngôn !
- Xảo quỷ tất xảo ngôn chứ có gì lạ đâu.

Tiểu Quân gõ tay vào trán mình:

- Mà sao Tiểu Quân tự nhiên lại đi tìm cái chết chứ, mà chẳng biết mình chết vì cái nợ gì. Cần gì đi tìm, thôi thì trốn quách cho rồi, chẳng thèm gặp cái gã Tử

Kiểm kỳ cục đó làm gì.

Tiểu Quân vừa nói dứt lời toan trở khinh thuật Di hình thoát đi, nhưng Ngân Đài đã gọi giật lại :

- Tiểu Quân.. Người không trốn được đâu. Nếu như người không đối mặt với Tử Kiếm Thường Nhẫn thì có một người sẽ chết thế người.

Tiểu Quân thở hắt ra, quay lại nhìn Thúy Ngân Đài:

- Cô nương nói ai chết thế tại hạ ?

- Bỏ cô nương chỉ nói cho người biết tới đây thôi. Có lẽ người không nỡ để người chết thảm bởi độc kiếm sát chiêu của Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Ngân Đài vừa dứt lời thì Tiểu Quân bất chợt ngã về sau, tứ chi co rúm lại, hai mắt trợn trừng, rồi từng cơn co giật trông thật là dị hoặc.

Ngân Đài nhìn gã trừng trừng:

- Tiểu Quân.... Người sao vậy.... Người bị sao vậy.

Tiểu Quân thều thào:

- Tiểu Quân.... sắp chết ! Tại hạ sắp tiêu mạng rồi. Cô nương...

Ngân Đài lắc đầu:

- Sao tự xưng người bị như vậy. Nói đi... Người đã bị trúng độc phải không...Người bị trúng độc phải không.... ?

Tiểu Quân vận người, nghiêng răng ken két. Y gượng nói từng chữ, cố cho Ngân Đài nghe:

- Ngân Đài cô nương... Chắc tại hạ không kịp đến Hồ Lạc Thủy... Cô nương giúp dùm tại hạ.. Ngân Đài nhìn gã lắc đầu:

- Không được ! Sao kỳ vậy nè ! Người nói đi, bị trúng chất độc gì ?

Mặc dù nàng khẩn trương như vậy nhưng tuyệt nhiên không hề đưa tay chạm đến mình Tiểu Quân.

Ngân Đài lấy từ trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình, trút hai hoàn được thảo, một đen một hồng, đưa đến trước mặt Tiểu Quân:

- Tiểu Quân, đây là hai hoàn được "Long Hổ hoàn đan quyết" luyện theo thuật pháp Lương nghi, tứ tượng ngũ hành mà tạo thành, có thể trục bất cứ độc chất, hay phong hàn tà bệnh ra khỏi thân pháp người. Hãy uống mau lên ! Tiểu Quân thều thào:

- Muộn quá rồi.... Muộn quá rồi.... Tại hạ không thể uống được nữa.

Gã nói xong đầu lật qua một bên, miệng mở toang hoác trông như đang bị ngộp thở.

Ngân Đài khẩn trương hơn:

- Tiểu Quân ! Người chết rồi à ? Tiểu Quân, người ráng uống "Long hổ hoàn đan quyết" sẽ bình phục ngay thôi mà. Ta....

Mặc cho nàng nói, Tiểu Quân cũng chỉ trợn mắt, há miệng tứ chi co giật dữ dội hơn.

Ngân Đài lúng ta lúng túng:

- Ta biết làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ ta lại mớm thuốc cho người sao ? Đâu có được.... Đâu có được.... Người không thể chết như vậy được, người phải chết bởi độc chiêu sát kiếm của Thường Nhân mới đúng.

Ngân Đài thấy Tiểu Quân há miệng, không biết nghĩ sao bỏ luôn hai hoàn "Long hổ hoàn đan quyết" vào miệng Tiểu Quân. Thuốc vừa tọt vào miệng gã đã bị phun ra, bắt Ngân Đài phải trở trảo công thộp họng.

Tiểu Quân rùng mình, rú lớn:

- A.... A.... A.... A Tiếng rú thê thảm của y khiến Ngân Đài bối rối hơn.

Hồi thứ mười

Ngục kế, Xảo ngôn

Nghĩ mãi không còn cách nào để có thể cho Tiểu Quân uống hai hoàn được thảo. Thúy Ngân Đài đành phải dùng miệng nhai thuốc nhuyễn ra rồi mớm cho Tiểu Quân.

Tâm trạng nàng ngượng ngùng e thẹn vô cùng, nhưng chẳng lẽ để cho Tiểu Quân chết sao, và nàng cũng chẳng biết hẳn bị chứng phong hàn gì mà xảy ra tình trạng này.

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân, nói:

- Bỏn cô nương phá lệ lần đầu với người đó.

Nàng nói xong ghé miệng xuống để mớm được thảo vào miệng Tiểu Quân.

- A....

Hai cánh môi mọng đỏ, gợi cảm của Ngân Đài vừa áp vào miệng Tiểu Quân thì huyết Vĩ lư đã bị điểm. Nàng thốt khẽ một tiếng, cũng vừa lúc đó hai cánh tay Tiểu Quân đã quán chặt tiểu yêu của Ngân Đài.

Y mở mắt nhìn nàng chằm chằm.

Ngân Đài thẹn quá, nhưng miệng đã lỡ ngậm được thảo không thể thốt ra lời.

Tiểu Quân nhếch mép:

- Cô nương tính mớm Long hổ hoàn đan quyết cho Tiểu gia phải không ?

Ngân Đài lắc đầu.

Gã cười khẽ một tiếng, nói tiếp:

- Đừng làm bộ e thẹn mắc cỡ. Tiểu Quân nghe hết rồi.

Y ngồi lên, ôm ghịt Ngân Đài vào lòng:

- Gia nhân thơm quá.... Thơm quá ! Tiểu Quân ghé miệng áp vào hai cánh môi mím chặt của Ngân Đài:

- Cho Tiểu Quân uống thuốc đi ! Ngân Đài lắc đầu.

Tiểu Quân cau mày, xĩa ngón trỏ vào trán nàng:

- Tiệm nữ này không quang minh chính đại gì hết.

Y lắc đầu nhìn nàng, nói:

- Nắng mưa thất thường, lúc Tiểu gia làm bộ trúng phong hàn thì sợ Tiểu gia chết, giờ thì bày vẽ không cho Tiểu gia uống linh dược.

Y chìa mặt sát vào mặt Ngân Đài:

- Người không cho Tiểu gia dùng linh dược thì ngậm thuốc làm gì ? A.... Chắc

người tiếc hai viên Long hổ hoàn đơn quyết. Tiểu gia không cần đâu.... Người cứ giữ nó đi.

Tiểu Quân vừa nói vừa toan dụng nội khí bức Thúy Ngân Đài phải nuốt hai viên thuốc đó. Ngân Đài như đọc được ý niệm của Tiểu Quân, trợn mắt, phun luôn số thuốc mình đã nhai nhuyễn ra ngoài.

Nàng rít lên bằng chất giọng cay độc:

- Cầu trệ.... Giải huyết cho bốn cô nương mau!

- A, giờ mới mở miệng đây....

Tiểu Quân ghé mũi vào miệng nàng:

- Thơm lắm.... Không ngờ thuốc linh đơn lại thơm như vậy.

Tiểu Quân vuốt má nàng. Ngân Đài nghiêng đầu qua bên cố tránh hành động sàm sỡ của Tiểu Quân.

Nàng nghiêng răng ken két:

- Tiểu Quân.... Bốn cô nương không ngờ người đê tiện như vậy.

Tiểu Quân sa sầm mặt xuống:

- Cái gì là đê tiện ? Nàng còn làm bộ làm tịch nữa. Nếu như Tiểu gia há hốc cái miệng thì nàng đã hôn ta rồi. Ôi cha ơi.... nam nữ thọ thọ bất thân thế mà nữ nhi lại đi tìm nam nhân....

Gã hừ một tiếng, xĩa ngón trỏ vào trán Ngân Đài:

- Nữ nhân như người đứng là không biết lễ giáo gia phong.

Gã đổi giọng ôn nhu:

- Ê.... Hay người thấy Tiểu gia tướng mạo phong lưu, đúng là một mỹ nam tử nên có lòng muốn về với Tiểu gia để nâng khăn sửa túi.

- Im miệng ! Tiểu Quân trừng mắt nhìn Ngân Đài:

- Ta nói không đúng sao ? Nếu không đúng thì người cho Tiểu gia uống linh dược làm gì ?

Ngân Đài cụp mắt xuống.

Tiểu Quân vỗ vào má nàng:

- Nè.... Hãy mở mắt ra mà nghe Tiểu gia hỏi đây.

Ngân Đài mở mắt nhìn Tiểu Quân:

- Người hãy giết ta đi !

- Tiểu gia giết nàng à ?

Tiểu Quân khoát tay:

- Tại sao ta lại phải giết nàng chứ ? Không yêu thì thôi cứ sao nữ nhân tâm giết một người đẹp như nàng.

Y vừa nói vừa cúi xuống hôn vào trán Thúy Ngân Đài:

- Một nụ hôn thấm đượm tình yêu.. Ôi, Tiểu Quân mi có một nụ ái ân xinh đẹp như thế này thì còn gì sung sướng cho bằng.

Ngân Đài nghe Tiểu Quân nói, mặt đỏ bừng vì thẹn.

- Tiểu Quân, ngươi trơ trẽn đến thế là cùng.

- Hừ.... Thê thiếp mà dám chửi phu tướng như vậy thì thật không còn lễ giáo gì nữa.

Tiểu Quân đổi giọng thật nghiêm:

- Nè.... Nghe Tiểu gia hỏi này.

- Bốn cô nương không trả lời ngươi đâu.

- Người không trả lời cũng không được.

- Người bức ép nhi nữ đâu phải là đại trượng phu đứng trong trời đất.

- Tiểu gia có bao giờ nhận mình là đại trượng phu đâu.

Tiểu Quân dựng Ngân Đài đứng lên. Gã chấp tay sau lưng thối lại ba bộ nhìn nàng từ đầu đến chân.

Ngân Đài thẹn quá hỏi :

- Người nhìn ta kiểu gì vậy ?

Tiểu Quân gật gù:

- Tiểu gia đang định giá.

- Định giá.... Thế nào là định giá chứ ?

- Định giá là thế này. Phàm nữ nhân bình thường nếu đem bán vào kỹ viện ít ra được năm mươi lạng, còn nàng xem chừng thuộc hàng đại gia, đại phú, Tiểu gia có thể lên giá hơn năm mươi lạng nữa.

- Người.... Người tính bán bốn cô nương vào kỹ viện ?

Tiểu Quân thản nhiên gật đầu:

- Đầu tiên Tiểu gia sẽ phế bỏ võ công của nàng.... Rồi mới đem bán được.

- Tiểu Quân, hãy mau giết bốn cô nương đi !

Tiểu Quân lắc đầu:

- Tiểu gia giết người để mất trăm lạng vàng sao ? Uống lắm.... Không thể giết được đâu.

- Nếu người cần kim lượng, hãy giải huyết cho Ngân Đài, bốn cô nương sẽ cho người ngân lạng.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Tiểu gia không ngu đâu. Giải huyết cho người, để người dùng hai cây kim thọc mù mắt Tiểu gia sao.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Thúy quý nữ ! Người chỉ có một cơ hội duy nhất để giữ thân là hãy nói cho Tiểu gia biết, tại sao người muốn Tiểu gia phải tỷ đấu với Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Ngân Đài lắc đầu:

- Ta không nói cho người biết đâu.

Tiểu Quân tròn mắt:

- Người không nói, tất chấp nhận chịu cực hình của Tiểu gia.

Gã chấp tay đi tới đi lui, rồi dờn nhả vào thân cây gần đó:

- Tiểu gia có cách bắt người phải nói rồi.

- Cách gì ?

- Tiểu gia sẽ lột hết trang y của người trói vào góc cây kia. Trời sáng, thiên hạ trong Trường An sẽ mục kiến một cảnh vô cùng hấp dẫn.

Gã chớp chớp mắt:

- Những gã nam nhân háo sắc chắc chắn sẽ chớp mắt liên tục! Biết đâu có kẻ còn rỏ nước rãi vì giai nhân.

Ngân Đài bặm môi. Hai hàng lệ rịn ra khóc mắt. Nàng nức khẽ một tiếng:

- Tiểu Quân ! Người làm vậy còn quá quất hơn bán bốn cô nương vào kỹ viện nữa.

- Xem ra nàng sợ rồi. Thế thì nói đi. Nếu không nói đừng có trách tiểu gia đó.

- Bốn cô nương không nói được.

- Cứng đầu.... Cứng cổ Tiểu Quân vừa nói vừa cấp ngang tiểu yêu của Nhân Đài đi thẳng đến cây bạch dương. Y đặt Ngân Đài đứng dưới gốc cây, tăng hắng nói:

- Thế nào ! Cô nương có chịu nói cho tại hạ biết không ?

Ngân Đài lắc đầu:

- Không.

Tiểu Quân lấy ngón trỏ, hờm trước mặt nàng:

- Đầu tiên Tiểu gia sẽ cạo đầu người.

Gã vừa nói vừa tháo dây lụa cùng những cành trâm cài tóc Thủy Ngân Đài.

Tiểu Quân nói:

- Tiếc thật ! Mái tóc đẹp thế này mà bị cạo bỏ. Tiếc quá ! Cái số của cô nương phải làm ni cô nên mới gặp Tiểu Quân.

- Người làm vậy được sao ?

Tiểu Quân ưỡn ngực:

- Tiểu gia đã muốn làm là làm. Đâu có ai cản được Tiểu gia chứ. Với lại Tiểu gia làm việc này cũng vì thiên hạ mà thôi. Cho nàng qui y đầu Phật đỡ cho thiên hạ khỏi phải bị mù mắt.

Tiểu Quân nheo mày nói tiếp:

- Tiểu gia nói cho nàng biết, ngọc trỏ của Tiểu gia sắc bén lắm, cạo không bao giờ chừa lại sợi tóc nào đâu.

Ngân Đài bật khóc:

- Tiểu Quân đừng đối xử với ta như vậy.

- Nếu nàng không muốn ta đối xử tệ thì nói cho ta biết, tại sao nàng muốn Tiểu gia đấu với Tử Kiếm Thường Nhân.

Ngân Đài lưỡng lự:

- Bỏn cô nương nói ra sợ người cũng không tin.

- Tiểu gia tin ! Nhất định tin ! Nếu không đúng như lời nàng nói, Tiểu gia cũng có cách bắt nàng khai sự thật.

- Được ! Ngân Đài nói ! Nhưng trước tiên người hãy giải huyết cho ta đi.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Ê.... Tiểu gia không có ngu đâu. Nàng nói trước ! Tiểu gia sẽ giải huyết sau.

- Ta sợ người không tin.

- Ê.... Nàng tưởng Tiểu Gia là Tào Tháo chắc ?

- Vậy người nghe đây. Người duy nhất giết được Tử Kiếm Thường Nhân là Xảo quỷ Tiểu Quân. Ngược lại chỉ có Tử Kiếm Thường Nhân mới đủ bản lĩnh lấy mạng người.

- Cô nương tăng bốc tại hạ quá đấy.

- Ngân Đài không tăng bốc đâu, mà đó là sự thật.

- Thế ai muốn Tử Kiếm Thường Nhân giết Tiểu Quân ?

Nàng nhìn thẳng vào mặt Tiểu Quân:

- Thường Nhân sẽ trả lời cho người biết.

- Cô nương không biết à ?

Ngân Đài lắc đầu:

- Ngân Đài có tai như điếc, có mắt như mù, và có lưỡi cũng không được quyền nói.

- Cô nương có tai như điếc, có mắt như mù, có lưỡi không được nói, thế mà Tiểu Quân vẫn thấy đôi mắt cô nương sáng như hai vì sao, tai thính như tai thỏ, cái lưỡi lại dẻo nhẹ. Vậy Tiểu Quân móc mắt, đục lỗ tai, cắt lưỡi cô nương cho rồi.

Tiểu Quân vừa nói vừa dí mũi trủy thủ vào hai mắt Thúy Ngân Đài.

Nàng nhắm mắt lại chờ ngọn trủy thủ của Tiểu Quân móc đôi thu nhãn của mình.

Tiểu Quân thở ra:

- Cô nương không sợ à ?

- Người cứ việc móc mắt Ngân Đài.

Tiểu Quân lại dí ngọn trủy thủ vào tai nàng.

Ngân Đài mỉm cười nói:

- Ngân Đài sẵn sàng rồi đó.

Tiểu Quân hừ một tiếng:

- Móc mắt, đục lỗ tai, cô nương không sợ. Vậy chắc có lẽ Thúy cô nương sợ

câm.

Tiểu Quân vừa nói vừa đung traỏ công chịt lấy cầm Ngân Đài, gần giọng nói:

- Le lưỡi ra !

- Cần gì làm như vậy.... Cứ tặng một dao vào tim ta là xong

- Người cũng không sợ ?

Y dí mặt vào mặt Ngân Đài:

- Sao mỹ nữ như người mà lì lợm quá vậy?

- Người muốn chửi Ngân Đài sao cũng được.

- Hừ.... Thôi được rồi.... Nghĩ cho cùng người cũng có lòng tốt với tiểu gia. Tiểu gia tha cho người một lần đấy nhé, lần sau gặp ta nhớ tránh mặt.

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân trừng trừng:

- Tiểu Quân ! Người suy nghĩ kỹ đi, nếu người tha bốn cô nương lần này. Người sẽ hối hận đấy. Ta sẽ đòi lại cái nhục hôm nay mà bắt người trả giá đắt đó.

- Người còn nói như vậy nữa à ? Nhưng Tiểu gia đã nói rồi, không bao giờ rút lời lại.

Gã chột gõ vào trán mình:

- Nhưng.... Hay.... Tiểu Quân cũng tiếc lắm Y bắt chột ôm chầm lấy Thúy Ngân Đài, dí miệng vào tai nàng:

- Tiểu gia tiếc vì thấy nàng đẹp mà lại hận thù Tiểu gia. Hôn người lần cuối, sau này có bị mù mắt cũng được:

- Tiểu Quân.... Người....

Mặc cho Ngân Đài phản kháng, Tiểu Quân vẫn dí hai cánh môi vào gáy nàng. Gã chặc lưỡi một tiếng rồi nói:

- Chu choa ơi.... Thơm quá ! Dứt lời Tiểu Quân đảo bộ trở luôn dị hình tướng, thoát một cái đã lướt đi, chỉ trong chớp mắt đã khuất dạng.

Sau cái hôn của Tiểu Quân, Thúy Ngân Đài còn thẹn thùng bở ngỡ. Nàng giật mình sực nghĩ Tiểu Quân chưa giải huyết đạo cho mình, toan cất tiếng gọi, nhưng kịp phát hiện ra đại huyết vĩ lư đã được giải khai rồi.

Ngân Đài cau mày nghĩ thầm:

"Y giải huyết cho mình vào lúc nào nhỉ ?" Nàng sực nhớ đến nụ hôn sau cùng của Xảo quỷ Tiểu Quân, mặt hoa càng thẹn hơn.

"Chẳng lẽ y giải huyết đạo Vĩ Lư của mình chỉ bằng một nụ hôn ? Y có thể chuyển hóa khí công qua hơi thở à?" Ngân Đài lắc đầu, bất giác đưa tay xoa gáy. Nàng còn đang trầm mặc suy tưởng về Tiểu Quân thì thấy xa xa một chiếc đèn lồng di chuyển trên quan lộ. Chiếc đèn di chuyển bập bênh trông rất kỳ quặc, tưởng như nó là chiếc đèn ma của bọn phán quan dưới diêm phủ từ địa ngục chui lên trần gian để tìm bắt người.

Chiếc đèn lồng còn cách nàng non mười trượng, Ngân Đài mới nhận ra người cầm đèn là một lão trượng, tóc bạc râu bạc, thân sắc uy nghi, trông ngờ như một vị đạo sĩ ẩn tích lâu năm vừa hạ sơn ngao du thiên hạ.

Lão trượng đó tiến thẳng đến đối mặt với Ngân Đài. Lão từ tốn nói:

- Tiểu nữ có thể cho lão phu hỏi thăm một người ?

- Lão trượng hỏi ai ?

- Lão phu vừa từ trong thành Trường An ra và được biết Xảo quỷ Tiểu Quân đi về hướng này. Lão muốn gặp y.

- Lão tiên bối hỏi Xảo quỷ Tiểu Quân? Vậy xin hỏi đại danh quý tánh của tiên bối ?

Lão vuốt chòm râu bạc:

- Một trăm năm nay lão phu chưa bước chân ra ngoài giang hồ. Còn một trăm năm trước lão chính là Thiên Sơn Quỷ Kiếm.

Ngân Đài tưởng như có tiếng sấm dội thẳng vào thính nhĩ mình. Nàng nhìn chăm chăm lão trượng, bán tín bán nghi nói:

- Lão tiên bối là Thiên Sơn Quỷ Kiếm ?

- Tiểu nữ chắc không ngờ lão quỷ còn sống chứ gì ?

HỒI THỨ MƯỜI MỘT HÀNH TUNG BẤT ĐỊNH

di đà phật...

Nhất Phàm đại sư vừa lần tràng hạt, vừa niệm phật hiệu. Sau câu phật hiệu đó, Nhất Phàm chiếu tinh nhãn sáng ngời vào Tử Kiếm Thường Nhẫn:

- Bần tăng chỉ muốn đem lời tốt cho thí chủ.

Thường Nhẫn lắc đầu:

- Đa tạ đại sư.. tại hạ không muốn nghe.

Nhất Phàm cau mày:

- Tại sao thí chủ không muốn nghe ?

- Không muốn nghe là không muốn nghe, chứ chẳng cần biết tại sao.

- A di đà phật... Thí chủ hãy xem lại thanh kiếm của thí chủ, nó đã nhuộm màu đỏ của máu. May mắn cho thí chủ, là tất cả những người thí chủ ra tay sát tử đều là những nhân vật đáng chết trong giang hồ, nhưng lần này thí chủ quyết lấy mạng Tiểu Quân, thí chủ đã tự đưa mình vào cảnh giới không lối thoát. Bần tăng nói chắc như vậy.

Tử Kiếm tháo thanh kiếm đeo sau lưng:

- Đại sư... Thường mỗi luyện một chiêu độc kiếm sát nhân đúng mười năm cốt cũng chỉ lấy mạng Tiểu Quân mà thôi. Tất cả những đại cao thủ đã chết bởi thanh huyết kiếm này, mục đích của Thường mỗi cũng chỉ để ẩn chứng chỗ linh diệu của chiêu kiếm đó trước khi đối mặt với Tiểu Quân.

- Thì ra là vậy. Cớ sao Tử Kiếm lại chủ định muốn giết Tiểu Quân.

Tử Kiếm Thường Nhẫn hơi nhếch mép:

- Chuyện của tại hạ. Tại hạ không muốn đại sư nghe. Cứ cho là Thường Nhẫn nhận sứ mạng giết Tiểu Quân vì kim ngân.

- Các hạ giết người vì vàng ?

- Cứ cho là thế. Đại sư đừng thắc mắc gì thêm.

Nhất Phàm đại sư thở dài một tiếng:

- Các hạ không hạ sát Tiểu Quân không được à ?

- Không giết không được !

Nhất Phàm đại sư lắc đầu:

- Tử Kiếm các hạ nên biết một điều rằng. Tiểu Quân chết bởi thanh kiếm của người rồi người cũng không có đất dung thân trong chốn giang hồ. Tử Kiếm các hạ biết điều đó chứ ?

Thường Nhẫn gật đầu:

- Biết !

- Vậy sao các hạ cứ khư khư đòi giết Tiểu Quân bằng được ?

- Sứ mạng của Tử Kiếm.

Nhất Phàm thở dài một tiếng:

hạ - Bần tăng nghĩ Tử Kiếm các hạ muốn chữ danh Thường Nhẫn nổi tiếng trong thiên

- Cũng được. Mỗi người có một suy nghĩ riêng, không ai giống ai.

- A di đà phật. Bần tăng quả thật không muốn thí chủ tự tìm vào cửa chết.

- Ai có thể nói Thường Nhẫn chết được chứ. Tại hạ đã tạt tấm lòng từ bi của đại sư.

Nhưng cái chết chỉ có thể đến với Xảo quỷ Tiểu Quân mà thôi. Thật ra đại sư không muốn Tiểu Quân thảm tử bởi Huyết Kiếm của Thường Nhẫn.

Nhất Phàm lắc đầu:

- Chưa chắc các hạ là đối thủ của Tiểu Quân.

- Nếu đúng như vậy... Huyết kiếm sẽ gãy, và chẳng một ai còn nghe đến Tử Kiếm Thường Nhẫn.

- A di đà phật... Không thù, không oán, không ganh đua cố sao phải quyết đấu với nhau chứ ?

- Đó là sứ mạng của tại hạ.

Nhất Phàm đại sư thở ra một tiếng. Tiếng thở ra của lão thật náo nê ử dột:

- Bần tăng có một đề nghị thế này.

- Đại sư cứ nói.

- Bần tăng sẽ tỉ thí với thí chủ thay cho Tiểu Quân.

Tử Kiếm lắc đầu:

- Sinh mạng của đại sư không bằng Tiểu Quân.

- Bần tăng không đủ bản lĩnh ấn chứng võ công của Tử Kiếm Thường Nhẫn sao ?

- Tại hạ nói về cái mạng.

- Mạng của bần tăng không bằng Tiểu Quân à ?

- Đối với sứ mạng của tại hạ, đại sư chết cũng không thể cho Tiểu Quân được.

- Nói như vậy bần tăng muốn tỉ thí với Tử Kiếm các hạ.

Tử Kiếm Thường Nhẫn lắc đầu:

- Đại sư không có tên trong danh sách mà tại hạ phải dụng đến Tử Kiếm.

- Dù bần tăng không có tên trong bản danh sách các hạ phải động thủ, nhưng một khi các hạ đã có ý hạ sát Tiểu Quân thì bần tăng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tử Kiếm Thường Nhẫn lắc đầu:

- Đại sư đi tìm cái chết nhưng không đúng chỗ rồi.

Tử Kiếm Thường Nhẫn vừa dứt lời thì bất thần thêm mười cao thủ nữa xuất hiện.

Nhất Phàm đại sư thấy những người đó, liền niệm phật hiệu rồi xá một cái.

- Giang Nam Thập tướng cũng đến Hồ Lạc Thủy vì Tiểu Quân ?

Giang Nam Thập Tướng xá Nhất Phàm đại sư. Trong mười người có hai vị nữ hiệp có tướng mạo lẫm lẫm liệt liệt đó là Phi châm Đang Mỹ Dung đã từng nổi tiếng khắp Giang Nam, đứng bên cạnh Đang Mỹ Dung là Đinh Đinh với biệt danh Hỏa cô cô, bởi nàng có đặc chiêu dùng hỏa công trong giang hồ không ai bì kịp.

Sau khi xá Nhất Phàm đại sư, Giang Nam thập tướng hướng về Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Xung Hóa gần giọng:

- Các hạ chính là Tử Kiếm Thường Nhẫn ?

- Đích thị chính là tại hạ.

- Các hạ muốn tiêu diệt Xảo quỷ Tiểu Quân ?

- Đúng như vậy ! Xung Hóa quay lại Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư... Không cần nhiều lời với hần nữa, chúng ta giết hần cho rồi.

Nhất Phàm thở dài, niệm phật hiệu.

- A di đà phật ! Đại sư nói với Tử Kiếm Thường Nhẫn:

- Một lần nữa bản tăng mong thí chủ hãy nghĩ lại mà tuyên thệ không được đụng đến Tiểu Quân.

Tử Kiếm lắc đầu:

- Không bao giờ tại hạ bỏ sứ mạng của mình.

- A di đà phật... Bản tăng đã hết lời, không còn cách nào khác.

Đang Mỹ Dung nghiêm giọng nói:

- Không cần nhiều lời với gã sát thủ này làm gì nữa.

Đang Mỹ Dung dứt lời, liền phi thân đảo bộ. Thân pháp của Mỹ Dung vô cùng quái lạ và đặc dị. Đứng ngoài trông Mỹ Dung như hóa thân thành một con tróc quay vùn vụt, rồi từ con tróc vùn vụt đó, hàng loạt những cây trâm vùn vụt bắn ra công thẳng vào Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Phi châm Đang Mỹ Dung đã xuất chiêu công đối phương, chín người còn lại đầu thể khoan tay đứng nhìn. Giang Nam thập tướng đã cùng thể đồng sanh đồng tử, giờ đây đối mặt với Tử Kiếm Thường Nhẫn, họ đều dám xem thường thanh Huyết kiếm của y, nên không thể để Mỹ Dung một mình đối mặt với Tử Kiếm.

Đinh Đinh lắc hai cổ tay, liền lập tức tay nàng đã xuất hiện đôi vòng lửa soi sáng cả phạm vi bốn trượng vuông.

Xung Hóa thì hườm cây Lang nha bổng nặng non trăm cân, Triệu Tử Long thì tra tên vào cánh cung. Mang Vũ thì vũ lộng mảnh lưới sắc kim loại, Nhan Lữ thì dụng đại đầu đao, Vương Bân thì đôi búa nặng đến hai trăm cân, với hai lưới búa bén ngọt có thể chặt đá như chặt bùn, Nhị Giang thì dụng đôi tủy bút, đầu bút đen nhánh chứng tỏ có tẩm kịch độc vô cùng nguy hiểm, riêng Lý Lâm Kỳ thì chẳng có thứ binh khí gì.

Lý Lâm Kỳ không như những người kia bay vào đánh Tử Kiếm Thường

Nhẫn, mà chỉ nhảy nhót bên ngoài như một con tiểu hầu xem thật nực cười. Nhưng không phải y chỉ biết nhảy nhót và thị trận không đâu, mà thực ra y là kẻ nguy hiểm nhất, đứng bên ngoài, y thị trận nhưng mắt không rời đối phương để tìm chỗ sơ hở tấn công. Lối tấn công của y là ngọn phi đao, một khi phóng ra tuyệt nhiên không thể trật mục tiêu được.

Muôn ngàn cành trâm bắn thẳng vào Thường Nhẫn, thế mà Tử Kiếm vẫn không hề nao núng. Y dùng võ kiếm tạo thành một bức tường kim quang đánh bật những cành trâm rơi xuống đất, và tuyệt nhiên không hề rút thanh huyết kiếm ra khỏi vỏ.

Vừa đánh rơi non ba mươi nhánh trâm thì đôi vòng hỏa của Đinh Đinh ập tới. Tử Kiếm băng lên cao, chân đạp vào đôi vòng lửa của Đinh Đinh, đồng thời đưa vỏ kiếm về phía trước, đánh bật luôn ngọn lang nha bổng của Xung Hóa. Thân pháp của y nhanh không thể tưởng được, mặc dù đối đầu một lúc với Giang Nam Thập tướng, bộ pháp của y không hề bắn loạn, và tuyệt nhiên cũng chưa cần rút thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Vừa đánh bật ngọn Lang nha bổng, Tử Kiếm vừa nghiền đầu thì cây tên của Triệu Tử Long đã bay xoạt qua sát bên tai y. Tránh được cây tên sát tử của Triệu Tử Long, phải thừa nhận Tử Kiếm Thường Nhẫn đã luyện võ công đến cảnh giới tâm ý, thân nhập làm một.

Y gần như đọc được ý niệm trong đầu đối phương, trước khi đối phương ra sát chiêu.

Vừa tránh cây tên của Triệu Tử Long thì đôi quỷ bút của Nhị Giang lại ập tới. Hai đầu bút đen nhánh, trông tựa như đầu của con mãng xà chụp thẳng vào đan điền của Thường Nhẫn.

Thế công của Nhị Giang quả là hiểm độc và tàn nhẫn vô cùng. Nếu Thường Nhẫn tránh không được chiêu công này, nhất định đan điền sẽ bể tung, hoặc như chỉ cần đôi quỷ bút chạm vào lớp trang y thôi, độc chất cũng sẽ xâm nhập vào đan điền của y. Để cho độc nhập đan điền, Thường Nhẫn không thể nào thoát được cái chết trước mắt.

Để tránh được đôi quỷ bút của Nhị Giang, Thường Nhẫn chỉ còn cách duy nhất là thoát về sau ba bộ, trong lúc y đang lơ lửng như thế này thì làm sao có điểm tựa để thối bộ.

Ngoài mọi dự kiến của Giang Nam thập tướng và Nhất Phàm đại sư, Tử Kiếm Thường Nhẫn chẳng hề rút thanh huyết kiếm, điểm đặc dị nhất từ lúc y giao thủ với Giang Nam Thập tướng. Tử Kiếm Thường Nhẫn rú lên một tiếng lanh lảnh như rống ngân, bằng một thế hoài long quá bộ, lộn luôn một vòng trên không, khiến đôi quỷ bút lướt sạt ngang phía dưới.

Chỉ trong chớp mắt, Giang Nam thập tướng đã thi triển đúng bốn chiêu tuyệt học sở trường, vị chi tất cả là bốn mươi chiêu thế mà vẫn chưa bức ép được Thường Nhẫn phải rút thanh Tử Kiếm ra khỏi vỏ. Điều đó khiến cho Nhất Phàm đại sư phải bội phục và thắc mắc, lần ngưỡng mộ võ công của Thường Nhẫn.

Nhất Phàm đại sư nghĩ thầm :

"Nếu như Thường Nhẫn rút Huyết kiếm có lẽ Giang Nam thập tướng đã chết dưới thanh Tử Kiếm của gã rồi. Cuộc diện này xem ra Thường Nhẫn không muốn lấy mạng Giang Nam thập tướng, nên chỉ một mực chống đỡ bằng thân pháp siêu phàm của y mà thôi. Với võ công xuất thần nhập hóa của Thường Nhẫn, nếu y một mực sát tử Tiểu Quân thì Xảo quỷ đã gặp một sát tinh có -88- một không hai trên giang hồ." Từ ý

niệm, Nhất Phàm đại sư quyết định thi thơ" tuyệt công phạt môn để hỗ trợ cho Giang Nam Thập tướng. Nhất Phàm đại sư hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi vận chuyển nguyên nguyên vào đan điền, di hóa qua một vòng đai chu Thiên, về mặt nghiêm hân lại như đang ngồi trước bồ đoàn phật tổ.

Đại sư ngửa mặt đột ngột trở tuyệt công "Sư tử hống" một công phu của phật đạo có một không hai trong giang hồ. Tiếng rống "Sư tử hống" của Nhất Phàm đại sư cất lên nghe như tiếng sấm vang động trời đất.

Giang Nam Thập tướng đang thi triển tuyệt học đột ngột bị âm thanh Sư tử hống làm cho thất thần, đồng loạt rút binh khí về.

Tử Kiếm Thường Nhân cũng bị tiếng "Sư tử hống" của đại sư chùa Thiếu Lâm khống chế tâm thức. Y hơi bần thần loạn bộ pháp thì Nhất Phàm đại sư đã dụng luôn khâu chuỗi phật gia, điểm luôn vào hai đại huyệt Võ lữ và đan điền của Thường Nhân. Nhất Phàm đại sư vừa ra chiêu công vừa niệm phật hiệu.

- A di đà phật... Bần tăng phải bắt buộc làm như vậy Cách... Cách.... Bất thần bị đại sư phóng chuỗi hạt điểm huyệt, trong lúc tâm đã bất định bởi tiếng rống sư tử của Phật môn, Tử Kiếm Thường Nhân không thể tránh né kịp, hứng trọn luôn thế công của Nhất Phàm đại sư.

Y lão đảo rồi ngã xuống đất.

Tất nhiên Mang Vũ và Lý Lâm Kỳ đâu để vuột mất cơ hội này.

Tử Kiếm Thường Nhân vừa ngã xuống, Mang Vũ đã tung màn lưới sắt trông chẳng khác lão chài quăng lưới chài cá. Màn lưới sắt chụp gọn xuống thân ảnh Tử Kiếm Thường Nhân như chụp một con kinh ngư đã bị mắc cạn.

Lý Lâm Kỳ xoay chân, ngọn phi đao hiện ngay trên tay gã.

Nhất Phàm đại sư vừa thấy phi đao trên tay Lý Lâm Kỳ biết ngay ý định của họ Lâm tính phóng phi đao lấy mạng Tử Kiếm Thường Nhân.

Nhất Phàm đại sư hét lớn:

- Dừng tay...

Tiếng quát của Nhất Phàm đại sư chậm hơn phi đao của Lý Lâm Kỳ một nhịp. Cánh tay của họ Lý vung lên, một ánh chớp bạc sáng ngời kẻ một đường thẳng tắp, cùng với âm thanh đó phi đao xẻ không khí tạo ra nghe buốt cả cột sống.

Nhất Phàm đại sư nhắm mắt, buột miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật... A di đà phật.

- Bùm...

Một tiếng nổ phát ra ngay khi ngọn phi đao của Lý Lâm Kỳ còn cách màn lưới sắt trong có Tử Kiếm Thường Nhân độ hai gang tay.

Khói trắng tỏa ra mù mịt cùng với mùi xú khí khiến không một ai chịu được.

Giang Nam Thập Tướng, và Nhất Phàm đại sư sợ khí độc thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng liền cấp tốc bế khí, vận công phong tỏa ba mươi sáu huyệt đạo, đồng thời đưa tay bịt hai cánh mũi, nhưng cũng không sao chịu được cái mùi xú khí đó. Thế là tất cả mọi người phải nôn thốc, nôn tháo. Nhất Phàm đại sư phi thân về sau mười trượng để tránh cái mùi khó ngửi đó. Giang Nam Thập Tướng thấy đại sư chùa Thiếu Lâm

lui ra mười trượng, cũng bắt chước thổi bộ ra sau.

Khi vùng khói trắng tan, và mùi xú khí cũng chẳng còn, mọi người mới sức nhớ đến Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Giang Nam Thập Tướng là những người đầu tiên phi thân về phía màn lưới sắt.

Mang Vũ thật kinh, quay lại nói với Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư... hãy đến đây xem nè Nghe giọng hoảng hốt của Mang Vũ, Nhất Phàm đại sư băng đến bên Giang Nam Thập Tướng.

Trong màn lưới sắt chỉ có ngọn phi đao và râu chuôi hạt của đại sư nằm chổng chơ dưới đất, riêng màn lưới binh khí đặc dị của Mang Vũ thì bị cắt một đường dài.

Nhìn vết cắt đó, Mang Vũ lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Chết Mang mỗ này rồi. Với vết cắt này, Mang mỗ phải mất trọn một con trăng mới có thể kết lại như cũ. Ai hại Mang mỗ đến cơ này chứ.

- A di đà phật... Trong giang hồ đâu có thứ binh khí nào sắc bén có thể cắt mảnh lưới kim ty của Mang đại hiệp ngoài cây dao trủy thủ của...

Mang Vũ quay ngoắt qua đại sư hỏi :

- Đại sư ! Cây dao trủy thủ đó của ai ?

Nhất Phàm nhìn Mang Vũ, rồi cúi xuống lượm râu chuôi. Đại sư thở dài một tiếng nói:

- Lão nạp không hiểu được sao y lại hành động như vậy.

Mang Vũ hồi thúc Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư hãy nói đi... Trong giang hồ ai có dao cắt được màn lưới kim ty của Mang mỗ chứ ?

- Còn ai nữa, ngoài Xảo quỷ Tiểu Quân.

Giang Nam thập tướng buột miệng lập lại :

- Xảo quỷ Tiểu Quân !

Đang Mỹ Dung cau mày:

- Xảo quỷ Tiểu Quân ? Bộ gã điên hay sao mà không biết chúng ta đã vì gã mà đối mặt với Tử Kiếm Thường Nhẫn. Đắc được cơ hội hạ thủ sát tinh của gã đâu phải dễ thế mà gã lại phá bĩnh.

Đinh Đinh chấp tay sau lưng, lắc đầu nguây nguậy:

- Nếu như Tiểu Quân không giết Tử Kiếm Thường Nhẫn thì nhất định y sẽ tìm chúng ta đòi lại món nợ này. Lúc đó...

- A di đà phật ! Xung Hóa dựng cây Lang nha bồng:

- Đại sư. Chúng ta làm sao bây giờ ?

- Lão nạp cũng chưa biết tính sao nữa. Lúc này thấy các vị thi thố võ công với Tử Kiếm Thường Nhẫn, lão nạp thấy y tuyệt nhiên không màng đến chuyện rút kiếm để tỷ đấu. Nếu giả như y rút huyết kiếm, có lẽ Giang Nam Thập Tướng đã thảm tử bởi kiếm chiêu của gã sát thủ đó rồi. Chính vậy lão nạp mới dụng đến công phu Sư tử hống giúp

các vị...

Đang Mỹ Dung dậm chân:

- Bao nhiêu người hợp lực mới có được cơ hội giết đặng gã Tử Kiếm Thường Nhân đó, thế mà Xảo quỷ Tiểu Quân lại phá bĩnh. Y muốn gì chứ ? Y muốn giao cái mạng của y cho gã sát thủ đó à ?

Đang Mỹ Dung lắc đầu:

- Xảo quỷ Tiểu Quân có điên không vậy ? Nhất định tôi phải tìm Tiểu Quân hỏi cho ra lẽ.

Đinh Đinh gật đầu:

- Đúng vậy. Tỷ tỷ nói đúng. Chúng ta phải tìm Tiểu Quân hỏi cho ra lẽ.